Yaz Hep Bizimle Olacak

Jenny Han

Sevdiğim Tüm Erkeklere serisinin yazarı

kitapyurdu.com

PEGASUS

yaz hep bizimle olacak

JENNY HAN

İngilizceden Çeviren: Banu TAYLAN ÖĞÜDÜCÜ

ARTEMİS YAYINLARI

ARTEMİS

ABG/307
AB/612
AÇ/937
A755

YAZ HEP BİZİMLE OLACAK
Jenny Han
Orijinal Adı: *We'll Always Have Summer*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Banu Taylan Öğüdücü
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Haziran 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 357 - 7
Sertifika No: 10905

Jenny Han © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e - posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

yaz hep bizimle olacak

JENNY HAN

ARTEMİS YAYINLARI

Küçükken çarşamba akşamları annemle birlikte eski müzikalleri izlerdik. İkimize özel bir şeydi bu. Bazen babam ya da Steven içeri girer, bir süreliğine filme bakarlardı ama hemen her çarşamba, annemle ikimiz üzerimize bir battaniyeyle bir kâse patlamış mısır kâsesi alır, kanepeye kurulurduk. *The Music Man*'i, *West Side Story*'yi, *Meet Me in St. Louis*'i beğenmiştim. Ama hiçbirini, *Telefonda Aşk*'ı sevdiğim gibi sevmedim. Tüm o müzikaller arasında *Telefonda Aşk* bir numaramdı. O filmi tekrar tekrar, annemin dayanabileceği kadar çok izledim. Ben de tıpkı Kim MacAfee gibi maskara ile ruj sürüp *o mutlu ve yetişkin kadın* hissine ulaşmak istiyordum. Erkeklerin ıslık çalışını duyup bunun, benim için olduğunu bilmek istiyordum. Büyüyüp tıpkı Kim gibi olmayı arzuluyordum çünkü onun, bunların hepsine sahip olduğunu düşünüyordum.

Sonra yatma zamanı gelince banyoda aynanın karşısında ağzım diş macunuyla dolu, "Seni seviyoruz Conrad, evet seviyoruz. Seni seviyoruz Conrad ve hep dürüst olacağız," diye şarkı söylerdim. Sekiz-dokuz-on yaşındaki kalbimi şarkılarla dökerdim. Fakat o an, şarkıyı filmdeki Conrad Birdie'ye değil de kendi Conrad'ıma söylerdim. Çocukluk hayallerimin erkeği Conrad Beck Fisher'a.

Sadece iki erkeği sevdim –ikisinin de soyadı Fisher'dı. Conrad birincisiydi ve onu sadece, ilk kez birine âşık olduğunuzda sevebileceğiniz gibi sevdim. Daha iyisini bilmeyen, bilmek de istemeyen bir aşkla. Sersemletici, ahmakça ve güçlü bir şekilde. Böylesi bir aşk gerçekten de tek seferlik bir şeydir.

Sonra da Jeremiah oldu. Jeremiah'ya baktığımda geçmişi, şu anı ve geleceği gördüm. O, sadece eskiden olduğum kızı bilmekle kalmıyor, şu anki beni de biliyor ve her şeye rağmen beni seviyordu.

İki büyük aşkım. Sanırım bir gün Belly Fisher olacağımı her zaman biliyordum. Sadece bunun, bu şekilde olacağını bilmiyordum.

Birinci Bölüm

Final haftası gelmişse ve siz de beş saattir durmadan çalışıyorsanız, geceyi geçirmek için üç şeye ihtiyacınız vardır: Bir; bulabildiğiniz en büyük, yarısı vişneli yarısı kolalı buzlu içecek. İki; çok fazla yıkanmaktan peçete gibi incelmiş bir pijama altı. Son olarak da dans molaları. Bir sürü dans molası. Gözleriniz kapanmaya başlayıp da tek yapmak istediğiniz yatağa gitmek olunca, dans molaları sizi ayakta tutacaktır.

Saat sabahın dördüydü ve ben de Finch Üniversitesi'nde ilk senemin son finaline çalışıyordum. Yeni en iyi arkadaşım Anika Johnson ve eski en iyi arkadaşım Taylor Jewel ile yatakhanemin kütüphanesine kamp kurmuştum. Yaz tatili o kadar yakındı ki onu neredeyse ellerimle tutabiliyordum. Sadece beş güncük daha kalmıştı. Gerçi ben nisandan beri geri sayıyordum.

Taylor tarazlı bir sesle, "Bana soru sor," diye emretti.

Defterimde gelişigüzel bir sayfa açtım. "*Anima* ile *animus*'un farkını açıkla."

Taylor alt dudağını ısırdı. "Bir ipucu ver."

"Şey... Latince düşün," dedim.

"Ben Latince dersi almadım ki! Bu sınavda Latince olacak mı?"

"Hayır, sadece sana ipucu vermeye çalışıyordum. Çünkü Latincede erkek isimleri *us,* kız isimleri *a* ile biter. *Anima* dişi arketip, *animus* da erkek. Anladın mı?"

Taylor derin bir iç çekti. "Hayır, muhtemelen sınavdan kalacağım."

Anika kitabından başını kaldırarak "Belki mesajlaşmayı kesip çalışmaya başlarsan kalmazsın," dedi.

Taylor ona öfkeyle baktı. "Kız kardeşime yıl sonu kahvaltımızı planlamak için yardımcı oluyorum, o yüzden bu gece nöbetçi olmam gerekiyor."

"Nöbetçi mi?" diyen Anika, eğleniyormuş gibiydi. "Doktor gibi mi?"

Taylor, "Evet, tıpkı bir doktor gibi," diye çıkıştı.

"Peki, krep mi yoksa waffle mı?"

"Çok teşekkürler, ben tost alacağım."

Üçümüz de aynı birinci sınıf psikoloji dersini alıyorduk ve Taylor ile benim sınavım yarın, Anika'nınki de ertesi gündü. Anika okulda Taylor dışında en iyi arkadaşımdı. Taylor doğası gereği rekabetçi biri olduğundan, Anika ile arkadaşlığımı fazlasıyla kıskanıyordu ama bunu milyon yıl geçse itiraf etmezdi.

Anika ile arkadaşlığım, Taylor ile olduğundan farklıydı. Anika rahat, birlikte olması kolay biriydi. Hemen yargılamazdı. Hepsinden de fazlası, bana farklı olmam için gereken alanı tanırdı.

Beni tüm hayatım boyunca tanımıyordu, bu yüzden beklentileri ya da ön yargıları yoktu. Evdeki arkadaşlarıma da benzemiyordu. Anika, New York'tandı, babası caz müzisyeni, annesi ise yazardı.

Birkaç saat sonra güneş yükselerek odayı mavimsi bir ışığa boğmaya başlamıştı. Taylor'ın başı aşağı düşmüşken, Anika bir zombi gibi boşluğa bakıyordu.

Kucağımda iki kâğıdı top yapıp iki arkadaşıma fırlattım. Bilgisayarımda oynat tuşuna basıp "Dans molası," diye şakıdım. Sandalyemde hafifçe bedenimi titrettim.

Anika öfkeyle bana baktı. "Neden bu kadar neşelisin?"

Ellerimi çırparak "Çünkü birkaç saat içinde hepsi bitmiş olacak," dedim. Sınavım öğleden sonra birdeydi, bu nedenle odama geri gidip birkaç saat uyumayı, sonra da uyanıp biraz daha çalışmak için vakit kazanmayı umuyordum.

Odamda uyuyakaldım ama yine de uyandıktan sonra bir saat daha çalışmayı başardım. Kahvaltı için yemek salonuna gitmeye vaktim yoktu, ben de otomattan vişneli bir kola aldım.

Sınav beklediğimiz kadar zordu ama en azından bir B alacağıma emindim. Taylor da kalmadığına emindi ki bu iyiydi. İkimiz de sonrasında kutlama yapamayacak kadar yorgun olduğumuzdan, birbirimize bir beşlik çakıp ayrı yollara gittik.

En azından akşam yemeğine dek uyumak için yatakhane odama yöneldim ve kapıyı açınca yatağımda uyuyan Jeremiah'yı gördüm. Kirli sakallı bile olsa, uyurken küçük bir oğlan çocuğuna benziyordu. Yatak örtümün üzerine uzanmıştı ve ayakları yatağın kenarından aşağı sarkıyordu. Pelüş kutup ayıma da sarılmıştı.

Ayakkabılarımı çıkarıp ekstra uzun, tek kişilik yatağımda yanına uzandım. Jeremiah kımıldanıp gözlerini açarak "Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim.

"Nasıl geçti?"

"Oldukça iyi."

"Güzel." Pelüş Junior Mint'i bırakıp bana sarıldı. "Sana öğlen yemeğinden sandviçimin yarısını getirdim."

Başımı omzuna yaslayarak "Çok tatlısın," dedim.

Saçımdan öptü. "Kız arkadaşımın durmadan öğün atlamasına izin veremem."

"Sadece kahvaltıyı atladım," dedim. Sonra düşününce, "Bir de öğlen yemeğini," diye ekledim.

"Sandviçi şimdi ister misin? Kitaplarımın olduğu çantada."

Düşününce aç olduğumu fark ettim ama aynı zamanda uykum da vardı. Gözlerimi kapayarak "Belki biraz sonra," dedim.

Bunun üzerine Jeremiah tekrar uyudu. Ben de uyudum. Uyandığımda dışarısı karanlıktı, Junior Mint yerdeydi ve Jeremiah kollarını bana dolamıştı. Hâlâ uyuyordu.

Ben lise sona başlar başlamaz çıkmaya başlamıştık. Gerçi çıkmak, bunun için doğru kelime sayılmazdı. Sadece birlikteydik. Her şey öyle basit ve öyle çabuk olmuştu ki sanki hep böyleydi. Bir dakika önce arkadaşken, sonra öpüşmeye başlamıştık. Sonra bir bakmıştım, onunla aynı üniversiteye başvuruyorum. Kendime ve diğer herkese (Jeremiah ve anneme de) burasının iyi bir okul olduğunu, evden sadece birkaç saat uzaklıkta bulunduğunu, bu yüzden buraya başvurmanın mantıklı olduğunu, seçeneklerimi daraltmadığımı söylüyordum. Hepsi de doğruydu

ama en doğrusu, aslında Jeremiah'ya yakın olmak istememdi. Onu sadece yazın değil, tüm mevsimlerde istiyordum.

İşte şimdi burada yatakhanedeki yatağımda yan yana yatıyorduk. Jeremiah ikinci sınıftaydı, bense ilk senemi bitiriyordum. İkimizin bu kadar yol alması çılgıncaydı. Birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyorduk ama yine de bazı açılardan ilişkimiz büyük bir sürpriz gibi geliyordu. Bazı açılardan ise bu, kaçınılmazdı.

İkinci Bölüm

Jeremiah'nın erkek öğrenci derneği yıl sonu partisi düzenliyordu. Bir haftadan az bir süre sonra hepimiz yaz için evlerimize gidecektik ve ağustosun sonuna kadar da Finch'e dönmeyecektik. Yazı oldum olası hep çok sevmiştim ama şimdi sonunda eve gidecek olmam, bir nedenden ötürü içimi buruk bir sevinçle dolduruyordu. Her sabah kahvaltı için Jeremiah ile yemek salonunda buluşmaya ve gecenin ilerleyen saatlerinde onun öğrenci derneğinde birlikte çamaşırlarımızı yıkamaya alışmıştım. Jeremiah, tişörtlerimi katlama konusunda oldukça iyiydi.

Yaz boyunca Jeremiah yine babasının şirketinde staj yapacaktı. Ben de geçen yaz olduğu gibi, Behrs adlı bir aile lokantasında garson olarak çalışacaktım. Planımız, Cousins'daki yazlık evde mümkün olduğunca sık buluşmaktı. Geçen yaz oraya bir kez

bile gitmemiştik. İkimizin de işleri çok yoğundu. Ben okul için para biriktirebilmek amacıyla, alabildiğim her ekstra vardiyayı almıştım. Bununla birlikte Cousins'dan uzak geçirdiğim ilk yazımda, içimde bir boşluk da hissetmiştim.

Dışarıda birkaç ateş böceği vardı. Hava henüz kararıyordu ve çok sıcak bir akşam da değildi. Ayağımda topuklular vardı ki bu aptalcaydı çünkü son anda, otobüse binmek yerine yürümeye karar vermiştim. Sadece, uzun bir süre boyunca, böyle güzel bir akşamda kampüs boyunca bir daha yürüyemeyeceğimi düşünmüştüm.

Anika ile arkadaşımız Shay'i benimle gelmeleri için davet etmiştim. Ama Anika'nın kendi dans takımıyla bir partisi vardı ve Shay de çoktan finalleri verip eve, Teksas'a uçmuştu. Taylor'ın kız öğrenci birliği bir toplantı düzenliyordu, bu yüzden o da gelmiyordu. Geriye sadece ben ve sızlayan ayaklarım kalmıştık.

Jeremiah'ya mesaj atarak, yolda olduğumu ve yürüdüğümü, bu yüzden gelmemin biraz zaman alacağını bildirmiştim. Ayakkabılarımı ayarlamak için arada sırada durmak zorunda kalıyordum çünkü ayaklarımın arkasını kesiyorlardı. Topuklu ayakkabıların aptalca olduğuna karar verdim.

Yolu yarılamışken, Jeremiah'nın en sevdiğim bankta oturduğunu gördüm. Beni görünce ayağa kalktı. "Sürpriz!"

Geldiği için çok mutlu olduğum hâlde, "Gelmene gerek yoktu," dedim. Banka oturdum.

Jeremiah, "Seksi görünüyorsun," dedi.

İki senedir sevgili olmamıza rağmen, böyle şeyler söylediğinde hâlâ kızarıyordum. "Teşekkürler," dedim. Anika'dan ödünç aldığım yazlık bir elbise giymiştim. Üzerinde küçük, mavi çiçekler ve büzgülü askıları olan, beyaz bir elbiseydi.

"Bu elbise bana *Neşeli Günler* filmini anımsattı ama ateşli bir şekilde."

Tekrar, "Teşekkürler," dedim. Elbisenin beni Fräulein Maria gibi gösterip göstermediğini merak ettim. Açıkçası bu, kulağa pek iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Büzgüleri biraz düzelttim.

Tanımadığım birkaç çocuk durup Jeremiah'ya selam verdi ama ben ayaklarımı dinlendirebilmek için banktan kalkmadım.

Onlar gidince Jeremiah, "Hazır mısın?" diye sordu.

İnledim. "Ayaklarım beni öldürüyor. Topuklu giymek çok aptalca."

Jeremiah iyice eğilerek "Atla o zaman kız," dedi.

Kıkırdayarak sırtına çıktım. Bana kız dediği her zaman kıkırdardım. Elimde değildi. Çok komikti.

Jeremiah beni kaldırdı, ben de kollarımı boynuna doladım. Ana bahçeden geçerken, "Baban pazartesi geliyor mu?" diye sordu.

"Evet. Yardım edeceksin, değil mi?"

"Haydi ama seni kampüste taşıyorum. Bir de taşınmana mı yardım edeceğim?"

Jeremiah'nın kafasına şaplak attım, o da eğildi. "Tamam, tamam," dedi.

Sonra ensesine sesli bir şekilde hava üfledim, o da küçük bir kız gibi çığlık attı. Tüm yol boyunca güldüm.

Üçüncü Bölüm

Jeremiah'nın öğrenci derneği evinde kapılar ardına dek açıktı ve insanlar ön bahçede takılıyordu. Renkli Noel ışıkları etrafa -posta kutusunun üzerine, ön verandaya, hatta kaldırımın köşesine bile- gelişigüzel asılmıştı. İnsanların sanki saunadaymış gibi yerleştikleri, üç tane şişme havuz kurulmuştu. Erkekler su tabancalarıyla koşuşturuyor, birbirlerinin ağızlarına bira püskürtüyorlardı. Kızlardan bazıları bikinilerini giymişti.

Jeremiah'nın sırtından inip çimlerde ayakkabılarımı çıkardım.

Jeremiah takdir edercesine çocuk havuzlarını işaret ederek "Çaylaklar iyi iş çıkarmış," dedi. "Mayonu getirdin mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kızlardan birinde fazladan mayo var mı diye sormamı ister misin?"

Hemen, "Yok, teşekkürler," dedim.

Onun evinde takıldığım için, Jeremiah'nın derneğindeki erkek arkadaşlarına aşinaydım ama kızları pek iyi tanımıyordum. Çoğu Jeremiah'nın derneğinin kardeş derneği Zeta Phi'dandı. Bunun anlamı da, iki derneğin birlikte, kaynaşma günleri ve partiler vermesiydi. Jeremiah benim Zeta Phi'a girmemi istemişti ama ben kabul etmemiştim. Ona gerekçe olarak masrafları ve bir öğrenci birliği evinde yaşamak için gereken ekstra ödemeleri karşılayamayacağımı söylemiştim ama asıl neden, sadece öğrenci birliği evinde karşıma çıkacak kızlarla değil her çeşit kızla tanışmak istememdi. Annemin her zaman söylediği gibi, daha geniş bir üniversite tecrübesi istiyordum. Taylor'a göre Zeta Phi, iddia ettiği üzere çok daha kaliteli ve seçkin olan kendi derneğinin aksine, parti kızları ve şıllıklar içindi. Biraz düşündükten sonra da, "Hem bizim derneğimiz, toplum hizmetine çok daha fazla odaklı," diye de eklerdi.

Kızlar durmadan gelip Jeremiah'ya sarıldılar. Bana merhaba dediler, ben de onlara selam verip çantamı koymak için Jeremiah'nın odasına, yukarı çıktım. Aşağıya inerken onu gördüm.

Lacie Barone, Jeremiah ile konuşuyordu. Kızın üzerinde streç bir kot, ipeğimsi bir askılı bluz ve kendisini en fazla 1.65 yapan, tabanları kırmızı, parlak deri ayakkabılar vardı. Lacie, Zeta Phi'ın sosyal etkinlikler sorumlusuydu ve üçüncü sınıf öğrencisiydi. Jere'den bir, benden iki yaş büyüktü. Saçları öne doğru kesilmiş, küt ve koyu kahverengiydi. Ufak tefek bir kızdı. Herkes onu seksi bulurdu. Taylor'a göre kız, Jeremiah'ya abayı yakmıştı. Taylor'a bunun beni hiç rahatsız etmediğini söylemiştim ki bu konuda ciddiydim, neden umursayacaktım ki?

Elbette kızlar Jeremiah'dan hoşlanırdı. O, kızların hoşlandığı erkeklerdendi. Fakat Lacie gibi hoş bir kızın bile, bize bir etkisi olmazdı. Biz kaç senedir beraberdik. Kim bilir kaç sene daha beraber olacaktık. Ben de Jeremiah'yı onun beni tanıdığı kadar iyi tanıyordum. Jere'nin bir başka kıza asla bakmayacağını biliyordum.

O an Jeremiah beni gördü ve gelmem için işaret etti. Onlara doğru yürüyerek "Selam Lacie," dedim.

Lacie de, "Selam," dedi.

Jeremiah beni kendine doğru çekerek "Lacie bu sonbaharda Paris'te okuyacak," dedi ve ona döndü. "Önümüzdeki yaz biz de sırt çantalarımızla Avrupa'yı dolaşmak istiyoruz."

Kız, birasından bir yudum alarak "Bu harika. Hangi ülkeleri?" diye sordu.

Jeremiah, "Kesinlikle Fransa'ya gideceğiz," dedi. "Belly'nin Fransızcası çok iyi."

Utanarak kıza, "Aslında o kadar da değil," dedim. "Sadece lisede Fransızca dersi almıştım."

Lacie, "Ah, benim de Fransızcam berbattır," dedi. "Sadece oraya gidip bir sürü peynir ve dondurma yemek istiyorum."

Böylesi küçük biri için gerçekten boğuk bir sesi vardı. Sigara içip içmediğini merak ettim. Lacie bana gülümseyince, Taylor'ın onun hakkında yanıldığını, kızın gerçekten iyi biri olduğunu düşündüm.

Birkaç dakika sonra içki almak için yanımızdan ayrılınca, "İyi bir kız," dedim.

Jeremiah omuz silkerek "Evet, iyidir. Sana bir içki almamı ister misin?" dedi.

"Elbette," dedim.

Beni omuzlarımdan tutarak kanepeye oturttu. "Sen burada otur. Hiç kımıldama. Hemen geliyorum."

Ona *benim* diyebildiğim için kendimle gurur duyarak, Jeremiah'nın kalabalığın arasından ilerleyişini izledim. Benim erkek arkadaşım, benim Jeremiah'm. Yanında uyuyakaldığım ilk erkek. Sekiz yaşındayken, anne babam o iş üzerindeyken yanlışlıkla odalarına girdiğimde bunu anlattığım ilk erkek. Regl kramplarım çok şiddetli olduğundan, gidip bana ağrı kesici alan, ayak tırnaklarımı boyayan, tüm arkadaşlarının önünde sarhoş olduğumda ben kusarken saçlarımı tutan, yatakhane odamın kapısında asılı duran aşk notunu bana yazan ilk erkek.

SEN MİLKSHAKE'İMİN SÜTÜSÜN
Sonsuza dek sevgiler, J.

Öptüğüm ilk erkekti. En iyi arkadaşımdı. Günden güne bunu daha çok anlıyordum. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. O, doğru erkekti. Benim için doğru olan kişi.

Dördüncü Bölüm

O gecenin ilerleyen saatleriydi.

Dans ediyorduk. Kollarımı Jeremiah'nın boynuna dolamıştım, dans ederken müzik de etrafımızda inliyordu. Danstan ve alkolden ötürü kızarmıştım ama kendimi enerjik hissediyordum. Oda insanlarla hınca hınç doluydu ama Jere bana baktığında, başka kimse yokmuş gibi oluyordu. Sadece ben ve o.

Jeremiah uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. Duyamadığım bir şey söyledi.

"Ne?" diye bağırdım.

"Saçını asla kestirme, tamam mı?" diye bağırarak karşılık verdi.

"Kestirmem lazım –yoksa cadıya dönerim."

Jeremiah kulağıma dokunarak "Seni duyamıyorum!" dedi.

"Cadı!" dedim ve saçlarımı yüzüme düşecek şekilde sallayarak, bir kazanı karıştırıyormuş da gülüyormuş gibi yaptım.

Jeremiah kulağıma, "Cadılığını seviyorum," dedi. "Sadece uçlarından aldırman nasıl olur?"

Ben de, "Eğer sakal sevdandan vazgeçeceğine söz verirsen, ben de saçımı kısa kestirmeyeceğime söz veririm!" diye bağırdım.

Lise arkadaşlarından bir kısmı, aralarında, kim sakalını daha çok uzatacak diye yarışa girince, Jeremiah da Şükran Günü'nden bu yana sakal bırakmaktan bahsedip duruyordu. Ona bunun imkânsız olduğunu söylemiştim, böylesi bana babamı gereğinden çok hatırlatırdı.

Jeremiah beni öperek "Bunu düşüneceğim," dedi.

Ağzı bira kokuyordu, muhtemelen benimki de.

O sırada Jeremiah'nın dernek kardeşi Tom -kendisi aynı zamanda Kızılkuş olarak da tanınıyordu ama bunun nedenini hiç bilmiyordum- bizi gördü ve bir boğa gibi Jeremiah'nın üzerine gelmeye başladı. Üzerinde iç çamaşırı, elinde de bir şişe su vardı. İç çamaşırları da boxer değil, düpedüz, dar beyaz külotlardandı. "Ayrılın, ayrılın!" diye bağırdı.

İkisi boğuşmaya başladı ve Jeremiah, Tom'un kafasını mengeneye aldı. O anda, Tom'un tuttuğu su şişesindeki bira da Anika'nın olan ama benim giydiğim elbisenin üzerine boca oldu.

Tom, "Affedersin, affedersin," diye mırıldandı. Gerçekten sarhoş olduğunda her şeyi iki defa tekrar ederdi.

"Sorun değil," diyerek eteğimin suyunu sıkıp Tom'un belden aşağısına bakmamaya çalıştım.

Elbisemi tuvalette temizlemek için oradan ayrıldım ama uzun bir kuyruk vardı, ben de bu yüzden mutfağa gittim. İnsanlar mutfak masasının üzerinde, birbirlerinin bedenleri üstünden fondip yapıyorlardı. Jeremiah'nın dernek kardeşi Luke, kızıl

saçlı bir kızın göbek deliğinden tuz yalıyordu. Başını kaldırarak "Selam Isabel," dedi.

"Şey, merhaba Luke," dedim. Sonra bir kızın lavaboya kustuğunu görüp oradan hemen uzaklaştım.

Üst kattaki tuvalete yöneldim. Merdivenlerin başında sevişen bir kızla oğlanın yanından zorla geçerken yanlışlıkla çocuğun eline bastım ve "Çok özür dilerim," dedim. Ama çocuğun diğer eli kızın gömleğinin içinde olduğundan, beni hiç fark etmemiş gibiydi.

Sonunda tuvalete vardığımda kapıyı ardımdan kapayıp rahatlayarak iç çektim. Parti her zamankilerden de çılgındı. Yıl sonu geldiğinden ve finaller de bittiğinden, herkes kendisini bırakmıştı sanırım. Anika'nın gelememesine aslında memnun olmuştum. Buradaki manzaralar ona göre değildi –bana göre de değildi gerçi.

Islak lekelere sıvı sabun buladım. Umarım elbisede leke kalmazdı. Birisi kapıyı açmaya çalışınca, "Bir saniye," dedim.

Orada durmuş elbiseyi silerken, diğer taraftaki kızların konuşması kulağıma geldi. Lacie'nin sesini işitene dek, konuşulanlara dikkat etmiyordum. Sonra onun, "Bugün çok çekici görünüyor, değil mi?" dediğini duydum.

Bir başka ses de, "Her zaman çekici," dedi.

Lacie, "Of, evet, aynen öyle," derken, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu.

Diğer kız, "Onunla işi pişirdiğin için seni çok kıskanıyorum," dedi.

Lacie şakır gibi bir sesle, "Biliyorsun, Cabo'da olan Cabo'da kalır," diye karşılık verdi.

Birden başımın döndüğünü hissettim. Dengede durabilmek için banyo kapısına yaslandım. Jeremiah'dan bahsediyor olamazdı. Böyle bir şey imkânsızdı.

Biri kapıya vurunca sıçradım.

Düşünmeden kapıyı açtım. Lacie'nin eli, beni görünce ağzına gidiverdi. Suratındaki ifadeyi görünce, mideme yumruk yemiş gibi oldum. Âdeta fiziksel bir acı hissettim. Diğer kızların da nefeslerini tutuşlarını işittim ama sanki her şey çok uzaktaydı. Kendimi uyurgezer gibi hissederek Lacie'yi ve kızları geçip koridorda ilerledim.

İnanamıyordum buna. Doğru olamazdı. Benim Jere'm olamazdı.

Jeremiah'nın odasına gidip arkamdan kapıyı kilitledim. Dizlerimi göğsüme çekip yatağa oturdum ve her şeyi kafamdan bir kez daha geçirdim. *Cabo'da olan Cabo'da kalır.* Lacie'nin yüzündeki o ifade, diğer kızların nefeslerini tutuşu. Görüntüleri zihnimde sanki bir filmmişçesine üst üste oynatıp durdum. İkisinin bu akşam konuşması. Lacie'nin iyi bir kız olduğunu söylediğimde Jeremiah'nın omuz silkişi.

Emin olmalıydım. Jeremiah'dan duymalıydım bunu.

Odasından çıkıp onu aramaya koyuldum. Bu arada olayın şoku içimde büyük bir öfkeye dönüştü. Kalabalığı ittirerek kendime yol açtım. Sarhoş bir kız, ben ayağına basınca ağzında yuvarlayarak "Hey!" dedi ama özür dilemek için bile durmadım.

Jeremiah'yı sonunda dışarıda, dernek arkadaşlarıyla ayakta bira içerken buldum. Açık kapıdan, "Seninle konuşmam lazım," dedim.

Jere, "Bir saniye Bells," dedi.

"Hayır. Hemen."

Arkadaşlarının hepsi kahkahaya boğularak "Vaaay, birinin başı dertte galiba. Fisher'ın canına okunacak," demeye başladı.

Ben de bekledim.

Jeremiah bakışlarımdaki bir şey fark etmiş olmalı ki beni takip etti. İçeri girip merdivenlerden çıkarak odasına girdi. Arkamdan kapıyı kapadım.

Jeremiah endişelenmiş görünerek "Sorun ne?" diye sordu.

Kelimeler âdeta ağzımdan döküldü. "Bahar tatilinde Lacie Barone'la mı takıldın?"

Jeremiah'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Onunla mı takıldın?"

"Belly..."

"Biliyordum," diye fısıldadım. "Biliyordum."

Aslında bunu biliyor sayılmazdım. Hiçbir şey bilmiyordum.

"Dur, bir dur."

"Dur mu?" diye bağırdım. "Tanrım, Jere. Tanrım!"

Yere çöktüm. Ayaklarım beni taşıyamıyordu.

Jeremiah yanıma çömelip beni ayağa kaldırmaya yardım etmeye çalıştı ama ellerine vurdum. "Bana dokunma!"

Jeremiah yanıma oturdu ve başını dizlerinin arasına aldı. "Belly, ara verdiğimiz zamandı. Ayrıldığımız zaman."

Ona baktım. Sözde ayrılığımız sadece bir hafta sürmüştü. Tekrar birleşeceğimizi her zaman biliyordum. O, Cabo'da, Lacie Barone'u öperken, ben tüm hafta boyunca gözyaşlarına boğulmuştum.

"Gerçekten ayrılmadığımızı biliyordun! Bunun gerçek olmadığını biliyordun!"

Jeremiah perişan bir hâlde, "Nereden bilecektim?" dedi.

"Ben biliyorsam senin de bilmen gerekirdi!"

Jeremiah yutkundu ve âdemelması bir aşağı inip bir yukarı çıktı. "Lacie tüm hafta peşimdeydi. Beni yalnız bırakmıyordu. Sana yemin ederim onunla takılmak istemedim. Öyle oldu işte." Sesi kısılarak sustu.

Jeremiah'nın bunu söylemesi, kendimi çok kirli hissetmeme neden oldu. İğreniyordum. İkisini düşünmek, bunu kafamda canlandırmak istemiyordum. "Sus," dedim. "Duymak istemiyorum."

"Hataydı."

"Hata mı? Sen buna hata mı diyorsun? Hata, duş terliklerimi duşta unutup onların küflenmesine neden olduğun için onları atmak zorunda kalmama denir. Hata diye buna denir seni aptal!" Gözyaşlarına boğuldum.

Jeremiah hiçbir şey söylemedi. Orada oturarak, kafası aşağıda, söylediklerimi dinledi.

"Artık seni tanımıyorum bile." Midem allak bullak oldu. "Sanırım kusacağım."

Jeremiah bana yatağının yanındaki çöp kovasını uzattı ve ben de hıçkırarak, ağlayarak kustum. Sırtımı sıvazlamaya çalıştı ama ondan uzaklaştım. "Bana dokunma," diye mırıldanıp kolumun tersiyle ağzımı sildim.

Mantıklı değildi. Olanların hiçbiri. Tanıdığım Jeremiah bu değildi. Jeremiah'm beni asla böyle incitmezdi. Bir başka kıza bakmazdı bile. Benim Jeremiah'm dürüst, güçlü ve sağlamdı. Şu an yanımdakinin kim olduğunu bilmiyordum.

"Üzgünüm," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Şimdi Jeremiah da ağlıyordu. *İyi*, diye düşündüm. *Sen de bana çektirdiğin gibi acı çek.*

"Sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum Belly. Aramızda başka sır istemiyorum." Sonra da gerçekten kendini kaybedip hüngür hüngür ağladı.

Kıpırtısız kaldım.

"Onunla yattık."

Daha ne olduğunu anlayamadan ona tokat attım. Elimden geldiğince güçlü bir şekilde vurdum suratına. Düşünmüyor, sadece yapıyordum. Elim, yanağında kırmızı bir iz bıraktı.

Birbirimize bakakaldık. Ona vurduğuma inanamıyordum, Jeremiah da inanamıyordu. Şok henüz suratına yerleşmeye başlamıştı, muhtemelen benim suratımda da aynı ifade vardı. Daha önce kimseye vurmamıştım.

Jeremiah yanağını ovalayarak "Çok üzgünüm," dedi.

Daha da fazla ağlamaya başladım. Ben onları takılırken, öpüşürken falan canlandırmıştım gözümde. Yattıklarını düşünmemiştim bile. Çok aptaldım.

Jeremiah, "Bir anlamı yoktu. Sana yemin ederim yoktu," dedi.

Koluma dokunmaya çalışınca, irkilerek çekildim. Yanaklarımı silerek "Belki seks senin için bir şey ifade etmiyordur ama benim için bir anlamı var ve sen de bunu biliyorsun. Her şeyi mahvettin. Sana bir daha asla güvenmeyeceğim," dedim.

Jeremiah beni kendine doğru çekmeye çalıştı ama onu ittirdim. Çaresizce, "Sana, Lacie ile aramda olanların bir anlamı olmadığını söylüyorum," dedi.

"*Benim* için bir anlamı var ama. Onun için de anlamı olduğu açık."

Jeremiah, "Ben ona âşık değilim!" diye bağırdı. "Ben sana âşığım!"

Jeremiah olduğum yere doğru süründü. Kollarını dizlerime doladı. "Gitme," dedi. "Lütfen gitme."

Ondan kurtulmaya çalıştım ama güçlüydü. Bana, sanki denizin ortasında tutunduğu bir salmışım gibi tutundu.

Tüm bedeni sarsılarak "Seni çok seviyorum," dedi. "Her zaman tek sevdiğim sendin Belly."

Bağırmaya, ağlamaya devam edip bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak istiyor ama hiçbir çıkış göremiyordum. Ona bakarken kendimi taştanmış gibi hissettim. Jeremiah beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. İşte bu yüzden, şimdi böyle bir şey yapması her şeyi çok daha fazla zorlaştırıyordu çünkü hazırlıksız yakalanmıştım. Sadece birkaç saat önce beni sırtında taşıdığına ve benim de onu her zamankinden çok sevdiğime inanmak zordu.

"Olanları geri alamayız," dedim ve bunu, onu incitmek için söyledim. "Aramızdaki neyse artık bitti. Onu bu akşam kaybettik."

Jeremiah umutsuzca, "Geri kazanabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum," dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gözyaşları yine akmaya başladı ama artık ağlamak istemiyordum, özellikle de onun önünde. Ya da onunla. Kendimi üzgün hissetmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Yüzümü tekrar silip ayağa kalktım. "Gidiyorum," dedim.

Jeremiah dengesizce ayağa kalktı. "Bekle!"

Onu ittirip yatağının üzerindeki çantamı aldım. Sonra kapıdan çıktım, merdivenlerden hızla inip dışarı koştum. Otobüs durağı-

na dek çantam omzuma çarpa çarpa, topuklarım kaldırımı inlete inlete koştum. Neredeyse düşüyordum ama kendimi kurtardım. Son yolcu da binerken otobüsü yakaladım ve oradan uzaklaştım. Jeremiah beni izledi mi diye arkama dönüp bakmadım.

Oda arkadaşım Jillian o gün erkenden yaz tatili için evine gittiğinden, en azından oda bana kalmıştı ve orada yalnız başıma ağlayabilirdim. Jeremiah durmadan arayıp mesaj çektiği için, telefonumu kapadım. Ama yatmadan önce, telefonumu tekrar açıp bana neler yazdığını görmek istedim.

Kendimden çok utanıyorum.
Lütfen benimle konuş.
Seni seviyorum ve hep seveceğim.

Daha da fazla ağladım.

Beşinci Bölüm

Nisandaki ayrılığımız gerçekten de hiç yoktan çıkmıştı. Arada bir küçük tartışmalarımız olmasına oluyordu ama onlara kavga bile demek zordu.

Mesela bir keresinde Shay, vaftiz annesinin yazlığında parti veriyordu. Bir sürü insan davet etmiş, bana Jeremiah'yı da çağırabileceğimi söylemişti. Giyinip süslenerek, tüm gece boyunca dışarıda dans edecektik. Shay hepimizin hafta sonu orada kalacağını söylemişti –bu acayip eğlenceli olacaktı. Ben de bu olaya dâhil olduğum için mutluydum. Jeremiah'ya bundan bahsedince, okul içi futbol maçı olduğunu ama benim gidebileceğimi söylemişti. Ben de, "Maça gitmesen olmaz mı? Hem gerçek bir karşılaşma da sayılmaz," diye karşılık vermiştim. Dediğim biraz sert kaçsa da sonuçta söylemiştim ve bunda samimiydim.

İlk kavgamızı o zaman etmiştik. Gerçek bir kavga gibi birbirimize bağırmamıştık ama ikimiz de çok öfkelenmiştik.

Hep Jeremiah'nın arkadaşlarıyla zaman geçiriyorduk. Bir bakıma bu mantıklıydı çünkü onun zaten arkadaşları vardı. Bense yeni yeni arkadaş ediniyordum. İnsanlarla yakınlaşmak zaman alıyordu ve ben her zaman Jeremiah'nın kardeşlik evinde olduğumdan, koridorumdaki kızlar ben olmadan kaynaşıyordu. Fark etmeden kendimden bir fedakârlıkta bulunmuş gibi hissediyordum. Shay beni davet ettiğinde bunun anlamı büyüktü ve Jere için de öyle olmasını istemiştim.

Beni sinir eden başka şeyler de vardı. Jeremiah'yı sadece yazları, yazlıkta görerek hakkında öğrenemeyeceğim şeylerdi bunlar. Örneğin, oda arkadaşlarıyla ot tüttürürken, bir yandan ananaslı ve pastırmalı pizza yiyip bir yandan da Coolio'nun, "Gansta's Paradise" şarkısını dinleyerek abartısız bir saat gülmeleri sırasında ne kadar kötü göründüğü.

Veya mevsimsel alerjileri. Baharda onu daha önce hiç görmediğimden, alerjisi olduğunu bilmiyordum. Deli gibi hapşırırken, tıkalı bir burunla, acınası bir hâlde beni aramıştı. Sümkürerek "Gelip benimle takılır mısın?" diye sormuştu. "Biraz daha Kleenex mendille portakal suyu getirebilir misin?"

Sende alerji var, domuz gribi yok, dememek için dudaklarımı ısırmıştım.

Bir gün önce kardeşlik evine gitmiştim. Jeremiah ve oda arkadaşı video oyunları oynarken, ben de ödevimi yapmıştım. Ardından bir Kung Fu filmi izlerken, mideme dokunduğu için pek de sevmediğim Hint yemeği sipariş etmiştik. Jeremiah, alerjileri kötü bir hâl alınca Hint yemeğinin kendisine iyi gelen tek

şey olduğunu söylemişti. Jeremiah, tikka masala soslu tavuğunu midesine indirip filmini izlerken Naan ekmeği ve pilav yiyip bir yandan da uyuz olmuştum. Bazen gerçekten de ihmalkâr olabiliyordu ve bende, bunu bilerek mi yapıyor diye soru işareti bırakıyordu.

Konuyla ilgili ikilemde kalmış gibi konuşarak "Gerçekten gelmek istiyorum ama yarına yetiştirmem gereken bir ödevim var," demiştim. "O yüzden gelmesem daha iyi olur herhâlde. Üzgünüm."

Jeremiah, "Şey, sanırım ben gelebilirim," demişti. "Sen ödevini yaparken, ben de bir ton Benedryl içip uyurum. Sonra belki yine Hint yemeği ısmarlarız."

Acı acı, "Evet," demiştim. "Bu olabilir." En azından otobüse binmem gerekmeyecekti. Ama koridordaki tuvalete gidip oradan bir rulo tuvalet kâğıdı almam gerekiyordu çünkü Jeremiah, Jillian'ın bütün mendilini bitirebilirdi. Jillian da bu duruma çok kızardı.

O zaman bunun, ilk gerçek kavgamızın sahnesini hazırladığından haberim yoktu. Kendime daha önce öyle bir şey yaşamayacağıma dair söz verdiğim, bağrış çağrışlı ve gözyaşlı kavgalardan birini etmiştik. Jillian'ın telefondaki tartışmalarını, koridordaki kızların ve Taylor'ın kavgalarını daha önce duymuştum ama bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Jeremiah ile birbirimizi böyle bir kavga yapamayacak kadar uzun zamandır ve yakından tanıdığımızı düşünmüştüm.

Kavga, bir yangın gibi. Onu kontrol altına aldığınızı ve istediğiniz yerde durdurabileceğinizi düşünüyorsunuz ama siz daha anlamadan, yaşayan, nefes alan bir şeye dönüşüyor. Onu kont-

rol etmek gibi bir şey olmadığını ve böyle düşünmekle aptallık ettiğinizi anlıyorsunuz.

Jeremiah ile dernek kardeşleri son dakikada bahar yarı yılı için Cabo'ya gitmeye karar vermişlerdi. İnternette kaçırılmayacak bir fırsat yakalamışlardı.

Ben çoktan, tatilde eve gitme planları yapmıştım. Annemle şehre inip bir bale gösterisi izleyecektik, Steven da evde olacaktı. O yüzden gerçekten de evde olmak istiyordum. Yine de Jeremiah'nın yolculuğu için rezervasyon yapışını izlerken iyice alındım. Onun da eve gitmesi gerekiyordu. Artık Conrad da California'da olduğundan, Bay Fisher tamamen yalnız sayılırdı. Jeremiah gidip babasıyla zaman geçirmek istediğini söylemişti. Birlikte belki Susannah'nın mezarını da ziyaret ederlerdi. Aynı zamanda birkaç günlüğüne Cousins'a gitmekten de bahsetmiştik. Jeremiah, Cousins'a gitmeyi ne kadar çok istediğimi biliyordu. Bunun benim için anlamını biliyordu. Kendi evimden çok orada büyümüştüm neredeyse. Artık Susannah da olmadığı için, oraya tekrar gitmemiz daha da önemli geliyordu.

Ama şimdi Jeremiah, Cabo'ya gidiyordu. Hem de bensiz.

"Gerçekten Cabo'ya gitmen gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Jeremiah masasının başında oturmuş, bilgisayara eğilmiş bir şeyler yazıyordu. Bense yatağımda oturuyordum.

Şaşırmış bir şekilde başını kaldırıp baktı. "Bu, reddedilmeyecek kadar iyi bir fırsat. Hem tüm kardeşlerim gidiyor. Bunu kaçıramam."

"Tamam ama hani eve gidip babanla zaman geçirecektin?"

"Onu yaz tatilinde de yapabilirim."

"Yaza daha aylar var." Kollarımı kavuşturup sonra yine serbest bıraktım.

Jeremiah kaşlarını çattı. "Bu da ne şimdi? Sensiz bahar tatiline gideceğim için endişeleniyor musun?"

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Hayır! İstediğin yere gidebilirsin, umurumda değil. Sadece babana biraz zaman ayırsaydın iyi olurdu diye düşündüm. Annenin de mezar taşı takıldı. Gidip onu görmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Evet, istiyorum ama bunların hepsini okul kapanınca yapabilirim. Sen de benimle gelebilirsin." Ardından bana şöyle bir bakarak "Kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır!"

Artık sırıtıyordu. "Islak tişört yarışmalarından mı korkuyorsun?"

"Hayır!" Bu konuda şaka yaparmış gibi konuşmasından nefret ediyordum. Öfkelenen tek kişi olmak, insanı iyice çileden çıkarıyordu.

"Bu kadar rahatsız oluyorsan, o zaman bizimle gel. Eğlenceli olacak."

Jeremiah, *rahatsız oluyorsan, olmana hiç gerek yok*, dememişti. *Rahatsız oluyorsan bizimle gel*, demişti. Onun bunu kastetmediğini biliyordum ama yine de duymak hoşuma gitmemişti.

"Masrafı karşılayamayacağımı biliyorsun. Hem sen ve *kardeşlerinle* Cabo'ya gitmek istemiyorum. Oradaki tek kız olup partinizi bozmak istemiyorum."

"Öyle olmazsın. Josh'ın kız arkadaşı Alison da gelecek."

Yani Alison davet edilmişti ama ben edilmemiş miydim? Hemen doğruldum. "Alison sizinle mi geliyor?"

"Öyle değil. Alison da kendi derneğiyle gidiyor. Bizimle aynı yerde birkaç oda tutuyorlar. Zaten bu fırsatı da böyle öğrendik. Ama her dakika onlarla takılacak değiliz. Çölde arazi yarışı gibi erkek eğlencelerimiz de olacak. ATV kiralamak, dağcılık yapmak gibi şeyler falan da."

Ona baktım. "Yani sen arkadaşlarınla çölde yarışırken, benim, tanımadığım bir grup kızla takılmamı mı istiyorsun?"

Jeremiah gözlerini devirdi. "Alison'ı tanıyorsun. Evimizdeki turnuvada onunla bira pinponu partneriydin."

"Her neyse. Cabo'ya gelmiyorum. Ben eve gidiyorum. Annem beni özlüyor." Söylemediğimse, *baban da seni özlüyor*, cümlesiydi.

Jeremiah, *istediğin gibi olsun* dercesine omuz silkince, *ne olursa olsun söyleyeceğim,* diye düşündüm. "Baban da seni özlüyor."

"Of, Belly. Bunun babamla ilgisi olmadığını itiraf et gitsin. Bahar tatiline sensiz gittiğim için paranoyakça davranıyorsun."

"O zaman sen neden ilk başta seninle gelmemi istemediğini itiraf etmiyorsun?"

Jeremiah tereddüt etti. Tereddüt ettiğini gördüm. "Pekâlâ. Evet, bu sadece erkeklerin gezisi olsaydı daha çok hoşuma giderdi."

Ayağa kalkarak "Görünüşe göre bir sürü de kız olacak. Zetalarla iyi eğlenceler sana," dedim.

Artık Jeremiah'nın boynu kızarmaya başlamıştı. "Eğer bana bu kadar zaman sonrasında bile hâlâ güvenmiyorsan, sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni sorgulamana neden olacak bir şey hiçbir zaman yapmadım. Ve gerçekten de babam konusunda bana vicdan yaptırmana ihtiyacım yok Belly."

Ayakkabılarımı giymeye başlarken o kadar sinirliydim ki bağcıkları bağlamaya çalışırken ellerim titriyordu. "Bu kadar bencil olmana inanamıyorum."

"Ben mi? Bencil olan ben miyim yani?" Jeremiah, dudakları ince bir çizgi hâlini almış şekilde başını salladı. Ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi araladıktan sonra tekrar kapadı.

"Evet, kesinlikle bu ilişkide bencil olan taraf sensin. Her zaman her şey seninle, senin arkadaşlarınla, o aptal derneğinle ilgili. Sana daha önce derneğinin aptal olduğunu düşündüğümü söylemiş miydim? Çünkü öyle düşünüyorum da."

Jeremiah alçak bir sesle, "Nesi aptalmış ki?" dedi.

"Bir grup ayrıcalıklı zengin velet, ailelerinin parasını harcayıp sınavlarda hile yapıp derslere kafaları iyiyken giriyor işte."

Jeremiah incinmiş gibi görünerek "Hepimiz öyle değiliz," dedi.

"Seni kastetmedim."

"Evet, kastettin. Ne yani, tıp okulu hazırlık okumuyorum diye tembel dernek üyesi çocuk mu oluyorum?"

"Kendi aşağılık komplesini benden bilme," dedim. Düşünmeden söylemiştim bunu. Daha önce düşündüğüm ama hiç dile getirmediğim bir şeydi bu. Tıp hazırlığa giden, Conrad'dı. Stanford'a giden ve bir laboratuvarda yarı zamanlı bir işte çalışan da Conrad'dı. Jeremiah ise insanlara bira bilimlerinde okuduğunu söylüyordu."

Jeremiah bana baktı. "Aşağılık kompleksi de ne demek?"

"Unut gitsin," dedim. Sözlerimin maksadını aştığını fark etmiştim ama çok geçti. Söylediğim her şeyi geri almak istiyordum.

"Benim bu kadar aptal, bencil ve değersiz olduğumu düşünüyorsan neden benimle birliktesin ki?"

Henüz cevap verip ona, *sen aptal, bencil ve değersiz değilsin*, deyip bu kavgayı bitiremeden önce Jeremiah, "Boş ver. Daha fazla vaktini harcamayacağım. Bu işe burada noktayı koyalım," dedi.

Ben de, "Tamam," dedim.

Kitaplarımı taşıyan çantamı aldım ama hemen odadan ayrılmadım. Beni durdurmasını bekliyordum ama öyle bir şey yapmadı.

Tüm eve dönüş yolunda ağladım. Ayrıldığımıza inanamıyordum. Gerçek gibi gelmiyordu. Jeremiah'nın o akşam beni aramasını bekledim. O gün cumaydı. Pazar sabahı Cabo için yola çıkarken de aramadı.

Bahar tatilim evi silmek, cips yemek ve ağlamakla geçti. Steven, "Gevşe. Seni aramamasının tek nedeni, Meksika'dan telefon etmenin çok pahalı olması. İkiniz haftaya garanti yine birleşirsiniz," dedi.

Ben de Steven'ın haklı olduğuna emindim. Jeremiah sadece biraz nefes almak istemişti. Tamam, sorun yoktu. Geri döndüğünde ona gidecek, ne kadar üzgün olduğumu söyleyecek, aramızı düzeltecektim ve hiçbir şey olmamış gibi olacaktı.

Steven haklıydı. Bir hafta sonra Jeremiah ile yine birleştik. Ona gidip özür diledim. O da özür diledi. Ona, Cabo'da bir şey oldu mu diye hiç sormadım. Bunu merak etmek bile aklımdan geçmemişti. O, beni bütün hayatım boyunca seven erkekti ve ben de bu aşka inanan kızdım. O erkeğe.

Jere bana deniz kabuğundan bir bilezik getirmişti. Bileziğin küçük, beyaz kabukları vardı ve bunu almak beni çok mutlu etmişti. Çünkü beni düşündüğünü ve benim onu özlediğim kadar

onun da beni özlediğini biliyordum. İkimizin arasındaki her şeyin bitmediğini ve hiç bitmeyeceğini o da benim gibi biliyordu. Bahar tatilinden sonraki koca haftayı yanımda geçirip dernek kardeşleriyle değil benimle takıldı. Her ne kadar bu, oda arkadaşım Jillian'ı çıldırtsa da umurumda değildi. Ona kendimi daha önce olmadığı kadar yakın hissediyordum. Jeremiah dersteyken bile onu özlüyordum.

Ama artık gerçeği biliyordum. Bana o ucuz, aptal bileziği almıştı çünkü kendini suçlu hissediyordu. Ben de barışmaya o kadar hevesliydim ki bunu görememiştim.

Altıncı Bölüm

Gözlerimi kapadığımda, ikisini birlikte, bir jakuzide öpüşürken gördüm. Sahilde. Kulüpte. Lacie Barone muhtemelen benim adını bile duymadığım numaralarla hareketler ler biliyordu. Ama tabii ki bilecekti.

Ben hâlâ bakireydim.

Daha önce hiç kimseyle yatmamıştım; ne Jeremiah'yla ne de başkasıyla. Daha önceden, ilk seferimin Conrad ile olacağını düşünürdüm. Hâlâ onu bekliyor da değildim, hem de hiç. Sadece mükemmel anı bekliyordum. Bunun özel, doğru bir şeymiş gibi gerçekleşmesini istiyordum.

İkimizin bunu, yazlık evdeyken, utanmamam için ışıklar sönükken, bir sürü mum eşliğinde yaptığımızı hayal etmiştim. Jeremiah'nın ne kadar kibar, tatlı olacağını gözlerimin önüne getirmiştim. Son zamanlarda kendimi iyice hazır hisseder ol-

muştum. Yazın ikimiz de Cousins'dayken bu işin olduğunu hayal etmiştim –*doğru zaman bu*, diye düşünmüştüm.

Şimdiyse bunu düşünmek, bu kadar saf olduğumu görmek, onurumu kırıyordu. Jeremiah'nın, ne kadar uzun sürerse sürsün hazır olmamı bekleyeceğini sanmıştım. Gerçekten inanmıştım buna.

Ama artık nasıl birlikte olabilirdik ki? Onu en azından içten içe, benden daha büyük, daha seksi ve benim asla olamayacağım kadar pişkin Lacie ile beraber düşününce o kadar canım yanıyordu ki nefes almakta bile zorlanıyordum. Lacie'nin Jeremiah'yı benim henüz bilmediğim bir açıdan bilmesi, onunla benim yaşamadığım bir şey yaşaması bana göre en büyük ihanetti.

Bir ay önce, annesinin ölüm yıl dönümü civarında Jeremiah'nın ikiz yatağında uzanmıştık. Jeremiah yuvarlanıp bana baktığında gözleri Susannah'ya o kadar benziyordu ki elimi uzatıp gözlerini kapamıştım.

"Bazen sana bakmak canımı yakıyor," demiştim. Bunu söyleyebilmeme ve Jeremiah'nın ne demek istediğimi anlamasına bayılıyordum.

Bana, "Gözleri kapa," demişti.

Ben de öyle yaptım ve yüzünü bana o kadar yaklaştırdı ki yanağımda Crest kokan sıcak nefesini hissettim. Bacaklarımızı birbirimize dolamıştık. Birden onu hep kendime yakın tutmak gibi bir ihtiyaçla dolup taşmıştım. "Sence hep böyle olacak mı?" diye sormuştum.

Jeremiah, "Başka nasıl olabilir ki?" demişti.

O şekilde uyuyakalmıştık. Çocuk gibi. Tamamen masum.

Bir daha asla o ana geri dönemezdik. Nasıl yapabilirdik ki? Şimdi her şey lekelenmişti. Marttan bu yana olan her şey lekelenmişti.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda gözlerim o kadar şişti ki neredeyse açılmıyordu. Yüzüme soğuk su serptim ama pek bir işe yaramadı. Dişlerimi fırçaladım. Sonra tekrar yatağa döndüm. Uyanıp insanların yatakhaneden taşınma seslerini işitiyor, hemen ardından tekrar uyuyakalıyordum. Toparlanmam gerekiyordu ama tek yapmak istediğim uyumaktı. Tüm gün uyudum. Dışarısı karardığında tekrar uyandım ama ışıkları açmadım. Tekrar uyuyana kadar yataktan çıkmadım.

Ertesi gün öğleden sonra sonunda kalktım. Kalktım derken, doğruldum demek istiyorum. Sonunda yatağımda doğruldum. Susamıştım. Onca ağlamaktan kendimi kupkuru hissediyordum. Sonunda yataktan gerçekten kalktım ve mini buzdolabına doğru bir buçuk metreyi yürüyüp Jillian'ın bıraktığı şişe sula-

rından birini aldım. Odada onun boş yatağıyla boş duvarlarına bakmak, kendimi daha da fazla depresyonda hissetmeme neden oldu. Dün akşam yalnız olmak istemiştim. Bugünse bir başkasıyla konuşmazsam çıldıracakmış gibi hissediyordum kendimi.

Koridorun sonundaki Anika'nın odasına gittim. Beni görür görmez ilk söylediği şey, "Sorun ne?" oldu.

Anika'nın yatağına oturup yastığını göğsüme bastırdım. Ona konuşmak, içimdekileri dökmek isteğiyle gelmiştim ama şimdi olanları kelimelere dökmek zordu. Utanıyordum. Onun adına ve ondan. Tüm arkadaşlarım Jeremiah'yı severdi. Onun tam anlamıyla mükemmel olduğunu düşünürlerdi. Olanları Anika'ya anlatır anlatmaz bu düşüncenin kaybolacağını biliyordum. Artık her şey gerçek olacaktı. Bir nedenle hâlâ Jeremiah'yı korumak istiyordum.

"İz, ne oldu?"

Gerçekten ağlama faslını kapadığımı düşünüyordum ama birkaç gözyaşı yine de gözlerimden süzüldü. Sonunda ağzımı açtım. "Jeremiah beni aldattı," dedim.

Anika yatağa çöktü. "Hadi oradan," dedi. "Ne zaman? Kiminle?"

"O kardeş derneklerindeki kız Lacey Barone'la. Bahar tatilinde. Biz ayrıyken."

Anika duyduklarını hazmetmeye çalışarak başını salladı.

"Jeremiah'ya çok kızgınım," dedim. "Bir başka kızla yatıp bunca zamandır bana söylemediği için. Hiçbir şey söylememesi yalan söylemesiyle aynı şey. Kendimi çok aptal hissediyorum."

Anika bana masasının üzerindeki mendil kutusunu uzattı. "Kızım, ne hissetmek istiyorsan onu hissetmelisin," dedi.

Sümkürdüm. "Belki de... Onu düşündüğüm kadar iyi tanımadığımı hissediyorum. Ona bir daha güvenemezmişim gibi hissediyorum."

Anika, "Sevdiğin birinden böyle bir sır saklamak, herhâlde bu olayın en kötü tarafıdır," dedi.

"Gerçekten aldatmasının en kötü taraf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır, yani evet, bu korkunç. Ama bunu sana söylemesi gerekirdi. Bunu sır gibi saklaması olaya güç kattı."

Sustum. Benim de bir sırrım vardı. Kimseye, Anika ve Taylor'a bile söylememiştim bunu. Önemli olmadığı için söylemediğime karar vermiş ve onu aklımdan çıkarmıştım.

Son birkaç senedir Conrad ile olan bir hatıramı zihnimden çekip çıkarıyor, ona bakıyor, eski kabuk koleksiyonum gibi onu hayranlıkla izliyordum. Her bir deniz kabuğuna dokunmakta, kenarlarını, serin pürüzsüzlüklerini hissetmekte ayrı bir haz vardı. Jeremiah ile çıkmaya başladıktan sonra bile, arada bir sınıfta otururken ya da yatağımda uyuma çalışırken, eski hatıralarımdan birini su yüzüne çıkarırdım. Onu bir yüzme yarışında yendiğim ilk sefer. Bana dans etmeyi öğrettiği zaman. Sabahları saçlarını ıslatma şekli.

Fakat özellikle bir hatırayı düşünmek için kendime izin vermiyordum. Buna izin yoktu.

Sekizinci Bölüm

Noel'den sonraki gündü. Annem daha önce iki defa ertelemek zorunda kaldığı bir haftalık bir tatil için Türkiye'ye gitmişti –bir kere Susannah'nın kanseri tekrarlayınca, bir kere de Susannah öldüğünde tatili ertelemişti. Babam, kız arkadaşı Linda'nın ailesinin yanında, Washginton D.C.'deydi. Steven okuldan bazı arkadaşlarıyla kayak gezisindeydi. Jeremiah ile Bay Fisher, New York'da bazı akrabaları ziyaret ediyorlardı.

Ben mi? Ben de evde, televizyonun başında, üçüncü kere *Bir Noel Hikâyesi*'ni izliyordum. Susannah'nın birkaç sene önce bana yolladığı Noel pijamamı giymiştim –üzerinde canlı ökse otu baskıları olan, kırmızı penyeden bir pijamaydı ve bacak kısmı fazla uzundu. Onu giymenin eğlenceli kısmı ise pijamanın kollarını ve bacaklarını kıvırabilmekti. Yemeğimi yeni bitirmiş-

tim –donmuş bir pepperonili pizza ile bir öğrencinin annem için pişirdiği şekerli kurabiyelerin geri kalanı.

Kendimi *Evde Tek Başına*'daki Kevin gibi hissetmeye başlamıştım. Bir cumartesi akşamı saat sekizde, oturma odasında, "Noel Ağacının Etrafında Sallanmak" şarkısıyla dans ediyor ve kendime acıyordum. Sonbahar yarı yılı notlarım eh işteydi. Tüm ailem bir yerlere gitmişti. Tek başıma donmuş pizza yiyordum.

Steven'ın eve geldiği ilk gün beni görür görmez söylediği ilk şey, "Vay, ilk sene sana da yaradı ha?" olmuştu. Ben de bunun üzerine koluna yumruk atmıştım, o da şaka yaptığını söylemişti ama aslında yapmıyordu. Dört ayda beş kilo almıştım. Sanırım erkeklerle birlikte sabahın dördünde erişte çorbaları, tavuk kanatlar ve Dominos pizzalar yiyen kızların başına bu geliyordu. Gelse de ne olacaktı ki? Herkes okuldaki ilk senesinde kilo alırdı, bu, bir geçiş ayini gibiydi.

Aşağıdaki banyoya inip filmde Kevin'ın yaptığı gibi yanaklarıma vurdum. "Ne olmuş!" diye bağırdım.

Moralimin bozulmasına izin vermeyecektim. Birden aklıma bir fikir geldi. Yukarı koşup sırt çantama bir şeyler tıkmaya başladım –annemin Noel için bana aldığı romanı, taytlarımı ve kalın çoraplarımı. Dünyadaki en sevdiğim yer dururken, neden evde tek başıma olacaktım ki?

On beş dakika (yemekten kalan bulaşıklarımı yıkayıp tüm ışıkları söndürdükten) sonra Steven'ın arabasına geçmiştim. Onun arabası benimkinden güzeldi, arabasını aldığımı bilmezse sorun da yapmazdı. Hem bu, ilk sene kilolarından bahsettiği için aldığı cezaydı.

Cousins'a yönelmiş, "Noel İçin Lütfen Eve Gel" şarkısına eşlik ediyor (tabii ki Bon Jovi versiyonuna) ve üzerlerine kırmızı-yeşil şekerlemelerin serpildiği çikolata kaplı çöreklerimi (bu da annemin bir başka hediyesiydi) yiyordum. Doğru kararı verdiğimi biliyordum. Hiç vakit kaybetmeden Cousins'da olur, bir ateş yakar, çöreklerime eşlik etsin diye kendime sıcak çikolata yapardım. Sabah bir kış bahçesine uyanırdım. Tabii ki sahili yazları daha çok severdim ama kış sahili de benim için ayrı bir cazibeye sahipti.

Buraya geldiğimi kimseye söylememeye karar verdim. Herkes seyahatlerinden geri döndüğünde, bu benim küçük sırrım olacaktı.

Çok geçmeden Cousins'a vardım. Otoban terk edilmiş gibiydi, ben de âdeta oraya uçtum. Evin önüne park ederken yüksek bir sesle haykırdım. Burada olmak güzeldi. Bir seneden fazla süredir eve gelmemiştim.

Yedek anahtarları her zamanki yerlerinde buldum –verandadaki gevşek döşeme tahtasının altında. İçeri girip ışıkları yakarken başımın döndüğünü hissettim.

Ev buz gibi soğuktu ve ateş yakmak da düşündüğümden çok daha zordu. Çabucak bundan vazgeçtim ve içimi ısıtmasını bekleyerek kendime bir sıcak çikolata yaptım. Ardından çarşaf dolabından kendime birkaç battaniye indirdim ve çikolata kaplı çöreklerimle sıcak çikolata fincanımı alarak, battaniyelerin altında kanepeye yerleştim. Televizyonda *Grinch Noel'i Nasıl Çaldı* oynuyordu ben de Who'ların şarkısı, "Hoş geldin Noel" ile uyuyakaldım.

Kapıdaki tıkırtılara uyandım. Kapının vuruluşunu, birinin kapı tokmağını çevirişini işittim. İlk başta ödüm koptu ve yüksek sesle nefes bile almamaya çalışarak, battaniyelerin altında yatmaya devam ettim. Kendi kendime, *Tanrım, Tanrım, bu tıpkı* Evde Tek Başına *gibi*, dedim. Kevin olsa ne yapardı? Kevin ne yapardı? Kevin muhtemelen ön kapıya bubi tuzağı kurardı ama bunun için vakit yoktu.

Ardından hırsız, "Steven? İçeride misin?" diye seslendi.

Birden, *Tanrım, diğer hırsız çoktan evin içinde ve adı da Steven*, diye düşündüm.

Battaniyenin altına saklandım, sonra Kevin'ın battaniyenin altına saklanmayacağını düşündüm. O, evini korurdu.

Şöminedeki pirinç şömine maşasıyla cep telefonumu aldım ve hole doğru süründüm. Camdan dışarı bakamayacak kadar korkuyordum ve hırsızın da beni görmesini istemiyordum, bu yüzden bedenimi kapıya yaslayıp parmağım dokuz rakamında, dikkatle dinledim.

"Steven, aç kapıyı. Benim."

Kalbim neredeyse duruyordu. Sesi tanıyordum. Bir hırsızın sesi değildi. Conrad'ın sesiydi.

Kapıyı ardına dek açtım. Gerçekten de oydu. Ona baktım. O da bana baktı. Onu tekrar görünce kendimi böyle hissedeceğimi bilmiyordum. Kalbim ağzımda, güçlükle nefes alıyordum. O birkaç saniye boyunca her şeyi unuttum, sadece Conrad vardı.

Daha önce hiç görmediğim sütlü kahverengi bir mont vardı üzerinde ve küçük bir baston şeker emiyordu. Şeker ağzından düştü. Ağzı hâlâ açık hâlde, "İnanamıyorum," dedi.

Ona sarıldığımda, nane ve Noel kokusu aldım.

Yanağı soğuktu. "Elinde neden bir şömine maşası var?"

Geriledim. "Senin hırsız olduğunu sandım."

"Elbette öyledir."

Conrad oturma odasına doğru beni takip etti ve kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu. Suratında hâlâ o hayret ifadesi vardı. "Burada ne işin var?"

Omuz silkip şömine maşasını sehpanın üzerine koydum. Adrenalin hücumum hızla azalıyordu ve giderek kendimi tam bir şapşal gibi hissetmeye başlamıştım. "Evde yapayalnızdım, canım buraya gelmek istedi. Peki, *sen* burada ne yapıyorsun? Geri geleceğinden bile haberim yoktu."

Conrad artık California'daydı. Onu geçen sene oraya transfer olduğundan bu yana görmemiştim. Yüzünde birkaç gündür tıraş olmamış gibi kirli sakal vardı. Yine de diken diken değil de yumuşak görünüyorlardı. Aynı zamanda bronzlaşmıştı. Kış olduğu düşünülürse bunu garip karşıladım ama sonra havanın her zaman güneşli olduğu California'da yaşadığını kendime hatırlattım.

"Babam son dakika bana uçak bileti gönderdi. Kar yüzünden inişimiz çok gecikti ben de buraya geç gelebildim. Jere ile babam hâlâ New York'ta oldukları için buraya gelmeye karar verdim." Gözlerini kısarak bana baktı.

Birden utanarak "Ne?" dedim.

Saçlarımın arkasını düzeltmeye çalıştım, üzerine yattığım için çok karışmışlardı. Çaktırmadan ağzımın kenarlarına dokundum. Yoksa salyam mı akmıştı?

"Tüm yüzüne çikolata bulaşmış."

Elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Hayır, bulaşmadı," diye yalan söyledim. "Muhtemelen, sadece tozdur."

Conrad eğlenirmiş gibi kaşlarını kaldırıp neredeyse boşalmış çikolata kaplı çörek kutusuna baktı.

"Ne yaptın, zamandan kazanmak için tüm kafanı kutunun içine mi soktun?"

"Kapa çeneni," dedim ama bir yandan da gülümsemeden edemiyordum.

Odadaki tek ışık, televizyondan geliyor ve göz kırpıyordu. Conrad ile bu şekilde bir arada olmak gerçeküstüydü. Kaderin tam bir cilvesi. Titreyerek battaniyelerimi üzerime çektim.

Conrad kabanını çıkararak "Ateş yakmamı ister misin?" diye sordu.

Hemen, "Evet! Nedense ben bir türlü yakamadım," dedim.

Conrad her zamanki kendini beğenmiş edasıyla, "Özel dokunuş gerekir," dedi. Artık bu hâllerin sadece rol olduğunu biliyordum.

Her şey çok tanıdıktı. Sadece iki Noel öncesinde, ikimiz yine buradaydık. O zamandan bu yana çok şey olmuştu. Conrad'ın artık bambaşka bir hayatı vardı. Benim de. Yine de bazı açılardan aramıza hiç zaman ve mesafe girmemiş gibiydi. Bazı açılardan her şey aynıydı.

Belki Conrad da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü, "Ateş yakmak için çok geç aslında, sanırım gidip kafayı vuracağım," dedi. Birdenbire kalkıp merdivenlere yöneldi. Ardından arkasına dönerek "Sen burada mı uyuyacaksın?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Burada gayet rahatım."

Conrad tırabzanlara ulaştığında durdu. "Mutlu Noeller Belly. Seni görmek gerçekten güzel oldu," dedi.

"Seni de."

Ertesi sabah kalkar kalkmaz, Conrad'ın çoktan gittiğine dair garip bir his yerleşti içime. Nedenini bilmiyordum. Kontrol etmek için merdivenlere koştum, tam tırabzanın köşesinden dönüyordum ki pijamamın paçalarına takıldım ve sırtüstü düşerek başımı yere vurdum.

Orada gözümde yaşlarla tavana bakakalmış vaziyette yattım. Acı inanılmazdı. Sonra başımda dikilen Conrad'ın kafasını gördüm.

Ağzı yiyecekle, muhtemelen kahvaltı gevreğiyle dolu hâlde, "İyi misin?" diye sordu. Doğrulmama yardım etmeye çalıştı ama onu uzaklaştırdım.

"Beni rahat bırak," diye mırıldanırken, gözlerimi çok hızlı kırparsam gözyaşlarının da gideceğini umdum.

"Yaralandın mı? Kıpırdayabiliyor musun?"

"Gittiğini sandım," dedim.

"Hayır. Hâlâ buradayım." Yanıma diz çöktü. "Seni kaldırmayı denememe izin ver."

Başımı hayır anlamında salladım.

Conrad yerde yanıma yattı ve ikimiz sanki karda kar melekleri yapmak üzereymişiz gibi öylece durduk. "Birden ona puanlayacak olursan, acın kaç şiddetinde? Bir şey incitmiş gibi misin?"

"Birden ona... On bir şiddetinde acıyor."

Conrad, "Konu acı olunca tam bir bebeksin," dedi ama endişelenmiş görünüyordu.

"Hiç de değilim." Onu haklı çıkarmak üzereydim: Sesimin ne kadar ağlamaklı çıktığının ben bile farkındaydım.

"Tamam, düşüşün pek de hafife alınmayacak gibiydi. Hani çizgi filmlerde hayvancıklar muz kabuğuna basar da düşer ya, aynı öyleydi."

Birden, artık ağlama hissimin geçtiğini fark ettim. "Sen bana hayvan mı demek istedin?" diyerek sertçe ona bakmak için başımı çevirdim. Conrad gülmemeye çalışıyordu ama ağzının kenarları yukarı kıvrılıp duruyordu. Sonra bana bakmak için başını çevirdi ve ikimiz de gülmeye başladık. O kadar güldüm ki sırtım daha da acıdı.

Gülerken durup "Ah," dedim.

Conrad doğrularak "Seni kaldırıp kanepeye götüreceğim," dedi.

Cılız bir şekilde, "Hayır," diye itiraz ettim. "Senin için fazla ağırım. Bir dakikaya kendim kalkarım, sadece şimdilik beni burada bırak."

Conrad kaşlarını çattı, alındığını anlayabiliyordum. "Jere gibi ağırlık kaldıramadığımı biliyorum ama bir kızı da yerden kaldırabilirim Belly."

Gözlerimi kırptım. "Öyle demek istemedim. Sandığından ağırım ben. Bilirsin, ilk sene kiloları falan." Kızardım ve o an sırtımın ne kadar ağrıdığını ya da Jere konusunu açmasının ne kadar tuhaf olduğunu unutuverdim. Sadece kendimi utanmış hissediyordum.

Conrad alçak bir sesle, "Bana aynı geldin," dedi. Sonra çok nazikçe, beni yerden kollarına aldı. Bir kolumu boynuna dolayarak "Aslında beş kilo gibi bir şey aldım," dedim.

Conrad, "Merak etme, seni tuttum," dedi.

Beni kanepeye taşıyıp oturttu. "Sana Advil getireceğim. Biraz yardımı olur."

Kafamı kaldırıp ona bakarken, içimden ani bir düşünce geçti.

Tanrım. Hâlâ seni seviyorum.

Conrad için hissettiklerimin, tıpkı eski patenlerim ya da saati söylemeyi öğrendiğimde babamın bana aldığı altın saatim gibi, güvenli bir şekilde rafa kalktığını sanıyordum.

Ama bir şeyleri bir yere gömmeniz, onların var olmadığı anlamına gelmiyordu. O hisler hep aynı yerdeydi. Bunca zamandır. Kabul etmem gerekiyordu. Conrad, DNA'mın bir parçasıydı. Kahverengi saçlarım ve çillerim vardı. Kalbimde de Conrad için her zaman yer olacaktı. O her zaman kalbimin o küçük, hâlâ müzikallere inanan küçük kızdan kalma parçasını işgal edecekti ama hepsi buydu. Sahip olacağının hepsi buydu. Jeremiah'ysa diğer her şeye sahip olacaktı. Şimdiki ve gelecekteki bene. Önemli olan buydu, geçmiş değil.

Belki de ilk aşklarda durum hep böyleydi. Her zaman kalbinizin küçük bir parçasına sahip olurlardı. On iki, on üç, on dört, on beş, on altı, hatta on yedi yaşındayken Conrad. Hayatımın geri kalanı boyunca onu hep güzel duygularla hatırlayacaktım, tıpkı ilk evcil hayvanınızı ya da kullandığınız ilk arabayı anımsadığınız gibi.

İlkler önemliydi. Ama sonların daha da önemli olduğuna emindim. Ve Jeremiah da benim sonum, her şeyim, her zamanım olacaktı.

*

Conrad'la günün geri kalanını birlikte ama ayrı geçirdik. O ateş yaktı ve sonra ben *Şahane Hayat*'ı izlerken, mutfak masasında bir şeyler okudu. Öğlen yemeği için konserve domates çorbası ve çikolata kaplı çöreklerimden kalanları yedik. Sonra o sahilde koşuya çıkarken, ben de *Casablanca* filmine karar kıldım. Gözlerimdeki yaşları tişörtümün koluna silerken Conrad geri geldi. "Bu film kalbimi sızlatıyor," diye boğuk bir sesle konuştum.

Conrad polar ceketini çıkarırken, "Neden ki? Mutlu sonla bitiyor. Laszlo olmadan daha mutlu oldu," dedi.

Şaşkınlıkla Conrad'a baktım. "Sen *Casablanca*'yı izledin mi?"

"Elbette. Bir klasiktir."

"Şey, açıkça görülüyor ki o kadar dikkatli izlememişsin çünkü Rick ile İlsa birbirleri için yaratılmışlar."

Conrad homurdandı. "Onların küçük aşk hikâyesi Laszlo'nun Direniş için yaptıklarıyla mukayese edildiğinde bir hiç kalır."

Burnumu bir mendile sümkürerek "Genç bir adama göre fazla alaycısın," dedim.

Conrad gözlerini devirdi. "Sen de büyüdüğü varsayılan bir kıza göre fazla duygusalsın." Ardından merdivenlere yöneldi.

Arkasından, "Robot!" diye bağırdım. "Teneke adam!"

Conrad'ın banyonun kapısını kapatırken güldüğünü işittim.

Ertesi sabah gitmişti. Tıpkı düşündüğüm gibi, hiçbir şey söylemeden ayrılmıştı. Ne bir hoşça kal ne de başka bir şey. Hayalet gibi kayboluvermişti. Geçmiş Noellerin Hayaleti Conrad.

Cousins'dan eve dönerken Jeremiah aradı. Ne yaptığımı sorunca ona eve gittiğimi söyledim ama nereden döndüğümü söyle-

medim. Saniyelik bir karardı bu. O an neden bunu söylediğimi bilmiyordum. Sadece Jeremiah'nın bunu bilmesini istemediğimi biliyordum.

Conrad'ın haklı olduğuna karar verdim. İlsa'nın Laszlo ile olması gerekiyordu. İşler hep bu şekilde sonlanırdı. Rick onun geçmişinin küçük bir parçasıydı. Her zaman değer vereceği bir parçasıydı ama hepsi buydu çünkü geçmiş böyleydi. Geçmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Anika'nın odasından ayrıldıktan sonra cep telefonumu açtım. Jeremiah'dan mesajlarla e-postalar vardı ve gelmeye de devam ediyorlardı. Yatak örtümün altına girip hepsini okudum. Sonra her birini tekrar okudum ve sonunda bittiğinde ona, "*Bana biraz zaman tanı,*" yazdım. Jeremiah *OK*, yazdı ve o gün için ondan bir mesaj daha almadım. Yine de telefonumu kontrol edip ondan mesaj gelmiş mi diye bakıyor, gelmediğini görünce de buna hakkım olmasa da kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Hem beni rahat bırakmasını hem de aramızı düzeltmeye çalışmaya devam etmesini istiyordum. Ne istediğimi ben bilmezken, o nasıl bilebilirdi ki?

Odamda kalıp toparlandım. Açtım ve yemek kartımda hâlâ yemek hakkım vardı ama kampüste Lacie'yle karşılaşmaktan korkuyordum. Ya da daha kötüsü, Jeremiah'yla. Yine de yapacak

bir şeylerim olması ve müziğin sesini oda arkadaşım Jillian'ın şikâyetlerini dinlemeden açabilmek güzeldi.

Açlığa daha fazla dayanamayınca, Taylor'ı arayıp ona her şeyi anlattım. Taylor o kadar yüksek sesle çığlık attı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Hemen fasulyeli bir burrito ve çilekli-muzlu bir milkshake ile geldi. Durmadan başını sallayarak "O Zeta Phi şıllığı yok mu!" deyip duruyordu.

Burrito'mdan ısırıklar alırken, "Suç sadece onda değil, ötekinde de," dedim.

"Biliyorum. Sen sadece bekle. Onu görünce tırnaklarımı yüzüne geçireceğim. Façasını öyle bozacağım ki bir daha hiçbir kız onunla takılmayacak." Taylor manikürlü tırnaklarını birer silahmış gibi inceledi. "Yarın güzellik salonuna gittiğimde Danielle'den bunları sivriltmesini isteyeceğim."

Kalbim şükranla doldu. Sadece sizi tüm hayatınız boyunca tanıyan bir arkadaşınızın söyleyebileceği şeyler vardı, ben de anında kendimi daha iyi hissettim. "Onu tırnaklamana gerek yok."

"Ama istiyorum." Taylor küçük parmağını benimkine geçirdi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Şimdi sen yanımdasın ya, daha iyiyim."

İçeceğimden kalanları da bitirirken Taylor, "Onu affetmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Şaşırmış ve sesinde yargılayıcı bir ton işitmediğim için rahatlamıştım. "Sen olsan ne yapardın?" diye sordum.

"Bu sana kalmış."

"Biliyorum ama... *Sen* onu geri alır mıydın?"

"Normal şartlar altında, hayır. Eğer biz ilişkimize ara vermişken, bir çocuk bir kıza yan gözle bakmak dahi olsa beni aldat-

saydı affetmezdim. İşi biterdi." Pipetini çiğneyerek devam etti. "Ama Jeremy öylesi bir çocuk değil. Sizin bir geçmişiniz var."

"Onu tırnaklamakla ilgili o hikâyelere ne oldu?"

"Olayı çarpıtma, şu an ondan ölümüne nefret ediyorum. Her şeyi yüzüne gözüne fena bulaştırdı. Ama senin için asla sıradan bir çocuk olmayacaktır, bu da bir gerçek."

Bir şey demedim ama Taylor'ın haklı olduğunu biliyordum.

"Hâlâ dernek kardeşlerimi toplayarak bu akşam gidip arabasının tekerleklerini indirebilirim," diyen Taylor, omzuma vurdu. "Hı? Ne dersin?"

Beni güldürmeye çalışıyordu ve bu, işe yaradı. Bana çok uzun zaman gelen bir süreden sonra ilk defa güldüm.

Onuncu Bölüm

Yazın lise son sınıfa başlamadan önceki kavgamızdan sonra, gerçekten de Taylor'la her zaman olduğu gibi, hemencecik barışacağımızı düşünmüştüm. En fazla bir haftada her şeyi unutacağımızı sanmıştım. Neye kızmıştık ki? Evet, ikimiz de incitici sözler sarf etmiştik. Ben ona çocuk demiştim. O da bana, *kötü bir en iyi arkadaş* demişti. Ama daha önce de kavgalarımız olmuştu. Yakın arkadaşlar kavga ederlerdi.

Cousins'dan eve geldiğimde Taylor'ın ayakkabılarıyla giysilerini bir çantaya koydum ve bana, birbirimize hâlâ kızgın olmadığımız sinyalini verir vermez onları evine götürmek için hazırlandım. Sinyali veren hep Taylor olurdu, barışmaya öncülük eden her zaman oydu.

Ben de sinyali bekledim ama gelmedi. Birkaç kere Taylor ile karşılaşma ve onunla aramızı zorla da olsa düzeltme umuduyla

Marcy'lere gittim. Ben Marcy'de olduğum zamanlar Taylor oraya hiç gelmedi. Haftalar geçti ve yaz neredeyse sona erdi.

Jeremiah tüm temmuz ve ağustosun büyük kısmında söylediği şeyi söyleyip durdu. "Endişelenme, barışırsınız. Siz hep barıştınız."

"Anlamıyorsun, bu öncekiler gibi değil," dedim. "Şimdi yüzüme bile bakmıyor."

Jeremiah da, "Bunların hepsi bir parti yüzünden mi?" diyerek beni iyice öfkelendirdi.

"Bir parti yüzünden değil."

"Biliyorum, biliyorum –bir dakika Bells." Jeremiah biriyle konuştuktan sonra tekrar telefona geldi. "Kanatlarımız geldi. Yemek yedikten sonra seni aramamı ister misin? Elimi çabuk tutabilirim."

"Hayır, önemli değil," dedim.

"Bana kızma."

Ona, "Kızmadım," dedim ve kızgın değildim. Benimle Taylor arasında olanları Jeremiah nasıl anlayabilirdi ki? O bir erkekti. Anlamıyordu. Benim için, lisenin son sınıfına yanımda Taylor ile başlamanın ne kadar önemli, ne kadar gerekli olduğunu anlamıyordu.

O zaman neden ben onu aramıyordum? Biraz gurur biraz da başka bir şeyden ötürü. Bunca zamandır ondan uzaklaşan kişi benken hep o bana tutunmuştu. Belki de ondan daha fazla olgunlaştığımı, mesafenin ikimiz için de daha iyi olacağını düşünmüştüm. Belki o zaman önümüzdeki sonbaharda birbirimize güle güle demek daha kolay olacaktı. Belki de birbirimize fazla bağımlıydık ya da ben ona, onun bana olduğundan daha

bağımlıydım ve şimdi kendi ayaklarım üzerinde durmam gerekiyordu. Kendi kendime söylediğim bunlardı.

Ertesi akşam bunu Jeremiah'ya da söylediğimde bana, "Onu ara," dedi.

Benim bu konudan konuşmamdan bıktığına emin olduğum için, "Belki ararım. Bunu düşüneceğim," dedim.

Okul başlamadan önceki hafta, genelde Cousins'dan geldiğim hafta, hep Taylor'la birlikte okul alışverişine çıkardık. Her zaman. İlkokuldan beri yapıyorduk bunu. Taylor her zaman doğru kotu almasını bilirdi. Bath&Body Works'e gider, o Üç Alana Biri Bedava kampanyalarından alıp eve gelir, sonra da hepsini her birimizin bir vücut losyonu, bir duş jeli ve temizleyicisi olacak şekilde bölüşürdük. En azından Noel'e kadar tamam olurduk.

O sene alışverişe annemle gittim. Annem de alışverişten nefret ederdi. Sırada kotların parasını ödemek için bekliyorduk ki Taylor ile annesi ellerinde birkaç alışveriş torbasıyla dükkândan içeri girdiler. Annem, "Luce!" diye seslendi.

Bayan Jewel el sallayıp hemen yanımıza gelirken, Taylor da gözünde güneş gözlüğü ve kesik bir şort giymiş hâlde, onu takip etti. Annem, Taylor'a sarıldı, Bayan Jewel da bana sarılarak "Seni görmeyeli uzun zaman oldu tatlım," dedi.

Sonra anneme döndü. "Laurel, küçük kızlarımızın artık birer yetişkin olduğuna inanabiliyor musun? Tanrım, bir zamanlar her şeyi birlikte yapmak için ısrar edişlerini hatırlıyorum. Banyoyu, saçlarını kestirmeyi, her şeyi."

Annem gülümseyerek "Hatırlıyorum," dedi.

Taylor ile göz göze geldim. Annelerimiz konuşmaya devam ederken, biz de öylece durup birbirimize boş boş baktık.

Bir dakika kadar sonra Taylor cep telefonunu çıkardı. Ona bir şey demeden bu anın geçip gitmesini istemiyordum. Ona, "İyi bir şeyler aldın mı?" diye sordum.

Başını salladı. Güneş gözlüğü taktığı için, ne düşündüğünü anlamak zordu. Ama Taylor'ı iyi tanırdım. Ucuza aldığı şeylerden konuşmaya bayılırdı.

Taylor bir an tereddüt edip konuştu.

"Yüzde yirmi beş ucuzlamış çok havalı botlar aldım. Çoraplarla ve süveterlerle kışa uygun hâle getirebileceğim birkaç yazlık elbise de buldum."

Başımı salladım. Sonra bizim ödeme yapma sıramız geldi. "O zaman okulda görüşürüz," dedim.

O da dönerken, "Görüşürüz," dedi.

Düşünmeden elimdeki kotu anneme verip Taylor'ı durdurdum. Eğer bir şey söylemezsem, bu onunla yaptığımız son konuşma olabilirdi. "Bekle," dedim. "Bu akşam bize gelmek ister misin? Yeni bir etek aldım ama gömleği içine mi sokmalıyım yoksa üzerinde mi bırakmalıyım bilemiyorum..."

Taylor bir saniye dudaklarını büzüştürdükten sonra, "Tamam. Beni ara," dedi.

Taylor o akşam geldi. Eteği nasıl giyeceğimi bana gösterdi –hangi ayakkabılar ve hangi botlarla iyi gittiğini de. Aramız hemen eskisi gibi olmadı. Belki de hiç öyle olmadı. İkimiz de büyüyorduk. İkimiz de birbirimiz için her şey olmadan, *nasıl hâlâ birbirimizin hayatında olabiliriz*'i çözmeye çalışıyorduk.

*

İşin gerçekten ironik yanı da aynı üniversiteye düşmemiz oldu. Dünyada onca okul varken, ikimiz de aynı okulda bulduk kendimizi. Arkadaş olmamız gerekiyordu. Birbirimizin hayatında olmamız gerekiyordu. Ve ben de bunu gayet memnun bir şekilde karşıladım. Eskiden olduğu gibi her dakika beraber değildik –onun derneğinden kız arkadaşları, benim de koridordan arkadaşlarım vardı. Yine de birbirimize sahiptik.

On Birinci Bölüm

Ertesi gün daha fazla dayanamadım ve Jeremiah'yı aradım. Ona, onu görmem gerektiğini ve gelmesini söylerken sesim titriyordu. Telefonda bile Jeremiah'nın sesinden, ne kadar memnun olduğunu, hatasını telafi etmeye çok istekli olduğunu işitebiliyordum. Onu aramamı haklı çıkarmak için, devam edebilmek adına onunla yüz yüze görüşmem gerektiğini kendi kendime söyledim. İşin aslıysa, onu özlemiştim. Muhtemelen ben de en az onun kadar, olanları unutmak için bir yol bulmak istiyordum.

Yine de onu ne kadar özlemiş olursam olayım, kapıyı açıp suratını tekrar gördüğümde, tüm o incinmişlik bütün hızıyla ve şiddetiyle tekrar hücum etti. Jeremiah da bunu gördü. İlk başta umutluyken, sonra yıkılmış göründü. Beni çekmeye çalıştığında ona sarılmak istedim ama kendime izin veremedim. Başımı

sallayıp onu kendimden uzaklaştırdım. Sırtlarımızı duvara verip bacaklarımızı yatağın kenarından sarkıtacak şekilde yatağıma oturduk.

Ona, "Bunu bir daha yapmayacağını nereden bileceğim? Buna nasıl güveneceğim?" dedim.

Jeremiah ayağa kalktı. Bir an gideceğini düşündüm ve kalbim duracak gibi oldu.

Ama sonra önümde bir dizinin üzerine çöktü. Çok yumuşak bir şekilde, "Benimle evlenebilirsin," dedi.

İlk başta onu doğru duyduğuma emin olamadım. Ama sonra Jeremiah, bu sefer daha yüksek sesle tekrarladı. "Evlen benimle."

Ardından kotunun cebine uzandı ve oradan bir yüzük çıkardı. Ortasında küçük bir pırlantası olan, gümüş bir yüzük. "Bu sadece başlangıç için. Babamınkiyle değil, kendi paramla sana bir yüzük almaya gücüm yetene kadar."

Bedenimi hissedemez olmuştum. Jeremiah hâlâ konuşuyordu ama onu duyamıyordum. Tek yapabildiğim, elindeki yüzüğe bakakalmaktı.

"Seni çok seviyorum. Geçtiğimiz birkaç gün sensizlik bana cehennem gibi geldi." Bir nefes aldı. "Seni incittiğim için üzgünüm Bells. Yaptığım şey... Affedilemezdi. Seni incittiğimi, bana tekrar güvenmen için çok çabalamam gerektiğini biliyorum. Bana izin verirsen, elimden ne geliyorsa yapacağım. Acaba... Denememe izin verir misin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Jeremiah yutkunurken âdemelması aşağı inip yukarı kalktı. "Sana yemin ederim çok çabalayacağım. Kampüs dışında bir daire tutup onu güzelce döşeyebiliriz. Çamaşırları ben yıkarım.

Erişte çorbası ve kahvaltı gevreği dışında bir şeyler pişirmeyi öğrenirim."

"Kâseye kahvaltı gevreği koymak, pişirmek sayılmaz," deyip gözlerimi kaçırdım, çünkü zihnime yerleştirdiği bu resim çok fazlaydı. Ben de görebiliyordum. Ne kadar güzel olabileceğini kestirebiliyordum. İkimiz kendi evimizde her şeye yeniden başlayacaktık.

Jeremiah ellerimi tuttu. Ben ise ellerimi çektim. "Görmüyor musun Belly? Bu başından beri bizim hikâyemizdi. Senin ve benim. Başkasının değil," dedi.

Gözlerimi kapayarak kafamı toplamaya çalıştım. Gözlerimi açarken de, "Benimle evlenerek, yaptığın hatayı silmek istiyorsun," dedim.

"Hayır. Bu doğru değil. Geçen gece olan..." Bir an duraksadı. "Bir şeyi fark etmemi sağladı. Hiçbir zaman sensiz kalmak istemiyorum. Asla. Benim için tek kız sensin. Bunu her zaman biliyordum. Bu koca dünyada hiçbir kızı seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

Jeremiah yine elimi tuttu. Ben de bu sefer elimi çekmedim. "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Yutkundum. "Evet."

"O zaman lütfen benimle evlen."

"Beni bir daha böyle incitemezsin," dedim. Yarı uyarı, yarı yakarıştı bu.

Jeremiah, "İncitmeyeceğim," dedi ve bunda samimi olduğunu biliyordum.

Bana son derece kararlı, son derece dürüst bir şekilde bakıyordu. Yüzünü çok iyi tanıyordum. Belki de artık, herkesten

daha iyi biliyordum. Her çizgisini, her kıvrımını. Sörf yaparken burnunu kırdığında oluşan küçük çıkıntıyı, Conrad ile oyun odasında güreşirken bir saksıyı devirdiklerinde oluşan, alnındaki neredeyse belirsiz yara izini. O anlar ben de oradaydım. Belki de Jeremiah'nın yüzünü kendiminkinden bile daha iyi biliyordum –o uyurken saatlerce onu izlemiş, parmağımı elmacık kemiklerinde gezdirmiştim. Belki o da aynı şeyleri benim için yapmıştı.

Jeremiah'nın yüzünde bir gün bir iz görüp onun nasıl olduğunu bilmemek istemiyordum. Onunla olmak istiyordum. O, sevdiğim yüzdü.

Bir şey demeden sol elimi onunkinden çektim. Jeremiah'nın yüzü düştü. Sonra da elimi ona uzattım ve anında gözleri parladı. O an hissettiğim neşeyi kelimelere bile dökemezdim. Jeremiah'nın eli, yüzüğü parmağıma geçirirken titriyordu.

Daha önce duymadığım kadar ciddi bir ses tonuyla, "Isabel Conklin, benimle evlenir misin?" diye sordu.

"Evet, seninle evlenirim," dedim.

Jeremiah kollarını bana doladı ve birbirimizin güvenli rıhtımı gibiymişçesine sarıldık. Tek düşünebildiğim, eğer bu fırtınayı atlatırsak bunu başaracağımızdı. Jeremiah hatalar yapmıştı. Ben de yapmıştım. Ama birbirimizi seviyorduk ve önemli olan da buydu.

Tüm gece planlar yaptık –nerede yaşayacağımızı, bunu ailelerimize nasıl söyleyeceğimizi konuştuk. Son birkaç gün, sanki bir başka hayata aitti. O gün, o konu hakkında bir kelime daha etmeden geçmişi geçmişte bırakmaya karar verdik. Gelecekse, gittiğimiz yerdi.

On İkinci Bölüm

O gece rüyamda Conrad'ı gördüm. Ben şimdi olduğum yaştaydım ama o daha küçüktü, belki on ya da on bir yaşında. Hatta tulum giymiş bile olabilirdi. Hava kararana dek evimin dışında, bahçede koşup oynadık. "Susannah nerede olduğunu merak edecek, eve gitmelisin," dedim. Conrad da, "Gidemem. Nasıl gideceğimi bilmiyorum. Bana yardım eder misin?" dedi. Sonra üzüldüm, çünkü ben de nasıl gideceğini bilmiyordum. Artık evimin orada değildik ve hava çok karanlıktı. Ormandaydık. Kaybolmuştuk.

Uyandığımda ağlıyordum ve Jeremiah da yanımda uyuyordu. Yatakta doğruldum. Karanlıktı ve odamdaki tek ışık, çalar saatimin ışığıydı. Saat 04:57'yi gösteriyordu. Tekrar uzandım.

Gözlerimi ovuşturup Jeremiah'nın kokusunu içime çektim. Yüzünün tatlılığına, nefes alıp verirken göğsünün inip kalkması-

na baktım. Buradaydı. Elle tutulur, gerçekti. Yanımdaydı ve bir yatakhane yatağından beklendiği gibi, hemen yanı başımdaydı. Artık bu kadar yakındık.

Sabah uyandığımda rüyam hemen aklıma gelmedi. Rüya, zihnimin gerilerinde, ulaşamadığım bir yerlerdeydi. Hızla yok oluyordu ama henüz tamamen gitmemişti. Ona tutunmak, parçaları birleştirebilmek için iyice düşünüp hızlı olmalıydım.

Doğrulmaya davrandım ama Jeremiah beni kendisine doğru çekerek "Beş dakika daha," dedi. O büyük kaşık, ben de onun kollarına sığınmış küçük kaşık gibiydim. Gözlerimi kapayıp rüya tamamen kaybolmadan önce onu hatırlamayı diledim. Tıpkı güneş batmadan önceki son saniyeler gibiydi –kaybolmaya başlar, sonra birden giderdi. Ben de şimdi hatırlamazsam, rüya sonsuza dek kaybolacaktı.

Jeremiah kahvaltıyla ilgili bir şeyler söylemeye başladı, ben de ağzını kapatarak "Şşşt. Bir saniye," dedim.

Sonra rüyayı yakaladım. Conrad ve kot tulumu içindeki komik görüntüsü. Saatlerce dışarıda oynayan ikimiz. Bir nefes verdim. Kendimi rahatlamış hissettim.

Jeremiah'ya, "Ne diyordun?" dedim.

Jeremiah avucumu öperek "Kahvaltı," dedi.

Ona daha da yaklaşarak "Beş dakika daha," dedim.

On Üçüncü Bölüm

Herkese aynı anda yüz yüze söylemek istedim. Tuhaf bir şekilde bu, mükemmel bir zamanlama olacaktı. Ailelerimiz bir hafta içinde Cousins'da bir araya gelecekti. Susannah'nın gönüllü olarak çalıştığı ve adlarına bağış topladığı harap hâldeki bir kadın sığınağı, onun şerefine bir bahçe oluşturmuştu ve gelecek cumartesi de küçük bir tören yapılacaktı. Hepimiz oraya gidecektik –ben, Jere, annem, Steven, Bay Fisher ve Conrad.

Conrad'ı Noel'den bu yana görmemiştim. Annemin ellinci doğum günü partisi için gelmesi gerekiyordu ama son dakikada bir bahane bulmuştu.

Jeremiah başını onaylamaz şekilde sallayarak, "Tipik Conrad," demişti. Bana bakıp onaylamamı da beklemişti ama hiçbir şey dememiştim.

Annemle Conrad'ın özel bir ilişkisi vardı, bu hep böyle olmuştu. Onlar birbirlerini, benim anlamadığım bir şekilde anlıyorlardı. Susannah öldükten sonra belki de aynı şekilde yas tuttukları için -yalnız kalarak- daha da yaklaştılar. Annemle Conrad sıklıkla telefonda konuşurlardı ama ne hakkında konuştuklarını hiç bilmezdim. Conrad gelmediğinde, annemin, bunu dile getirmese de ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gördüm. Ona, *anne, Conrad'ı istediğin kadar sev ama ondan karşılık olarak bir şey bekleme*, demek istedim. Conrad güvenilebilecek biri değildi.

Gerçi güzel bir buket, kırmızı zinya çiçeği göndermişti. Annem ağzı kulaklarında, "En sevdiğim," demişti.

Conrad ona haberi verdiğimizde ne diyecekti? Tahmin edemiyordum. Söz konusu Conrad olunca hiçbir şeyden emin değildim.

Annemin de ne diyeceğinden endişeleniyordum. Jeremiah endişeli değildi ama o zaten çok nadir endişelenirdi. "Bir kez ciddi olduğumuzu anlayınca bunu kabullenmek zorunda kalacaklar, çünkü bizi durduramayacaklar. Artık birer yetişkiniz," demişti.

Yemek salonundan dönüyorduk. Jeremiah elimi bırakıp bir banka sıçradı ve kafasını geriye atarak bağırdı. "Hey millet! Belly Conklin benimle evlenecek!"

Birkaç kişi bakmak için başını çevirdi ama sonra yürümeye devam etti.

Yüzümü kapüşonumla kapayıp gülerek "İn oradan," dedim.

Jeremiah aşağı atladı ve kolları bir uçak gibi havada, bankın etrafında bir kez koştu. Bana doğru gelip koltuk altlarımdan

tutarak havaya kaldırdı. "Haydi, uç sen de," diye beni cesaretlendirdi.

Gözlerimi devirip kollarımı aşağı yukarı salladım. "Şimdi mutlu musun?"

Jeremiah, "Evet," diyerek beni tekrar yere koydu.

Ben de mutluydum. Tanıdığım Jere'ydi *bu*. Yazlıktaki oğlan. Nişanlanmamız, sonsuza dek birbirimizin olacağımıza söz vermemiz, son birkaç senedeki bunca değişikliğe rağmen bana onun hâlâ aynı oğlan benim de hâlâ aynı kız olduğumu hissettiriyordu. Artık kimse bunu bizden alamazdı.

On Dördüncü Bölüm

Babam sabah gelip beni almadan önce Taylor ve Anika ile konuşmam gerektiğini biliyordum. İkisine birlikte söylemeyi düşündüm ama en eski arkadaşım Taylor'ın, kendisini bir seneden az tanıdığım Anika ile aynı kefeye koyduğumu düşünüp incineceğini biliyordum. İlk önce Taylor'a bunu söylemeliydim. Ona bu kadarını borçluydum.

Çıldırdığımızı düşüneceğini biliyordum. Tekrar bir araya gelmek başka, evlenmek bambaşkaydı. Birçok dernek kardeşinin aksine Taylor, en az yirmi sekiz yaşına gelene dek evlenmek istemiyordu.

Taylor'ı arayıp herkesin ders çalıştığı kahve dükkânı Drip House'a gelmesini söyledim. Ona haberlerim olduğunu belirttim. Telefonda ağzımdan bir şeyler almaya çalıştı ama "Bu, yüz yüze vermem gereken bir haber," diyerek ona karşı koydum.

Oraya vardığımda Taylor çoktan yağsız sütten buzlu latte'siyle oturmuştu. Gözünde Ray-Ban'i vardı ve mesaj yazıyordu. Beni görünce telefonunu kaldırdı.

Onun karşısına otururken elimi kucağımda tutmaya özen gösterdim.

Taylor güneş gözlüğünü çıkartarak "Bugün çok daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler Tay. Evet, gerçekten kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Peki ne oldu?" Beni dikkatle inceledi. "Tekrar birleştiniz mi? Yoksa gerçekten ayrıldınız mı?"

Sol elimi havada döndürerek kaldırdım. Taylor kafası karışmış bir hâlde baktı. Sonra bakışları yüzük parmağıma odaklandı.

Taylor'ın gözleri kocaman açıldı.

"Şaka yapıyorsun. Nişanlandınız mı?" diye bağırdı. Birkaç kişi sinirli hâlde dönüp bize baktı. Yerimde hafifçe kıpırdandım. Taylor elimi tutarak "Tanrım! Şu şeyi bir göreyim!" dedi.

Taylor'ın yüzüğü çok küçük bulduğunu anlamıştım ama umurumda değildi.

Hâlâ yüzüğe bakarak "Tanrım," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Ama Belly... O seni aldattı."

"Yeni baştan başlıyoruz. Onu gerçekten seviyorum Tay."

Taylor yavaşça, "Evet ama zamanlama biraz şüphe uyandırıcı," dedi. "Yani, gerçekten çok ani oldu."

"Öyle ve öyle değil. Sen kendin söyledin. Burada Jere'den bahsediyoruz. O benim hayatımın aşkı."

Taylor ağzı açık, bana bakmakla yetindi. Kekeleyerek konuştu. "Ama... Ama neden en azından üniversiteyi bitirene kadar beklemiyorsunuz?"

"Her hâlükârda evleneceksek beklemek bize anlamsız geliyor." Taylor'ın içeceğinden bir yudum aldım. "Bir daire tutacağız. Perdeleri ve eşyaları seçmemde bana yardım edersin."

Taylor, "Sanırım," dedi. "Ama bekle, ya annen? Laurel haberi duyunca kafayı yedi mi?"

"Anneme ve Jere'nin babasına haftaya Cousins'da söyleyeceğiz. Babama da sonrasında."

Taylor birden canlandı. "Bekle, yani daha kimse bilmiyor mu? Sadece ben mi biliyorum?"

Başımı salladım. Taylor'ın bundan hoşlandığı anlaşılıyordu. Bir sırra dâhil olmaya bayılırdı –hayatta en sevdiği şeylerdendi bu.

Taylor içeceğini geri alarak "Tam bir kıyamet günü olacak," dedi. "Ölü bedenler. Sokaklardan akan kanlar falan. Kan da sizin kanınız tabii."

"Ya, çok teşekkürler Tay."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum. Laurel azılı bir feminist. Gloria Steinem gibi âdeta. Bundan hiç hoşlanmayacaktır. Jeremiah'nın tepesine Terminatör gibi dikilecektir, senin de tabii."

"Annem, Jeremiah'yı çok sever. O ve Susannah, her zaman Susannah'nın oğullarından biriyle evlenmem konusunda konuşurlardı. Bu, onun için bir hayalin gerçek olması olabilir. Aslına bakarsan, eminim öyle olacak." Aslında bunu söylerken bile, doğruluğuna azıcık da olsa inanmamıştım.

Taylor da ikna olmamış göründü. "Belki," dedi. "Peki, bu iş ne zaman oluyor?"

"Bu ağustosta."

"Bu gerçekten ama gerçekten fazla erken. Bize plan yapacak zaman bile zar zor veriyor." Taylor pipetini çiğnerken bana açıkgöz bir bakış attı. "Peki ya nedimeler? Bir baş nedimen olacak mı?"

"Bilmiyorum... Bunu gerçekten küçük tutmak istiyoruz. Düğünü Cousins'daki evde yapacağız. Öyle abartılı bir şey değil."

"Abartılı bir şey değil mi? Evleniyorsun ve bunun abartılmamasını mı istiyorsun?"

"Öyle demek istemedim. Sadece detaylar umurumda değil. Tek istediğim, Jeremiah ile olmak."

"Hangi detaylar?"

"Ne bileyim, nedimeler, pasta gibi şeyler."

Taylor, "Yalancı!" diyerek parmağını bana uzattı. "Beş nedime ve dört katlı havuçlu pasta istemiştin. Üzerinde baş harflerinizin olduğu kalp şeklinde buzdan bir heykel de. Ki aslında, bu iğrenç."

"Tay!"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Canlı müzik çalan bir grup, yengeçli aperitifler ve ilk dansınızdan sonra yere bırakılan balonlar istemiştin. Hangi şarkıyla dans etmek istiyordun peki?"

"Maurice Williams ve Zodiacs'dan *Stay* şarkısında," dedim, otomatik olarak. "Fakat bunları söylediğimde herhâlde on yaşındaydım." Yine de Taylor'ın hatırlaması beni duygu-

landırmıştı. Sanırım ben de Taylor'ın istediği her şeyi hatırlıyordum. Kuğular, küçük dantel eldivenler, çingene pembesi topuklular.

Taylor çenesini o her zamanki inatçı hâliyle kaldırarak "İstediğin her şey düğününde olmalı Belly," dedi. "Sadece bir kere evleniyorsun."

"Biliyorum ama paramız yok. Hem o şeyleri artık önemsemiyorum. Onlar çocukçaydı." Belki de *hepsini* değil de bir kısmını yapardım. Belki yine de gerçek ama sade bir düğün törenim olabilirdi. Çünkü bir gelinlik giyip babamla baba-kız dansı yapmak güzel olurdu.

"Jeremy'nin babasının zengin olduğunu sanıyordum. Size düzgün bir düğün töreni yapamaz mı?"

"Annem bunu onun ödemesine dünyada izin vermez. Hem dediğim gibi, öyle gösterişli bir şey istemiyoruz."

Taylor, "Pekâlâ," dedi. "Buzdan heykeli unuturuz. Ama balonlar ucuz; balon olayını hâlâ yapabiliriz. Ve havuçlu pastayı da. Sanırım sıradan iki katlılardan yapabiliriz. Ve ne dersen de, bir gelinlik de giyiyorsun."

Taylor'ın içeceğinden bir yudum alarak "Anlaştık," dedim. Taylor'ın onayını almak gerçekten iyi gelmişti. Sanki heyecanlanmaya izin almaya benziyordu, buna ihtiyacım olduğunu ya da bunu istediğimi bilmiyordum.

"Ve nedimelerin de olacak. Ya da en azından bir baş nedimen."

"Sadece sen olursun."

Taylor memnun olmuş gibi baktı. "İyi ama ya Anika? Anika'nın nedimen olmasını istemiyor musun?"

"Şey, isterim herhâlde," dedim ama Taylor'ın yüzü hafif düşünce ekledim. "Ama baş nedimemin sen olmanı istiyorum, tamam mı?"

Taylor'ın gözü yaşlarla doldu. "Onur duyarım."

Taylor Jewel, dünyadaki en eski arkadaşım. Geçmişte bazı zorluklar yaşamıştık ve şimdi bunları aşmayı başarmamızın tam bir lütuf olduğunun farkındaydım.

On Beşinci Bölüm

Sırada Anika vardı ve ona söylemekten çok çekiniyor, düşüncelerine saygı duyuyordum. Gözünden düşmek istemiyordum. Bir nedime olması onu fazla etkilemeyecekti. Onun pek umursayacağı bir şey değildi bu.

O sonbaharda, Shay ve Lynn adlarında iki arkadaşımızla kampüsün diğer tarafındaki yeni yatakhane odalarından birine geçmeye karar vermiştik. Anika ile şirin tabaklar ve bardaklar alacaktık. O, evden buzdolabını, ben de televizyonumu getirecektim. Her şey kararlaştırılmıştı.

O akşamın geç saatlerinde odasında takılıyorduk. Ben Anika'nın kitaplarını büyükçe bir sandığa yerleştiriyordum, o da posterlerini rulo yapıyordu. Radyo açıktı ve kampüsteki radyo istasyonu, Madonna'dan, "The Power of Goodbye*"ı çalıyordu.

* Elveda'nın gücü. Ç.N.

Belki de bu bir işaretti.

Yere oturdum ve son kitabı da sandığa yerleştirirken ona söyleme cesaretini toplamaya çalıştım. Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Ani, seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim.

Anika o an kapısının arkasındaki posteri kıvırmakla uğraşıyordu. "Ne oldu?" dedi.

Elvedanın gücünden büyük güç yoktur.

Yutkundum. "Bunu sana yapmak zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Anika arkasına döndü. "Ne yapmak zorundasın?"

"Önümüzdeki sömestir seninle aynı odada kalamayacağım.

Anika'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Ne? Neden? Bir şey mi oldu?"

"Jeremiah bana evlenme teklif etti."

Anika bir an duraksadı. "Isabel Conklin! Kapa çeneni."

Yavaşça elimi kaldırdım.

Anika ıslık çaldı. "Vay. Bu gerçekten de çılgınca."

"Biliyorum."

Anika ağzını açıp kapadı. Ardından, "Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Sanırım. Onu gerçekten ama gerçekten seviyorum."

"Nerede yaşayacaksınız?"

"Kampüs dışında bir apartmanda." Tereddüt ettim. "Seni yarı yolda bıraktığım için kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Bana çok mu kızdın?"

Anika başını hayır anlamında salladı. "Kızmadım. Yani, evet birlikte kalamayacak olmamız çok kötü ama başka bir çözüm

bulurum. Dans takımımdaki Trina'ya oda arkadaşım olmasını teklif edebilirim. Belki de kuzenim Brandy buraya transfer olur. Dördüncü kişi o olabilir."

Yani onlarla yaşamam çok da önemli bir şey değildi. *Hayat devam ediyor herhâlde*, diye düşündüm. Hâlâ dördüncü kişi olsam bunun nasıl bir şey olacağını düşünüp kendimi biraz da hüzünlü hissettim. Shay gerçekten iyi saç yapardı, Lynn de kek pişirmeye bayılırdı. Eğlenceli olabilirdi.

Anika yatağının üzerine oturdu. "Ben idare ederim. Sadece... Şaşırdım."

"Ben de."

Anika başka bir şey demeyince, "Sence büyük bir hata mı yapıyorum?" diye sordum.

Anika düşünceli bir şekilde, "Benim ne düşündüğüm önemli mi?" dedi.

"Evet."

"Bunu yargılamak bana düşmez," dedi.

"Ama sen benim arkadaşımsın. Düşüncene saygı duyuyorum. Benim hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum."

"Başka insanların ne düşündüğünü fazla umursuyorsun." Kesin bir dille ama aynı zamanda da nazikçe söylemişti bunu.

Eğer bunu başka biri -annem, Taylor, hatta Jere- söylese uyuz olurdum. Ama Anika söyleyince olmadım. Söz konusu o olunca umursamıyordum. Bir bakıma, beni bu kadar net görmesi ve yine de beni sevmesi gururumu okşuyordu. Üniversite arkadaşlığı bu açıdan farklıydı. İnsanlarla bazen her gün, her yemekte zaman geçiriyordunuz. Arkadaşlarınızın önünde kim olduğunuzu saklayamazdınız. Çırılçıplaktınız. Özellikle de son derece

açık sözlü, dürüst, sivri dilli ve düşündüğünü söyleyen, Anika gibi birinin önünde. O, hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Anika, "En azından bir daha duş terliği giymek zorunda kalmazsın," dedi.

"Ya da duşta başka insanların saçlarını ayıklamak zorunda kalmam," diye ekledim. "Jeremiah'nın saçları boru tıkamayacak kadar kısa."

"Yiyeceklerini saklamak zorunda da kalmazsın." Anika'nın oda arkadaşı Joy, onun yiyeceğini çalıyordu, Anika da granola tabletlerini iç çamaşırı çekmecesine saklıyordu.

Yüzüğümü parmağımda çevirerek "Aslında bunu yapmak zorunda kalabilirim, Jere çok yer," dedim.

Biraz daha kalıp Anika'ya posterlerinin geri kalanını indirmesinde ve eldiven olarak kullandığım eski bir çorapla, yatağının altındaki toz öbeklerini temizlemesinde yardımcı oldum. Anika'nın yaz için talip olduğu, dergide stajyerlik işinden ve benim onu New York'da bir haftalığına ziyaret etme ihtimalimden konuştuk.

Sonra koridorda yürüyüp odama geri döndüm. Tüm sene boyunca etraf ilk kez gerçekten sessizdi –çalışan saç kurutma makineleri, elinde telefonla koridorda oturan ya da oturma odasında mikrodalgaya patlamış mısır koymuş birileri yoktu. Birçok kişi yaz için çoktan evine gitmişti. Yarın ben de gidecektim.

Bildiğim üniversite hayatı değişmek üzereydi.

On Altıncı Bölüm

Isabel ismini kullanmayı planlamamıştım. Sadece öyle olu-vermişti. Tüm hayatım boyunca herkes bana Belly demişti ve bu konuda bir söz hakkım olmamıştı. Uzun zamandan beri ilk kez bu konuda söz hakkım vardı ama bunu -Jeremiah, annem, babam ve ben- birinci sınıf öğrencilerinin yatakhaneye yerleşme gününde odamın kapısının önünde durana dek fark etmemiştim. Babam ile Jeremiah televizyonu sürüklüyordu, annemin elinde bir bavul vardı ve ben de içinde bütün tuvalet malzemelerimle resim çerçevelerim olan bir çamaşır sepeti taşıyordum. Babamın ensesinden aşağı terler akıyordu ve bordo rengi gömleğinde üç ıslak nokta vardı. Jeremiah da sabahtan beri en ağır eşyaları taşımakta ısrar ederek babamı etkilemeye çalıştığı için terliyordu. Bunun babama kendini tuhaf hissettirdiğini anlayabiliyordum.

Babam güçlükle nefes alıp vererek "Acele et Belly," dedi.

Annem, "O artık Isabel," dedi.

Anahtarımı el yordamıyla ararken, kapıya bakıp parlak taşlarla yapıştırılmış ISABEL ismini görüşümü hatırlıyorum. Oda arkadaşımla benim kapı kulpu askılarımız boş CD kılıflarından yapılmıştı. Oda arkadaşım Jillian Capel'inki Mariah Carey, benimki de Prince CD'siydi.

Jillian'ın eşyaları çoktan odanın sol tarafına, kapıya daha yakın olan kısma yerleştirilmişti. Şal desenli yatak örtüsü, lacivert ve paslı bir turuncu rengiydi. Çoktan posterlerini de asmıştı – *Trainspotting* filminin posteriyle, Running Water adında, daha önce hiç duymadığım bir müzik grubunun posteri.

Jeremiah etrafta dolanırken, "Ben arabaya gidip o büyük kutuyu alayım," dedi.

Babam ayağa kalkmaya davranarak "Ben de yardım edeyim," dedi.

Jeremiah kapıdan fırlayarak "Ben hallederim," diye cevapladı.

Babam yatağa geri otururken rahatlamış görünüyordu. "O zaman ben de bir mola veririm," dedi.

O esnada annem odayı inceliyor, dolabı açıp çekmecelere bakıyordu.

Kendimi yatağa bıraktım. Demek tüm sene boyunca yaşayacağım yer burasıydı. Yan odada biri caz müziği çalıyordu. Koridorun sonunda bir kızın, çamaşır sepetini nereye koyacağı konusunda annesiyle tartıştığını işitebiliyordum. Asansör durmadan açılıp kapanıyor gibiydi. Tüm bunlar umurumda değildi. Gürültüyü sevmiştim. Etrafımın insanlarla çevrili olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Annem, "Kıyafetlerini bavuldan çıkarmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil," dedim. Bu işi kendim yapmak istiyordum. O zaman oda gerçekten bana aitmiş gibi gelecekti.

Annem, "O zaman, en azından yatağını yapmama izin ver," dedi. Veda vakti geldiğinde kendimi hazır hissetmedim. Öyle olacağımı düşünmüştüm ama değildim. Babam elleri kalçalarında duruyordu. Saçları ışıkta gerçekten beyaz görünüyordu. "Eğer trafiğe kalmak istemiyorsan acele etmemiz gerek," dedi.

Annem uyuz olmuşçasına, "Bir şey olmaz," diye cevapladı.

Onları bu şekilde bir arada görünce, sanki boşanmamışlar, hâlâ bir aileymişiz gibi hissediyordum. İçim şükranla dolup taşmıştı. Steve ile benim hatırıma bir arada kalabilmiş ve bu konuda dürüst davranabilmişlerdi. Aralarında hâlâ samimi bir sevgi de vardı ama bundan önemlisi, ikimiz için bolca sevgi de olmasıydı. Sevgi sayesinde, böyle günlerde bir araya gelebiliyorlardı.

Babama sarılınca, gözünde yaşlar gördüğüme şaşırdım. Annem bana kısaca sarıldı ama bunun, kendini bırakmak istemediğinden olduğunu biliyordum. "Yatak örtülerini en azından ayda iki kere yıka," dedi.

"Tamam," dedim.

"Ve yatağını sabahları toparlamaya çalış, bu, odanı daha güzel gösterir."

Tekrar, "Tamam," dedim.

Annem odanın diğer yarısına baktı. "Keşke oda arkadaşınla tanışabilseydik."

Biz birbirimize veda ederken, Jeremiah da masamın başında oturmuş, başı eğik hâlde telefonunda bir şeylere bakıyordu.

Babam birden, "Jeremiah, sen de şimdi gidiyor musun?" diye sordu.

Jeremiah şaşkın hâlde başını kaldırdı. "Ben Belly'yi yemeğe çıkaracaktım."

Annem bana bir bakış atınca ne düşündüğünü anladım. Birkaç gece önce bana yeni insanlarla tanışmak ve tüm zamanımı Jere ile geçirmemek konusunda uzun bir nutuk atmıştı. "Erkek arkadaşları olan kızlar, üniversite tecrübelerini sınırlı yaşarlar," demişti. Ona, o kızlardan olmayacağıma dair söz vermiştim.

Babam gerçekten de ciddi bir şekilde, "Onu çok geç geri getirme de," dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Sonra annem babama bir bakış attı ki bu, kendimi daha da tuhaf hissetmeme neden oldu. Jeremiah her zamanki rahat tavırlarıyla, "A, tabii, elbette," demekle yetindi.

Oda arkadaşım Jillian ile o akşam yemekten sonra, akşamın ilerleyen saatlerinde tanıştım. Jeremiah yatakhanenin önünde beni bıraktıktan sonra asansörde tanıştık. Onu şifonyerinin üzerindeki resimde gördüğüm için hemen tanıdım. Kahverengi, kıvırcık saçları vardı ve gerçekten ufak tefekti. Resimlerde gözüktüğünden de kısaydı.

Orada durup ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. Asansördeki diğer kızlar altıncı katta inince, sadece ikimiz kalmıştık. Boğazımı temizleyerek "Affedersin, sen Jillian Capel mısın?" diye sordum.

Kız, "Evet," dedi ama durumu biraz tuhaf karşıladığı anlaşılıyordu.

"Ben Isabel Conklin'im," dedim. "Oda arkadaşın."

Ona sarılsam mı yoksa elimi mi uzatsam bilemedim. Sonunda ikisini de yapmadım çünkü kız öylece bana bakıyordu.

"A, merhaba. N'aber?" Cevap vermemi beklemeden, "Ailemle yemekten geliyorum," dedi. Daha sonraları onun sıkça, "N'aber?" dediğini ama bunu öylesine söyleyip bir cevap beklemediğini öğrenecektim.

"İyiyim," dedim. "Ben de az önce yemek yedim."

Sonra asansörden indik. Göğsümde heyecanlı bir kıpırtı hissediyor, *vay, işte oda arkadaşım*, diyordum. Tüm sene boyunca bu kişiyle yaşayacaktım. Yerleşimle ilgili mektubumu aldığımdan bu yana onu çok düşünmüştüm. Jillian Capel, Washington D.C.'den, sigara içmiyor. Bütün gece konuştuğumuzu, sırlarımızı, ayakkabılarımızı ve mikrodalgada patlamış mısırımızı paylaştığımızı hayal etmiştim.

Odaya geçince Jillian yatağına oturdu. "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

"Evet, o da buraya gidiyor," diyerek oturdum. Kız muhabbetine ve samimiyet kurmaya hazırdım. "Adı Jeremiah. İkinci sınıf."

Ayağa fırlayıp masamdan ikimizin bir fotoğrafını aldım. Fotoğraf mezuniyettendi ve Jeremiah bir takım elbise giymiş, gayet yakışıklı görünüyordu. Utangaçça oda arkadaşıma fotoğrafı uzattım.

"Gerçekten tatlıymış," dedi.

"Teşekkürler. Senin erkek arkadaşın var mı?"

Jillian başını evet anlamında salladı. "Yaşadığım yerde."

"Güzel," dedim çünkü aklıma gelen tek kelime buydu. "Adı ne?"

"Simon."

Jillian söze devam etmeyince, "İnsanlar sana Jill der mi? Ya da Jilly? Yoksa sadece Jillian'ı mı kullanırsın?" diye sordum.

"Jillian. Erken mi uyursun geç mi?"

"Geç. Ya sen?"

"Erken," diyerek alt dudağını çiğnedi. "Bir şeyler ayarlarız. Erken de kalkarım. Ya sen?"

"Yani, evet, bazen." Erken kalkmaktan nefret ederdim; her şeyden fazla.

"Müzik açıkken mi kapalıyken mi çalışmayı seversin?"

"Kapalıyken?"

Jillian rahatlamış göründü. "Ah, iyi. Çalışırken gürültüden nefret ederim. Gerçekten etrafın sessiz olması gerekir." Sonra ekledi. "Düzen hastası falan değilimdir ama."

Başımı salladım. Resim çerçeveleri mükemmel açılarda duruyordu. Odaya girdiğimizde hemen kot ceketini asmıştı. Ben yatağımı sadece misafir gelecekse yapardım. Dağınıklığa yatkınlığımın sinirine dokunup dokunmayacağını merak ettim. Umuyorum etmezdi.

Tam bunu söylemek üzereydim ki dizüstü bilgisayarını açtı. O akşam için samimiyet kurma olayını bitirdiğimizi tahmin ettim. Şimdi ailem gittiğinden, Jeremiah da kendi derneğinin yolunu tuttuğundan, kendimi gerçekten yalnız hissettim. Kendimle ne yapacağımı bilemedim. Çoktan bavulumu yerleştirmiştim. Oda arkadaşımla beraber koridoru keşfetmeyi ve insanlarla tanışmayı ummuştum ama Jillian bir şeyler yazıyor, biriyle mesajlaşıyordu. Muhtemelen yaşadığı yerdeki erkek arkadaşıyla konuşuyordu.

Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Jeremiah'ya mesaj yazdım. *Geri gelir misin?*

Geleceğini biliyordum.

Ertesi akşam koridor kaynaşması için, koridor danışmanımız olan Kira bizden, kendimizi en iyi şekilde yansıttığını düşündüğümüz bir eşyayı yanımızda getirmemizi istedi. Ben de deniz gözlüğünde karar kıldım. Diğer kızlar pelüş hayvanlar ve çerçeveli resimler getirmişti. Bir kız da fotomodellik portfolyosunu getirmişti. Jillian da dizüstü bilgisayarını.

Hepimiz daire kurup oturmuştuk, karşımda Joy oturuyordu. Kucağında bir kupa vardı. Kupa, eyaletler arası futbol müsabakası kazandığı içindi ki bunu oldukça etkileyici bulmuştum. Joy ile gerçekten arkadaş olmak istiyordum. Pijamalarımızla, ikimizin elinde de banyo sepetlerimiz, koridorun banyosunda onunla sohbet ettiğimizden bu yana bunu kafama koymuştum. Joy kısa boylu, kum rengi küt saçlı ve açık renk gözlü bir kızdı. Makyaj yapmıyordu. Mücadele sporlarında oynayan kızlar gibi dinç ve kendinden emin bir duruşu vardı.

"Ben Joy," dedi. "Takımım eyalet şampiyonasını kazandı. Eğer futbol seveniniz varsa beni bulsun, birlikte bir koridor ligi kurarız."

Sıra bana gelince, "Ben Isabel. Yüzmeyi severim," dedim ve Joy da bana gülümsedi.

Üniversitenin her zaman son nokta olacağını düşünürdüm. Hemen arkadaşlar edinmek, bir yere ait olmak olduğunu. Böyle zor olacağını düşünmezdim. Partiler, kaynaşma organizasyonları ve Waffle House'a gece kaçamakları olacağını düşünmüştüm.

Dört koca gündür üniversitedeydim ve bunlardan hiçbirini yapmamıştım. Jillian ile yemek salonunda birlikte yemiştik ama hepsi buydu. Kendisi genelde ya erkek arkadaşıyla telefonda ya da bilgisayarının başındaydı. Kulüplere ya da kardeşlik partilerine gitmekten bahsedilmiyordu. Jillian'ın böyle şeylerle ilgilenmediğine dair içimde bir his vardı.

Ben de Taylor da ilgiliydik hâlbuki. Onu yatakhanesinde bir kez ziyaret etmeye gitmiştim. Taylor ile oda arkadaşı süslü ve popüler bir tencere ile kapağı gibiydiler. Taylor'ın oda arkadaşının erkek arkadaşı bir kardeşlik derneğine üyeydi ve kampüsün dışında yaşıyordu. Taylor eğer hafta sonu için güzel bir parti öğrenirse beni arayacağını söylemiş ama aramamıştı. Taylor üniversiteyi yeni akvaryumuna alışan bir Japon balığı gibi keşfediyordu ama ben bunu yapamıyordum. Jeremiah'ya arkadaş edinmek ve oda arkadaşımla yakınlaşmakla meşgul olacağımdan, onu hafta sonuna dek göremeyeceğimi söylemiştim. Lafımı geri almak da istemiyordum. O kızlardan biri olmak istemiyordum.

O ilk hafta perşembe gecesi, bir grup kız, Joy'un odasında içiyordu. Onları koridorun ilerisinden duyabiliyordum. Ben de yeni ajandama yeni derslerimle işlerimi yazıyordum. Jillian kütüphanedeydi. Şimdiye kadar sadece bir gün ders yapılmıştı, o yüzden neye çalıştığından emin değildim. Yine de bana da onunla gitmemi teklif etmesini dilerdim. Jeremiah gelip beni almasını ister miyim diye sormuş ama ben bir yerlere davet edilirim ümidiyle hayır demiştim. O ana dek de ajandamla baş başaydım.

Ama sonra Joy, diğer kızlar gibi açık bıraktığım kapımdan başını uzattı. "Isabel, gel de bizimle takıl," dedi.

Neredeyse yataktan sıçrayarak "Tabii!" dedim. İçimde umut ve heyecan vardı. Belki de benim grubum onlardı.

Odada Joy, oda arkadaşı Anika, koridorun sonunda yaşayan Molly ve fotomodellik portfolyosu olan kız, Shay vardı. Hepsi yerde oturmuştu ve ortada büyük bir şişe Gatorade marka enerji içeceği duruyordu. Ama içindeki, enerji içeceğine benzemiyordu. Sıvı, sarımsı bir açık kahverengiydi. Sanırım tekilaydı. Bir yaz önce Cousins'da tekiladan sarhoş olduğumdan bu yana o içkiye hiç dokunmamıştım.

Joy yanında yere vurarak "Gel, otur," dedi. "Ben Hiç... oynuyoruz. Daha önce oynadın mı?"

Onun yanına otururken, "Hayır," dedim.

"Basitçe, sıra sana geldiğinde şöyle bir cümle kuruyorsun, *Ben hiç...*" Anika çemberde etrafına bakındı, "Bir akrabamla flört etmedim," dedi.

Herkes kıkırdadı. "Eğer sen duyduğun cümleyi yaptıysan, içkiden içmek zorundasın," diyen Molly tırnağını kemirdi.

Joy öne eğilerek "Ben başlarım," dedi. "Ben hiç... Bir sınavda kopya çekmedim," dedi.

Shay şişeyi alıp bir yudum içti. "Ne yani? Ben modellikle meşguldüm, çalışmaya vaktim yoktu," dedi ve herkes tekrar güldü.

Molly devam etti. "Kimseyle halka açık yerde işi pişirmedim!"

Joy şişeyi aldı. "Bir parktaydı," dedi. "Hava da kararıyordu. Kimsenin bizi gördüğünü sanmam."

Shay, "Bir restoranın tuvaleti sayılır mı?" diye sordu.

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Kendi sıramı korkuyla bekliyordum. Ben hemen hemen hiçbir şey yapmamıştım. Benim *Ben Hiç*lerim, muhtemelen tüm gece sürerdi.

Molly kahkahayla yere yığılarak "Ben dördüncü kattaki Chat'i hiç götürmedim!" dedi.

Joy ona bir yastık fırlattı. "Adil değil! Bunu sana sır olarak söylemiştim."

Herkes, "İç! İç!" diye tezahürat yaptı.

Joy bir yudum aldı. Ağzını silerek "Sıra sende Isabel," dedi.

Ağzım birden kurudu. "Ben hiç..." *seks yapmadım*. "Ben hiç... Bu oyunu oynamadım," dedim, saçma bir şekilde.

Joy'un hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Belki o da yakın arkadaş olabileceğimizi düşünmüştü. Ama sanırım şimdi bunu bir kez daha düşünüyordu.

Anika kibarlıktan kıkırdadı sonra herkes sırayla içkiden bir yudum aldı. Joy yine başladı. "Ben hiç okyanusta çırılçıplak yüzmedim. Ama havuzda yüzdüm!"

Hayır, onu da yapmamıştım. On beş yaşımdayken neredeyse Cam Cameron ile yapacaktım ama sayılmazdı.

İçkiden sadece bir yudum alabilmişken Molly, "Ben hiç aynı aileden iki kişiyle çıkmadım," dedi.

Bir yudum aldım ki Joy birden ilgisi çekilmiş hâlde, "Erkek kardeşlerle mi çıktın?" diye sordu. "Yoksa kız kardeş, erkek kardeş mi?"

Hafif öksürerek "Erkek kardeşler," dedim.

Shay, "İkizler mi?" dedi.

Molly, "Aynı anda mı?" diye sordu.

"Hayır, aynı anda değil. Normal erkek kardeşler işte," dedim. "Aralarında bir yaş var."

Joy bana onaylarmışçasına bakarak "Bu bayağı havalı," dedi.

Sonra konu değişti. Shay daha önce hiç, bir şey çalmadığını söylediğinde ve Joy da içkiden bir yudum aldığında, Anika'nın

yüzündeki ifadeyi görüp gülmemek için yanaklarımı ısırdım. O da beni gördü ve gizli bir bakışma yaşadık.

Daha sonra Joy'u koridorun banyosunda ve çalışma odasında gördüm ama onunla hiç samimi olmadık. Jillian ile de iyi arkadaş olmadık ama gayet iyi bir oda arkadaşı oldu.

Tüm bu kızlardan Anika, aralarında en yakınlaştığım oldu. Aynı yaşta olmamıza rağmen beni küçük kız kardeşiymişim gibi kanatlarının altına aldı. Ve ilk kez, küçük kız kardeş olmak, benim için sorun olmadı. Anika bunu umursayamayacağım kadar havalı biriydi benim için. Bana göre, toprakta büyüyen yabani çiçekler gibi kokuyordu. Daha sonra bu kokunun saçına sürdüğü bir yağdan kaynaklandığını öğrenmiştim. Anika neredeyse hiç dedikodu yapmaz, et yemezdi ve bir dansçıydı. Onunla ilgili her şeye hayrandım.

Hiçbir zaman oda arkadaşı olamayacağımıza üzülüyordum. Şimdiden sonra sadece tek bir oda arkadaşım olacaktı –o da yakında kocam olacak Jeremiah'ydı.

On Yedinci Bölüm

Ertesi sabah erkenden uyandım. Duş alıp terliklerimi fırlattım ve yatakhane odamda son kez hazırlandım. Ne olur ne olmaz diye nişan yüzüğümü takmadım. Onu çantamdaki fermuarlı cebe koydum. Söz konusu takılar olunca babam çok da dikkatli sayılmazdı, bu yüzden yüzüğü taksam bile büyük ihtimalle fark etmezdi ama tedbirli olmakta yarar vardı.

Babam saat onda, taşınmama yardım etmek için yatakhaneye geldi. Jeremiah da yardım etti. Planladığım gibi Jeremiah'yı uyandırmak için aramama bile gerek kalmadı; saat dokuz buçukta, elinde babam için kahve ve donutlarla odamda belirdi.

Bazı kızların odalarına uğrayıp onlara sarılarak iyi tatiller diledim. Lorrie, "Ağustosta görüşürüz," dedi. Jules da, "Gelecek sene daha çok takılmalıyız," dedi. En son Anika'ya hoşça kal

dedim ve bu esnada biraz da ağlamaklı oldum. "Rahatla. Seninle düğünde görüşeceğiz. Taylor'a, nedime kıyafetlerimizle ilgili e-posta atacağımı söyle," dedi. Yüksek sesle güldüm. Taylor buna bayılacaktı. Desem de inanmayın!

Arabayı yüklememiz bitince babam bizi bir et restoranına öğle yemeğine götürdü. Mekân çok şık sayılmazdı ama hoş bir yerdi. Deri oturma grupları ve masada bulunan turşularıyla, bir aile işletmesiydi.

Babam oturarak "Ne isterseniz alın çocuklar," dedi.

Jeremiah ile babamın karşısına oturduk. Menüye bakıp New York usulü eti seçtim çünkü en ucuz olan oydu. Babamın durumu kötü değildi ama zengin de sayılmazdı.

Garson siparişlerimizi almak için geldiğinde babam somon, ben New York usulü et seçtik. Jeremiah da, "Ben dinlendirilmiş pirzola alayım, az pişmiş olsun," dedi.

Pirzola, menüdeki en pahalı şeydi. Tam otuz sekiz dolardı. Jeremiah'ya baktım ve muhtemelen ısmarladığı şeyin fiyatına bile bakmadığını düşündüm. Tüm masrafları babasına yollanırken bunu yapmasına gerek yoktu ki. Evlendiğimizde bazı şeyler değişecekti, bu kesindi. Vintage Air Jordan'lar ya da pirzolalar gibi aptalca şeylere para harcamak yoktu.

Babam, "Bu yaz ne yapıyorsun Jeremiah?" diye sordu.

Jeremiah bir bana, bir babama, sonra tekrar bana baktı. Başımı hafifçe salladım. Gözünden, evliliğimiz için babamın rızasını almak istediğini okumuştum ki bu çok yanlış olurdu. Babam bunu annemden önce öğrenemezdi.

Jeremiah, "Yine babamın şirketinde staj yapacağım," dedi.

Babam, "Senin için iyi," dedi. "Bu seni meşgul tutar."

"Kesinlikle."

Babam bana baktı. "Ya sen Belly? Bu sene de garsonluk mu yapacaksın?"

Bardağımın dibindeki sodayı bitirdim. "Evet. Haftaya gidip eski müdürümle konuşacağım. Yazları hep yardıma ihtiyaçları oluyor, herhâlde sorun olmaz."

Sadece birkaç ay sonra düğün olacağından, iki kat -üç kat- fazla çalışmalıydım.

Yemeğin sonunda gelen hesaba babamın gözlerini kısıp yakından baktığını gördüm. Jeremiah'nın bunu fark etmemesini umdum. Ama zaten fark etmediğini görünce de fark etmiş olmasını diledim.

Babamın minivanında, yanında oturup yandan profilini inceleyerek, bir yandan da Bill Evans CD'si dinlediğim her zaman, kendimi ona çok yakın hissederdim. Babamla araba yolculuklarımız, birlikte geçirdiğimiz sakin zamanlardı; ister hiçbir şey konuşmaz, istersek de her şeyden bahsederdik.

Şimdiye dek yolculuk sessiz geçiyordu.

Babam müziğe eşlik ediyordu ki ona, "Baba?" dedim.

"Hıı?"

Ona söylemeyi çok istiyordum. Hâlâ onun küçük kızıyken ve o da hâlâ arabayı kullanan yetişkinken, bu mükemmel anda haberi onunla paylaşmak istiyordum. Sadece ikimizin arasında bir an olurdu. Ortaokulda babama babacığım demeyi bırakmıştım ama kalbimde hâlâ öyleydi: *Babacığım, ben evleniyorum.*

Sonunda, "Yok bir şey," dedim.

Yapamazdım. Anneme söylemeden ona söyleyemezdim. Doğru olmazdı.

Babam da şarkı mırıldanmaya geri döndü.

Biraz daha zaman gerekiyor baba.

On Sekizinci Bölüm

Üniversite için uzakta yaşayınca, evde olmaya yeniden alışmak için biraz süreye ihtiyacım olacağını sanmıştım ama eski rutinime neredeyse anında geçtim. İlk hafta sona ermeden eşyalarımı çoktan yerleştirmiş, annemle erken kahvaltılar yapıyor, paylaştığımız banyonun hâli yüzünden, ağabeyim Steven ile kavga ediyordum. Ben dağınıktım ama Steven olayı bambaşka bir seviyeye taşıyordu. Sanırım bu özellik, ailemizde vardı. Tekrar Behrs'de çalışmaya da başlamıştım. Bana izin verdikleri kadar çok, bazen günde iki vardiya çalışıyordum.

Susan'ın bahçesinin töreni için hepimiz Cousins'a gitmeden önceki akşam, Jere ile telefonda konuşuyorduk. Düğün işlerinden konuşurken ona Taylor'ın fikirlerinin bir kısmından bahsettim. Jeremiah fikirlerin hepsini sevdi ama havuçlu kek kısmında duraksadı.

"Ben çikolatalı kek istiyorum," dedi. "İçi de ahududulu olacak."

Telefonu omzumla kulağımın arasında tutarak, "Belki bir katı havuçlu, bir katı da çikolatalı olabilir," diye önerdim. "Bunu yapabildiklerini duymuştum."

Yatak odamda yerde oturmuş, o akşamki bahşişlerimi sayıyordum. Önü yağ lekesi dolu olmasına rağmen, daha üzerimden iş gömleğimi bile çıkarmamıştım, bunu umursayamayacak kadar yorgundum. Sadece kravatımı biraz gevşettim.

"Çikolatalı, ahududulu, havuçlu kek mi?"

Ona, "Benim katım krema da kaplı olacak," diye hatırlattım.

"Tat açısından bana biraz karmaşık gelse de sorun değil. Yapalım gitsin."

Bir dolarlarımı, beşliklerimi ve onluklarımı üst üste dizip kendi kendime gülümsedim. Jeremiah evde zaman geçirdiğinden beri bolca yemek kanalı izler olmuştu.

"Şey, ilk iş olarak söz konusu pastanın parasını ödememiz gerekiyor," dedim. "Alabildiğim tüm vardiyaları alıyorum ve şimdiye kadar sadece yüz yirmi dolar biriktirebildim. Taylor düğün pastalarının gerçekten pahalı olduğunu söylüyor. Belki de bunun yerine annesinden pasta pişirmesini rica edebilirim. Bayan Jewel gerçekten iyidir bu işlerde. Gerçi muhtemelen, ondan çok şık bir şeyler isteyemeyiz."

Jeremiah hattın diğer ucunda sessizdi. Sonunda, "Behrs'de çalışmaya devam etmeli misin, emin değilim," dedi.

"Sen ne diyorsun? Paraya ihtiyacımız var."

"Evet ama annemden kalan param var. Onu düğün için kullanabiliriz. Senin bu kadar çok çalışmak zorunda kalmandan hoşlanmıyorum."

"Ama sen de çalışıyorsun!"

"Ben stajyerim. Saçma sapan bir iş. Senin bu düğün için çalıştığının yarısı kadar çalışmıyorum. Sen Behrs'de iki vardiya yapıp canını çıkarırken, ben bir ofiste oturuyorum. Bana doğru gelmiyor."

"Eğer bunu ben kızım, sen erkeksin diye söylüyorsan..." diye söze başladım.

"Ondan değil. Tek söylediğim, banka hesabımda bunun için para varken bu kadar çok çalışmana gerek olmadığı."

"Bunu yardım almadan yapacağımızı konuşmuştuk."

"İnternetten araştırma yapıyorum ve görünüşe göre bu iş, düşündüğümüzden çok daha pahalıya mal olacak. Gerçekten çok basit bir şey bile düzenlesek yine de yiyecek, içecek ve çiçeklere para vermemiz gerekecek. Sadece bir kez evleniyoruz Belly."

"Doğru."

"Annem yardım etmek isterdi. Öyle değil mi?"

"Sanırım..." Susannah yardımdan fazlasını yapmak isterdi. Her adımda yanımızda olmak isterdi. Elbise seçiminde, çiçeklere ve yiyeceğe karar vermede, her aşamada. Bütün işi üzerine almak isterdi. Onu her zaman, düğün günümde başında şık bir şapkayla annemin yanında oturmuş hâlde hayal ederdim. Gerçekten güzel bir görüntüydü.

"O zaman yardımcı olmasına izin verelim. Hem Taylor ile düğün planlama işinde çok meşgul olacaksın. Ben elimden geldiğince yardımcı olurum ama hâlâ dokuzdan beşe işte olmam gerekiyor. Yemek servisini yapacak şirketleri, çiçekçileri falan gün içinde araman gerekecek ve ben o zamanlar müsait olmayacağım."

Jeremiah'nın bütün bunları düşünmesi beni gerçekten etkilemişti. Onun bu, her şeyi önceden düşünen, sağlığımdan endişe eden diğer yanını sevmiştim. Ben de az öncesinde, ayağımdaki nasırlardan şikâyet etmiştim.

Ona, "Bununla ilgili ailelerimize söyledikten sonra daha detaylı konuşalım," dedim.

"Hâlâ gergin misin?"

Çok düşünmemeye çalışıyordum. Behrs'de tüm enerjimi ekmek sepetlerini masalara yerleştirmeye, boşalan bardakları doldurmaya ve cheesecake dilimleri kesmeye odaklıyordum. Bir bakıma çift vardiya yaptığıma memnundum çünkü bu beni evden ve annemin dikkatli bakışlarından uzakta tutuyordu. Eve geldiğimden bu yana nişan yüzüğümü takmamıştım. Onu sadece gece odamda yerinden çıkarıyordum.

Jeremiah'ya, "Korkuyorum ama sonunda herkese açıkladığımızda rahatlayacağım. Annemden bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum," dedim.

Jeremiah, "Biliyorum," dedi.

Saate baktım. Gecenin on iki buçuğuydu. "Yarın sabah erkenden yola çıkacağız, o yüzden yatsam iyi olacak," deyip biraz duraksadıktan sonra devam ettim. "Sadece babanla mı geliyorsun? Conrad ne durumda?"

"Hiçbir fikrim yok. Onunla konuşmadım. Galiba yarın uçakla gelecek. Gelir mi, göreceğiz bakalım."

Hissettiğim, hayal kırıklığı mı, rahatlama mı emin olamadım. Muhtemelen her ikisiydi. "Geleceğini sanmam," dedim.

"Con söz konusu olunca hiç bilemezsin. Gelebilir de gelmeyebilir de," dedi. "Yüzüğünü getirmeyi unutma," diye de ekledi.

"Unutmam."

Sonra birbirimize iyi geceler diledik ama uyuyakalmam için uzun zaman geçmesi gerekti. Sanırım korkuyordum. Conrad'ın gelmesinden de gelmemesinden de korkuyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Alarmdan önce uyanmış, Steven daha kalkmadan duşumu alıp yeni elbisemi giymiştim. Arabaya ilk binen de bendim.

Elbisem lavanta rengi ipekli bir şifondu. Dar bir üstü, ince askıları ve uçuşan bir eteği vardı, tıpkı müzikallerde kızların içinde döndükleri elbiseler gibiydi. Kim McAfee'nin giyebileceği bir elbise. Onu şubat ayında bir mağazada görmüştüm, o zaman altına çorap giymeden giyilmeyecek kadar soğuktu hava. Fakat çorap da elbiseyi mahvederdi. Elbiseyi almak için babamın, sadece acil durumlar için kullandığım ve daha önce hiç harcama yapmadığım kartını kullanmıştım. Elbise hâlâ poşete sarılı vaziyette, bunca zaman gardırobumda durmuştu.

Annem beni görünce gülümseyerek "Çok güzel görünüyorsun. Beck bu elbiseye bayılırdı," dedi.

Steven da, "Fena değil," dedi. İkisine de eğilerek selam verdim. Elbise tam da bunu gerektiriyordu.

Arabayı annem kullandı, ben de önde onun yanında oturdum. Steven da arka koltukta ağzı açık şekilde uyudu. Bir gömlekle hâkî rengi bir pantolon giyiyordu. Annem de lacivert takımı ve krem rengi topuklularının içinde hoş görünüyordu.

Annem, "Conrad bugün kesin geliyor, değil mi tatlım?" diye sordu.

"Onunla konuşan sensin, ben değilim," dedim. Çıplak ayaklarımı arabanın kontrol paneline yerleştirdim. Yüksek topuklularım arabada, yerde üst üste duruyordu.

Annem dikiz aynasına bakarak "Conrad ile birkaç haftadır konuşmadım ama geleceğinden eminim. Bunun gibi önemli bir şeyi kaçırmaz," dedi.

Ben bir şey demeyince, bana bir bakıp "Katılmıyor musun?" diye sordu.

"Üzgünüm anne ama senin yerinde olsam beklentiye girmem," dedim. Niye annemin fikrine katılıp geçmedim, bilmiyordum. Bana engel olan neydi, hiçbir fikrim yoktu.

Aslında Conrad'ın geleceğine gerçekten inanıyordum. Eğer inanmasam bu sabah saçlarımla fazladan ilgilenir miydim? Duşta bacaklarımı sadece bir kez değil, emin olmak için iki kez tıraş eder miydim? Geleceğine gerçekten inanmasam, o elbiseyi giyip ayaklarımı gerçekten acıtan o topukluları giyer miydim?

Hayır. İçten içe geleceğine inanıyordum. Hatta geleceğini biliyordum.

*

Bay Fisher, anneme, "Conrad'dan bir haber aldın mı Laurel?" diye sordu. Kadın sığınağının otoparkında duruyorduk –Bay Fisher, Jere, Steven, annem ve ben. İnsanlar binaya girmeye başlamışlardı. Fisher çoktan içerisini iki defa kontrol etmişti; Conrad içeride değildi.

Annem başını olumsuz anlamda salladı. "Yeni bir haber almadım. Onunla geçen ay konuştuğumda, geleceğini söylemişti."

"Eğer geç kalırsa ona yer tutabiliriz," dedim.

Jeremiah, "Ben en iyisi içeri gireyim," dedi. O günün anısına Susannah'ya verilen plaketi Jeremiah teslim alacaktı.

Jeremiah'nın içeri girişini izledik çünkü yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Sonra Bay Fisher yenilmiş gibi görünerek "Herhâlde bizim de içeri girmemiz gerek," dedi. Tıraş olurken yüzünü kestiğini görebiliyordum. Çenesi kızarıktı.

Annem dikleşerek "Haydi, girelim," dedi. "Belly, sen neden burada bir dakika daha beklemiyorsun?"

"Tabii ki," dedim. "Siz önden gidin, ben beklerim."

Üçü içeri girince ben de kaldırıma oturdum. Ayaklarım gerçekten acıyordu. On dakika daha bekledim ama Conrad gelmeyince ayağa kalktım. Demek ki gelmeyecekti.

Yirminci Bölüm

Conrad

Belly beni görmeden, onu gördüm. Ön sırada babam, Laurel ve Steven ile oturuyordu. Saçlarını geriye taramış, yanlardan tokalamıştı. Saçını daha önce böyle yaptığını hiç görmemiştim. Üzerinde açık mor bir elbise vardı. Büyümüş görünüyordu. Sanki ben bakmazken büyümüştü, büyük olasılıkla değişmişti ve ben artık onu tanımıyordum. Ama alkışlamak için ayağa kalktığında ayak bileğindeki yara bandını gördüm ve onu tekrar tanıdım. O, Belly'ydi. Saçındaki tel tokalarla oynayıp duruyordu. Bir tanesi çıkmak üzereydi.

Uçağım rötar yapmıştı ve Cousins'a yol alırken saatte yüz elli kilometre basmama rağmen yine de geç kalmıştım. Ben içeri girerken Jeremy konuşmasına başlıyordu. Babamın yanında, önde boş bir koltuk vardı ama ben arkada öylece durdum. Laurel tekrar önüne dönmeden şöyle bir kıpırdanıp odayı kolaçan etti. Beni görmedi.

Kadın sığınağından bir görevli ayağa kalkıp geldikleri için herkese teşekkür etti. Annemin ne kadar harika olduğundan, sığınağa kendini ne kadar adadığından, orası için ne kadar para topladığından ve insanlarda nasıl bir bilinç yerleştirdiğinden bahsetti. Annemin bir hediye olduğunu söyledi. Doğrusu bu garipti, annemin kadın sığınağıyla alakalı olduğunu biliyordum ama kendini buraya bu kadar verdiğini bilmiyordum. Bir cumartesi sabahı benden sığınaktaki kahvaltı servisinde kendisine yardım etmemi istediğini hatırladığımda utandım. Onu başımdan savıp yapmam gereken işler olduğunu söylemiştim.

Ardından Jere kalkıp kürsüye gitti. "Teşekkürler Mona," *dedi*. "Bugünün ailem için önemi büyük. Annem için daha da anlamlı olacaktı, buna eminim. Kadın sığınağı onun için gerçekten önemliydi. Biz Cousins'da olmadığımız zamanlarda bile hâlâ sizi düşünürdü. Ve çiçeklere bayılırdı. Nefes almak için onlara ihtiyacı olduğunu söylerdi. Bu bahçe onu son derece onurlandırırdı."

İyi bir konuşmaydı. Annem, Jere'yi orada görmekten gurur duyardı. Ben de kürsüde Jere'nin yanında olmalıydım, annem bundan gerçekten hoşlanırdı. Gülleri de severdi.

Jere'nin, ön sırada Belly'nin yanına oturuşunu izledim. Belly'nin elini tutuşunu. Midemdeki kaslar kasıldı ve geniş çerçeveli şapkası olan bir kadının arkasına doğru geçtim.

Yaptığım, bir hataydı. Buraya geri gelmek, bir hataydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Konuşmalar bitmiş, herkes dışarı çıkmış bahçede dolanmaya başlamıştı.

Jeremiah alçak sesle, "Düğün için ne çeşit çiçekler istersin?" diye sordu.

Gülümseyerek omuz silktim. "Güzel çiçekler?" Çiçekler hakkında ne bilirdim ki? Hatta düğünler hakkında ne biliyordum? Çok fazla düğüne de gitmemiştim. Bir kere kuzenim Beth'in düğününde çiçekçi kız olarak görev almış, bir kere de bir komşumuzun düğününe gitmiştim. Yine de oynadığımız bu oyunu seviyordum. Sanki rol yapıyorduk ama bir yandan da her şey gerçekti.

Sonra onu gördüm. Arkada, gri bir takım elbisenin içinde Conrad duruyordu. Ben ona bakınca elini salladı. Ben de elimi kaldırdım ama kımıldatmadım. Kımıldatamadım.

Yanımda Jeremiah'nın boğazını temizlediğini işittim. İrkildim. Yanımda durduğunu unutmuştum. Birkaç saniyeliğine her şeyi unutmuştum.

Bay Fisher yanımızdan geçip Conrad'a doğru yürüdü. İkisi sarıldı. Annem, Conrad'ı kollarına aldı, sonra ağabeyim arkadan gelip onun sırtına vurdu. Jeremiah da o tarafa yöneldi.

Ben sonuncuydum. Kendimi onlara doğru yürürken buldum. "Merhaba," dedim. Ne yapacağımı bilemediğim ellerimi aşağı sarkıttım.

Conrad da, "Merhaba," dedi. Sonra da kollarını açıp bana daha çok meydan okurmuş gibi baktı. Tereddüt ederek onun kollarına gittim. Conrad bana sıkıca sarılıp hafifçe yerden kaldırdı. Çığlık atıp eteğimi tuttum. Herkes bize güldü. Conrad beni tekrar yere indirdiğinde Jere'ye yaklaştım. O gülmüyordu.

Bay Fisher neşeli bir şekilde, "Conrad, küçük kız kardeşine tekrar kavuştuğuna sevinmiş," dedi. Babasının, Conrad ile bir zamanlar çıktığımızı bilip bilmediğini merak ettim. Muhtemelen bilmiyordu. Birlikteliğimiz sadece altı ay sürmüştü. Jeremiah ile birlikte olduğumuz süre düşünüldüğünde, hiçbir şeydi.

Conrad, "Nasılsın küçük kardeş?" diye sordu. Yüzünde o ifade vardı. Yarı alaycı, yarı afacan. O bakışı biliyordum; öylesine çok görmüştüm ki.

Jeremiah'ya bakarak "Harika," dedim. "Gerçekten çok iyiyiz."

Jeremiah bana bakmadı. Cebinden telefonunu çıkararak "Açlıktan ölüyorum," dedi. Midemin burulduğunu hissettim. Bana mı kızmıştı?

Bay Fisher ellerini çırpıp ovaladı. Kollarını Jeremiah ile Conrad'a dolayarak "Fisherman'larla bir resim istiyorum!" dedi.

Hepimiz güldük. Jeremiah da güldü. Bay Fisher'ın en eski ve en bayat esprilerinden biriydi. Oğlanlarla balıktan döndükleri her sefer, "Fisherman'lar* döndü," derdi.

Susannah'nın gül bahçesinin yanında Jeremiah, Bay Fisher ve Conrad'ın resmini çektik. Sonra bir tane Steven'la, sonra da ben, annem, Steven ve Jeremiah'yla –tüm kombinasyonları denedik. Jere, "Sadece Belly ile bir resim istiyorum," deyince rahatladım. Güllerin önünde durduk ve annem resmi çekmeden hemen önce Jeremiah beni yanağımdan öptü.

Annem, "Bu güzeldi," dedi. Sonra, "Tüm çocukların olduğu bir kare alalım," diye ekledi.

Hep beraber durduk –Jeremiah, Conrad, ben ve Steven. Conrad kollarını Jeremiah'ya ve bana doladı. Sanki hiç zaman geçmemişti. Yine o yaz çocuklarıydık.

Restorana Jeremiah ile gittim. Annemle Steven bir arabaya bindi, Bay Fisher ve Conrad da ayrı arabalarda geldiler.

Birden, "Belki de onlara bugün söylememeliyiz," dedim. "Belki de beklemeliyiz."

Jeremiah müziğin sesini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de bugün sadece Susannah ve aileyle ilgili olmalı. Belki de beklemeliyiz."

"Beklemek zorunda kalmak istemiyorum. Evlenmemiz, ailemizle ilgili. Konu, ailelerimizin bir aile hâline gelmesi." Jeremiah sırıtarak elimi tuttu ve havaya kaldırdı. "Yüzüğünü şu an gururla, göğsünü gere gere taşıyabilmeni istiyorum."

"Zaten öyle taşıyorum," dedim.

* Fisherman: İng. *balıkçı*. Ç.N.

"O zaman her şeyi planladığımız gibi yapalım."

"Tamam."

Restoranın otoparkına park ederken Jeremiah, "Eğer sana bir şey söylerse sakın incinme," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Kim bir şey söylerse?"

"Babam. Nasıldır bilirsin. Bunu kişisel alma, tamam mı?"

Başımı salladım.

El ele restorana girdik. Herkes çoktan gelmiş, masanın etrafına yerleşmişti.

Ben de sağımda Jeremiah, solumda ağabeyim olacak şekilde oturdum. Ekmek sepetinden bir dilim aldım. Neredeyse tamamını ağzıma atmadan önce ekmeğe yağ sürdüm.

Steven bana onaylamaz şekilde başını salladıktan sonra ağzını açıp kapayarak, *domuz,* dedi.

Ona öfkeyle bakarak "Kahvaltı etmedim," dedim.

Bay Fisher, "Bir sürü başlangıç söyledim," dedi.

Ağzım kısmen dolu, "Teşekkürler Bay Fisher," dedim.

Bay Fisher gülümsedi. "Belly, burada hepimiz artık yetişkiniz. Bence artık bana Adam demelisin. Bay Fisher'a gerek yok."

Jeremiah masanın altından bacağımı sıktı. Neredeyse kahkahayla gülüyordum. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Jeremiah ile evlenince Bay Fisher'a, baba mı diyecektim? Kesinlikle bu konuda Jeremiah ile konuşmalıydım.

"Denerim," dedim. Bay Fisher bana beklentiyle bakınca da, "Adam," diye ekledim.

Steven, Conrad'a, "Neden hiç California'dan ayrılmıyorsun?" diye sordu.

"Şimdi buradayım, öyle değil mi?"

"Evet ama gittiğinden beri ilk defa." Steven, onu dirsekleyip sesini alçalttı. "Orada kız arkadaşın falan mı var?"

Conrad, "Hayır," dedi. "Kız arkadaşım yok."

O esnada şampanya geldi ve hepimizin bardakları dolunca Bay Fisher bıçağıyla kadehe vurdu. "Şerefe kadeh kaldırmak istiyorum," dedi.

Annem belli belirsiz gözlerini devirdi. Bay Fisher konuşmalarıyla ünlüydü ama bugün gerçekten bir konuşma yapılacak gündü.

"Susannah'yı kutlamak için buraya gelen herkese teşekkür etmek isterim. Bu özel bir gün ve bugünü paylaşabildiğimiz için mutluyum." Bay Fisher kadehini kaldırdı. "Suz'a."

Annem de başını sallayarak "Beck'e," dedi.

Hepimiz kadeh tokuşturup şampanyadan içtik. Ben daha kadehimi yere koymamıştım ki Jeremiah bana, *hazırlan, zamanı geldi*, gibilerinden baktı.

Midem altüst oldu. Şampanyamdan bir yudum daha alıp başımı salladım.

Jeremiah, "Söyleyecek bir şeyim var," dedi.

Herkes bunun ne olduğunu duymayı beklerken Conrad'a doğru bir bakış attım. Kolunu Steven'ın sandalyesine atmıştı ve ikisi bir şey hakkında gülüyordu. Yüzü gevşemiş ve rahat görünüyordu.

İçimden Jeremiah'yı durdurmak, elimle ağzını kapayıp ona engel olmak gibi çılgınca bir istek geçti. Herkes çok mutluydu. Jeremiah bunu mahvedecekti.

"Önceden sizi uyarmalıyım ama... Bu gerçekten iyi bir haber." Jeremiah herkese gülümserken ben de kendimi hazırladım.

Fazla rahat davrandığını düşündüm. Annem bundan hoşlanmayacaktı. "Belly'ye evlenme teklif ettim, o da kabul etti. Evet dedi! Ağustosta evleniyoruz."

Sanki birden restoran sessizleşmiş, tüm gürültü, odadan vakumla çekilmişti. Her şey durmuştu. Masanın karşısındaki anneme baktım. Yüzü kül gibi olmuştu. Steven o esnada içtiği suyu boğazına kaçırdı. Öksürerek "Ne?" dedi. Conrad'ın yüzü de tamamen ifadesizdi.

Her şey gerçeküstüydü.

O sırada garson başlangıçlarla -kalamar, karides ve üst üste dizilmiş istiridyeler- geldi. "Ana yemek siparişlerinizi vermeye hazır mısınız?" diye sorarken de her şeye yer açılsın diye masayı organize etti.

Bay Fisher gergin bir sesle, "Sanırım birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var," diyerek anneme bir baktı.

Annem afallamış görünüyordu. Ağzını açıp kapadı. Sonra doğruca bana bakarak "Hamile misin?" diye sordu.

Yanaklarımın kızardığını, yanımdaki Jeremiah'nın boğulur gibi olduğunu hissettim.

Annem tiz ve titrek bir sesle, "Buna inanamıyorum. Kaç defa doğum kontrolünden bahsettik Isabel?" dedi.

Daha fazla dehşete düşemezdim. Pancar gibi kıpkırmızı olmuş Bay Fisher'a, ardından yanımızdaki masada su bardaklarını dolduran garsona baktım. Göz göze geldik. Onun psikoloji sınıfımda olduğuna emindim.

"Anne, hamile değilim!"

Jeremiah dürüst bir şekilde, "Laurel, sana yemin ederim o şekilde bir şey değil," dedi.

Annem onu duymazdan geldi. Sadece bana bakıyordu. "O zaman burada neler oluyor? Bu nereden çıktı?"

Dudaklarım birden çok kuru geldi. Çabucak, Jeremiah'nın evlilik teklifine neden olan şeyi düşündüm ve bu düşünce geldiği gibi hızlı gitti. Artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan, birbirimize âşık olmamızdı. "Evlenmek istiyoruz anne," dedim.

Annem ifadesiz bir sesle, "Çok gençsin," dedi. "İkiniz de bunun için fazla gençsiniz."

Jeremiah öksürdü. "Laur, birbirimizi seviyor ve beraber olmak istiyoruz."

Annem, "Zaten berabersiniz," diye çıkıştı. Ardından gözlerini kısarak Bay Fisher'a döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Sakinleş Laurel. Şaka yapıyorlar. Şaka yapıyordunuz, değil mi?"

Benimle bakıştıktan sonra Jeremiah, "Hayır, şaka yapmıyoruz," dedi.

Annem şampanyanın geri kalanını başına dikip kadehi boşalttı. "İkiniz evlenmiyorsunuz, nokta. Tanrı aşkına, ikiniz de hâlâ okuyorsunuz. Bu çok saçma."

Bay Fisher boğazını temizleyerek "Belki ikiniz de mezun olduktan sonra bu konuyu tartışabiliriz," dedi.

Annem de, "Mezun olduktan birkaç sene sonra," diye ekledi.

Bay Fisher, "Doğru," dedi.

Jeremiah, "Baba..." diye başladı.

Jeremiah söyleyeceğini bitiremeden, garson, Bay Fisher'ın arkasında belirdi. Bir an rahatsız bir hâlde durduktan sonra, "Menüyle ilgili bir sorunuz var mıydı? Ya da şey, bugün sadece başlangıçlardan mı alıyoruz?" dedi.

Annem dudaklarını gererek "Biz sadece hesabı alalım," dedi.

Masada bir sürü yiyecek vardı ama kimse onlara dokunmuyor, bir şey yemiyordu. Daha önce dediğimde haklıydım. Bir hata, hem de kocaman bir taktiksel hataydı bu. Onlara asla böyle söylememeliydik. Şimdi bize karşı birleşmiş bir takımdılar. Karşılık olarak söyleyebileceğimiz bir tek lafımız bile yoktu.

Çantama uzanıp masa örtüsünün altından nişan yüzüğümü parmağıma taktım. Aklıma gelen tek şey buydu. Su bardağıma uzandığımda, Jeremiah yüzüğü görüp tekrar dizimi sıktı. Annem de gördü –gözleri parladı ve bakışlarını kaçırdı.

Bay Fisher hesabı öderken annem ilk defa itiraz etmedi. Hepimiz kalktık. Steven çabucak bez peçetelerden birinin içine karidesleri doldurdu. Ardından ben annemin, Jeremiah da Bay Fisher'ın peşinden yürüdük. Arkamda Steven'ın, Conrad'a fısıldayışını işittim. "İşe bak dostum. Bu delilik. Senin bundan haberin var mıydı?"

Conrad'ın ona hayır deyişini işittim. Dışarıda da anneme sarılıp arabasına binerek uzaklaştı. Bir kez olsun geri dönüp bakmadı.

Arabamıza bindiğimizde, anneme kısık bir sesle, "Anahtarları alabilir miyim?" diye sordum.

"Ne için?"

Dudaklarımı ıslattım. "Arabanın arkasından kitabımı almam lazım. Jeremiah ile dönüyorum, unuttun mu?"

Annemin, öfkesini kontrol etmekte zorlandığını anlayabiliyordum. "Hayır, dönmüyorsun. Bizimle eve geliyorsun," dedi.

"Ama anne..."

Ben cümlemi bitiremeden annem anahtarları Steven'a vermiş, onun yanına oturmuştu.

Çaresizce Jeremiah'ya baktım. Bay Fisher çoktan arabasındaydı ve Jeremiah da geride kalmış, bekliyordu. Jeremiah ile oradan ayrılabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Annemle arabaya binmeye gerçekten korkuyordum.

Başım şimdiye dek bilmediğim kadar dertteydi.

Steven, "Arabaya bin Belly," dedi. "İşleri daha da kötüleştirme."

Jeremiah, "Gitsen iyi olacak," dedi.

Koşup Jeremiah'ya sıkıca sarıldım. Kulağıma, "Seni bu akşam arayacağım," diye fısıldadı.

Ben de, "Hâlâ hayattaysam tabii," diye fısıldadım.

Ardından onun yanından uzaklaşıp arabada arka koltuğa geçtim.

Steven peçetesini kucağına yerleştirdi ve arabayı çalıştırdı. Annem dikiz aynasından benimle göz göze geldi. "O yüzüğü geri veriyorsun Isabel," dedi.

Eğer şimdi geri adım atarsam her şeyi kaybedecektim. Güçlü olmalıydım.

"Onu geri vermiyorum," dedim.

Yirmi İkinci Bölüm

Annemle bir hafta boyunca birbirimizle konuşmadık. Ben ondan kaçtım, o da beni görmezden geldi. Daha çok evde olmamak için Behrs'de çalıştım. Öğlen ve akşam yemeklerini orada yedim. Vardiyalarım bitince Taylor'lara gittim ve eve geldiğim zamanlarda da Jeremiah ile telefonda konuştum. Bana annemle en azından konuşmaya çalışmam için yalvardı. Annemin şimdi ondan nefret etmesinden korktuğunu biliyordum, Jeremiah'ya, annemin çok kızgın olduğu kişinin kendisi olmadığını söyledim. Asıl kızdığı, bendim.

Bir akşam, restorandaki geç vardiyalardan birinden sonra odama gidiyordum ki birden durdum. Annemin, kapalı kapısı ardından boğuk ağlayışını işittim. Kalbim göğsümde hızlı atıyordu ve orada kalakalmıştım. O kapının önünde durup ağlayışını dinlerken her şeyden vazgeçmeye hazırdım. O an annemin

ağlamasını engellemek için her şeyi yapar, söylerdim. Beni ele geçirmişti. Elim kapının kolunda, kelimeler dilimin ucundaydı. *Tamam, evlenmeyeceğim.*

Ama sonra ses kesildi. Annem kendi kendine ağlamayı kesti. Biraz daha bekledim ve başka ağlama sesi duymayınca kapının kolunu bırakıp odama gittim. Karanlıkta iş kıyafetlerimi çıkarıp yatağa girdim ve ağladım.

Sabah babamın Türk kahvesinin kokusuyla uyandım. O uykuyla uyanıklık arasındaki birkaç saniye içinde kendimi tekrar on yaşında hissettim. Babam hâlâ bizimle yaşıyordu ve endişelenmem gereken en önemli konu, matematik ödevimdi. Tekrar uykuya dalıyordum ki irkilerek uyandım.

Babamın burada olmasının sadece tek nedeni olabilirdi. Annem, babama söylemişti. Hâlbuki babama söyleyen, ona açıklayan ben olmak istemiştim. Annem bu konuda beni yenmişti. Çok kızgındım ama aynı zamanda memnundum da. Annemin bunu babama söylemesi, sonunda konuyu ciddiye almaya başladığını gösterirdi.

Duş aldıktan sonra aşağı indim. Annemle babam oturma odasında oturmuş, kahve içiyorlardı. Babamın üzerinde hafta sonu kıyafetleri vardı –kot pantolon ve ekose, kısa kollu bir gömlek. Tabii bir de kemer. Hep kemer takardı.

"Günaydın," dedim.

Annem kahve fincanını bir altlığa bırakarak "Otur," dedi.

Oturdum. Saçlarım hâlâ ıslaktı ve tarağımla saçımdaki düğümleri açmaya çalışıyordum. Babam boğazını temizleyerek, "Annen bana neler olduğunu anlattı," dedi.

"Baba, bunu sana kendim söylemek istedim, gerçekten. Annem benden önce davrandı," dedim.

Ardından anneme keskin bir bakış attım ama hiç etkilenmişe benzemiyordu.

"Ben de bu işi onaylamıyorum Belly. Bence çok gençsiniz." Tekrar boğazını temizledi. "Bunu annenle tartıştık ve eğer bu sonbaharda Jeremiah ile bir dairede kalmak istiyorsan buna izin vereceğiz. Masrafı yatakhanenden fazlaysa senin de katkıda bulunman gerekecek ama daha önce ödediğimizi sana ödemeye devam edeceğiz."

Doğrusu bunu beklemiyordum. Bir uzlaşma. Bunun babamın fikri olduğuna emindim ama bunu kabul edemezdim.

"Baba ben Jeremiah ile sadece aynı evde kalmak istemiyorum. Bu yüzden evlenmiyoruz."

Annem, "O zaman *neden* evleniyorsunuz?" diye sordu.

"Birbirimizi seviyoruz. Bunu iyice düşündük, gerçekten."

Annem sol elime işaret etti. "O yüzüğün parasını kim ödedi? Jeremiah'nın bir işi olmadığını biliyorum."

Elimi kucağıma koydum. "Kredi kartını kullandı," dedim.

"Adam'ın ödediği kredi kartını. Eğer Jeremiah'nın bir yüzük alacak parası yoksa, almamalı."

"O kadar pahalı değildi." Yüzüğün ne kadar olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama pırlantası çok küçüktü, *o kadar* pahalı olamazdı.

Annem iç çekerek, bir babama bir bana baktı.

"Bunu söylediğimde bana inanmayabilirsin ama babanla evlendiğimizde birbirimize çok âşıktık. Çok âşık. Evliliğe iyi niyetlerle girdik ama bu bizi ayakta tutmaya yetmedi."

Birbirlerine, Steven ile bana, ailemize olan sevgileri -hiçbiri- bu evliliği ayakta tutmak için yeterli olmamıştı. Zaten biliyordum bunları.

"Buna pişman mısın?" diye sordum.

"Belly, bu kadar basit değil."

Annemin sözünü kestim. "Ailemiz için pişman mısın? Ben ve Steven olduğu için pişman mısın?"

Annem derin bir iç çekerek "Hayır," dedi.

"Baba, ya sen?"

"Belly, hayır. Elbette değilim. Annenin söylemeye çalıştığı bu değil."

"Jeremiah ile ben, annem ve sen değiliz. Biz bütün hayatımız boyunca birbirimizi tanıyoruz. Baba, kuzenin Martha erken bir yaşta evlendi. O ve Bert neredeyse otuz senedir evliler! Bu düzgün gidebilir. Jeremiah ile birlikte, tıpkı onlar gibi, evliliğimizin yürümesini sağlayabiliriz. Mutlu olacağız. Sadece sizin de adımıza mutlu olmanızı istiyoruz. Lütfen bizim için mutlu olun."

Babam, iyi bildiğim bir şekilde sakalını sıvazladı –her zaman yaptığı gibi, anneme boyun eğecekti. Her an gözlerinde bir soru işaretiyle anneme bakabilirdi. Artık her şey anneme kalmıştı. Aslına bakarsa, zaten her zaman ona kalıyordu.

Babamla ikimiz anneme baktık. Hâkim olan annemdi. Ailemizde işler bu şekilde yürürdü. Annem kısa bir süre gözlerini kapadıktan sonra, "Bu kararında seni destekleyemem Isabel. Eğer bu evlilik konusunda ısrar edersen, bunu onaylamayacağım. Siz evlenirken orada olmayacağım," dedi.

Sesim kesilerek "Anne, haydi ama," dedim.

Babam ızdıraplı bir ifadeyle, "Belly, hepimiz bunu biraz daha düşünelim, olur mu? Bu bizim için çok ani oldu," dedi.

Onu duymazdan gelip sadece anneme baktım. Yalvarırcasına, "Anne? Böyle demek istemediğini biliyorum," dedim.

Annem başını olumsuz anlamda salladı. "Bunda ciddiyim."

"Anne, düğünüme gelmemen olmaz. Bu çılgınlık." Sanki histeri krizinin eşiğinde değilmişim gibi sakin konuşmaya çalıştım.

"Hayır, asıl çılgınlık bir ergenin evlenmesi," diyen annem, dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana ulaşmak için ne diyebilirim, bilemiyorum. Sana nasıl ulaşabilirim Isabel?"

"Ulaşamazsın," dedim.

Annem gözleri üzerimde, öne eğildi. "Bunu yapma."

"Çoktan karar verildi. Jeremiah ile evleniyorum." Sarsakça ayağa kalktım. "Eğer benim için mutlu olamıyorsan, o zaman, belki... Belki düğünüme gelmemen daha iyi."

Babam seslenirken neredeyse merdivenlerdeydim, "Belly, bekle!"

Durdum ama sonra annemin, "Bırak gitsin," dediğini işittim.

Odama girince Jeremiah'yı aradım. Söylediği ilk şey, "Annenle konuşmamı ister misin?" oldu.

"Bunun yararı olmaz. Sana söylediğim gibi, o kararını vermiş. Geri adım atmayacaktır. En azından şimdilik."

Jeremiah bir an sessiz kaldı. "O zaman sen ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyerek ağlamaya başladım.

"Düğünü ertelemek ister misin?"

"Hayır!"

"O zaman ne yapalım?"

Yüzümü silerek "Sanırım düğünle ilgili planlamalar yapmaya devam etmeliyiz."

Telefonu kapatır kapatmaz her şeyi daha net görmeye başladım. Sadece mantıkla duyguyu birbirinden ayırmam gerekiyordu. Düğüne gelmeyi reddetmesi, annemin kozuydu. Sadece buna güveniyordu. Ve blöf yapıyordu. Blöf yapıyor olmalıydı. Bana ne kadar kızgın olursa olsun ya da onu ne kadar hayal kırıklığına uğratırsam uğratayım, tek kızının düğününe gelmeyeceğini aklım almıyordu. Böyle bir şey düşünemiyordum.

Şimdi yapılacak tek şey, harekete geçip bu düğünü düzenlemekti. Yanımda annem olsun olmasın, bu iş olacaktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

O gece ilerleyen saatlerde yıkanmış çamaşırlarımı katlarken Steven kapımı çaldı. Her zamanki gibi, kapıyı açmadan önce bana sadece saniyeler verdi; hiçbir zaman gel dememi beklemezdi. Odaya girip kapıyı ardından kapadı. Odamda rahatsız bir biçimde durup kollarını göğsünde bitiştirerek bir duvara yaslandı.

"Ne?" dedim ama konuyu zaten biliyordum.

"Eee... Jere ile bu konuda ciddi misiniz?"

Tişörtleri üst üste yığdım. "Evet."

Steven odada ilerleyip masamın başına oturarak bir dakika boyunca cevabımı düşündü. Ardından ata biner gibi sandalyede durup bana baktı. "Bunun çılgınca olduğunun farkındasın, değil mi? Batı Virginia tepelerinde yaşamıyoruz. Bu kadar erken yaşta evlenmen için bir neden yok."

"Sen Batı Virginia hakkında ne bilirsin ki?" diye çıkıştım. "Oraya hiç gitmedin bile."

"Bu konu dışı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ikiniz daha çok gençsiniz."

"Benimle konuşman için annem mi yolladı seni?"

Steven, "Hayır," dedi ama yalan söylediğini biliyordum. "Sadece senin için endişeleniyorum."

Ona sertçe baktım.

"Tamam, evet, annem yolladı," diye kabul etti. "Ama zaten yanına gelecektim."

"Fikrimi değiştiremeyeceksin."

"Dinle, sizi benden iyi tanıyan kimse yok." Steven durup ne diyeceğini düşündü. "Jere'yi severim, benim için kardeş gibidir. Ama sen benim küçük kız kardeşimsin. Önce sen gelirsin. Tüm bu evlilik fikri, üzgünüm ama bence aptallık. Eğer birbirinizi o kadar seviyorsanız, birlikte olmak için bir iki sene bekleyebilirsiniz. Eğer bekleyemiyorsanız, bence evlenmemeniz de gerekir."

Hem duygulanmış hem sinir olmuştum. Steven asla, "Önce sen gelirsin," gibi şeyler söylemezdi. Ama sonra bana aptal da demişti ki bu onun söyleyeceği bir şeydi.

"Anlamanı beklemiyorum," dedim. Bir tişörtü katladım. "Jeremiah, sen ve Conrad'ın sağdıçları olmanızı istiyor."

Steven'ın yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim.

Steven gerçekten mutlu göründü ama sonra ona baktığımı görünce gülüşünü suratından yok etti. "Annemin, düğüne gelmeme izin vereceğini sanmam."

"Steven, yirmi bir yaşındasın. Kendi adına karar verebilirsin."

Steven kaşlarını çattı. Söylediğimin, gururunu incittiğini anlayabiliyordum. "Yine de bunun akıllı bir hareket olduğunu sanmam," dedi.

"Mesaj alındı," dedim. "Yine de evleniyorum."

"Of, annem beni öldürecek. Seni evlilikten vazgeçirmem gerekiyordu, evlilik partisine dâhil olmam değil," diyen Steven ayağa kalktı.

Gülümsememi gizledim. Steven, "Con ile bekârlığa veda partisini çabuk planlasak iyi olacak," diyene dek.

Hemen, "Jere öyle bir şey istemiyor," dedim.

Steven göğsünü şişirdi. "Bu konuda söz hakkın yok Belly. Sen bir kızsın. Bu erkek işi."

"*Erkek* işi mi?"

Steven sırıtarak kapımı kapadı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Steven'a söylediklerime rağmen kendimi hâlâ annemi beklerken buluyordum. Onun ikna olmasını, pes etmesini beklerken. O evet diyene dek düğün hazırlıklarına başlamak istemiyordum. Günler geçip de annem bu konuyu konuşmayı hâlâ reddettiğinden, daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım.

Tanrı Taylor'dan razı olsun.

Evlilik dergilerinden kestiği sayfalarla yapılacak işler listelerinin yer aldığı büyük beyaz bir dosyayla bana geldi. "Bunu kendi düğünüm için saklıyordum ama seninki için de kullanabiliriz," dedi.

Benim elimdeki tek şey, annemin sarı yapraklı hukuk not defterlerinden biriydi. Onun başına DÜĞÜN yazmış ve yapmam gereken şeylerin bir listesini yapmıştım. Taylor'ın dosyasının yanında benimki oldukça uyduruk kalıyordu.

Yatakta, etrafımız kâğıtlar ve gelin dergileriyle çevrili, oturuyorduk. Taylor tamamen işe odaklanmıştı.

"Önceliklere bakalım. Sana bir gelinlik bulmamız lazım. Ağustosa gerçekten az var," dedi.

"*O kadar* da az yok," dedim.

"Ama az var. Bir düğün planlamak için iki ay çok az bir zaman. Düğünler söz konusu olduğunda, bu, yarın gibi bir şey."

"Şey, düğün sade olacağından bence gelinlik de öyle olmalı."

Taylor kaşlarını çattı. "Ne kadar sade?"

"Gerçekten sade. Olabildiği kadar. Öyle kabarık, tüllü bir şey değil."

Taylor kendi kendine başını salladı. "Hayalimde canlandırabiliyorum. Sahildeki Cindy Crawford düğünü gibi. Carolyn Bessette gibi tıpkı."

"Evet, kulağa hoş geliyor," dedim. İki kadının da gelinliklerinin neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Carolyn Bessette kim, onu dahi bilmiyordum. Gelinliği aldıktan sonra her şey daha gerçekmiş gibi gelecekti, bunun olduğunu gözümde canlandırabilecektim. Şu an hâlâ her şey havadaydı.

"Peki ya ayakkabılar?"

Taylor'a bir bakış attım. "Sanki sahilde topuklu ayakkabı giyebilecekmişim gibi. Ben düz zeminde bile topuklu ayakkabıyla zor yürüyorum."

Taylor beni duymazdan geldi. "Peki ya benim nedime elbisem?"

Yatağa uzanabilmek için dergilerden bir kısmını yere ittirdim. Bacaklarımı olabildiğince uzatıp ayaklarımı duvara yasladım. "Ben hardal sarısı diye düşündüm. Belki saten gibi bir kumaştan." Taylor hardal sarısından nefret ederdi.

Taylor başını sallayıp sesindeki tiksinmeyi gizlemeye çalışarak "Hardal sarısı saten," diye tekrarladı. Kendini beğenmişliği ve *gelin her zaman haklıdır* inancının arasında kaldığım anlayabiliyordum. "Bu Anika'nın ten rengine uyabilir. Ben de daha çok bahar tonlarındayım ama eğer yarın bronzlaşmaya başlarsam, düğüne kadar olabilir."

Güldüm. "Şaka yapıyorum. İstediğini giyebilirsin."

"Şapşal!" diyen Taylor, rahatlamış görünüyordu. Kalçama vurdu. "Çok çocuksun! Evleneceğine inanamıyorum!"

"Ben de."

"Ama sanırım *Alacakaranlık Kuşağı* gibi bir açıdan mantıklı bu. Sen ve Jere birbirinizi neredeyse gazilyon yıldır tanıyorsunuz. Bunun olması gerekiyormuş."

"Gazilyon yıl ne kadar ki?"

"Sonsuz gibi." Taylor havaya parmağıyla benim adımın baş harflerini çizdi. "Sonsuza kadar: B.C + J.F"

Mutlulukla, "Sonsuza kadar," diye tekrarladım. Sonsuz bana uyardı. Ben ve Jere.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi gün Taylor ile alışveriş merkezinde buluşmaya çıkarken, annemin çalışma odasının yanında durdum. Kapısının eşiğinden, "Gelinlik bakmaya gidiyorum," dedim.

Annem yazmaya ara verip başını kaldırarak bana baktı. "Bol şans," dedi.

"Teşekkürler." Sanırım *bol şans*'tan çok daha kötü şeyler söyleyebilirdi ama bu düşünce daha iyi hissetmeme neden olmadı.

Alışveriş merkezindeki abiye elbise mağazası, anneleriyle mezuniyet elbisesi bakan kızlarla doluydu. Onları görünce göğsümde bir sızı hissetmeyi beklemiyordum. Kızlar gelinlik alışverişine anneleriyle gitmeliydiler. Doğru gelinlikle soyunma kabininden çıkmalı, anne de gözü yaşlı bir şekilde, "İşte bu," demeliydi. İşlerin böyle olması gerektiğine oldukça emindim.

Taylor'a, "Mezuniyet için biraz geç değil mi?" diye sordum. "Bizimkisi mayıs ayında değil miydi?"

Taylor, "Kız kardeşim, bu sene müdür yardımcısının karıştığı bir skandal yüzünden mezuniyeti ileri tarihe aldıklarını söyledi," diye açıkladı. "Tüm toplanan mezuniyet parası kaybolmuş. Bu yüzden şimdi hem yıl sonu hem mezuniyet balosu bir arada."

Güldüm. "Yıl sonu mezuniyet balosu ha?"

"Hem özel okullar mezuniyetlerini hep geç yapar unuttun mu? Collegiate, St. Joe."

Ona, "Ben sadece bir mezuniyete gittim," diye hatırlattım. Bir tanesi bana yetmiş de artmıştı.

Mağazada dolanıp sevdiğim bir elbise buldum –straplez ve bembeyazdı. Daha önce beyazın dereceleri olduğunu bilmezdim. Beyazın beyaz olduğunu düşünürdüm. Taylor'ı bulduğumda, kolunda bir yığın elbise olduğunu gördüm. Soyunma kabini için sırada beklemek zorunda kaldık.

Önümdeki kız, annesine, "Biri benimle aynı elbiseyi giyerse kafayı yerim," dedi.

Taylor ile birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik. Taylor, *kafayı yerim,* diye ağzını açıp kapayarak taklit etti.

O sırada uzun bir zaman bekledik gibi geldi.

Sıra bana geldiğinde Taylor, "İlk bunu dene," dedi.

Ben de görev aşkıyla, dediğini dinledim.

Taylor üç taraflı aynanın oradaki sandalyesinden, "Çık artık," dedi. Diğer annelerle aynı yerde duruyordu.

"Bunu pek sevmedim," diye seslendim. "Çok parıltılı. İyi cadı Glinda'ya falan benzedim bunun içinde."

"Çık da sana bir bakayım!"

Dışarı çıktığımda birkaç kız aynanın önüne birikmiş, elbiselerinin arkasına bakıyordu. Ben de onların arkasında durdum.

Daha sonra önümdeki sıradaki kız benimle aynı elbisenin şampanya rengini giymiş hâlde kabinden çıktı. Beni görür görmez, "Hangi mezuniyete gidiyorsun?" diye sordu.

Taylor ile aynada birbirimize baktık. Taylor ağzını kapamış kıkırdıyordu. "Mezuniyete gitmiyorum," dedim.

Taylor, "Evleniyor!" dedi.

Kızın ağzı açık kaldı. "Kaç yaşındasın ki? Çok genç duruyorsun."

"Çok da genç değilim," dedim. "On dokuz yaşındayım." Ağustosa kadar on dokuz sayılmazdım ama on dokuz, on sekizden çok daha büyük bir yaşmış gibi geliyordu.

Kız, "Hım," dedi. "Ben de aynı yaştayız falan sanmıştım."

Aynı elbisenin içinde aynanın önünde dururken, ben de ikimize baktım. Bence de aynı yaşta gibi görünüyorduk. Kızın annesinin bana bakıp yanındaki kadına bir şeyler fısıldadığını gördüm ve kızardığımı hissettim.

Taylor da bunu gördü. "Üç aylık hamile olduğu anlaşılmıyor bile," dedi yüksek sesle.

Kadın nefesini tuttu. Bana başını sallarken ben de hafifçe omzumu silktim. Ardından Taylor elimi tuttu ve kahkahalar içinde kabinime koştuk.

Taylor elbisemin fermuarını açarken ona, "Çok iyi bir arkadaşsın," dedim.

Aynadan birbirimize baktık. Ben beyaz elbisenin içindeydim, o da kesik şortla, şıpıdık terlikler içindeydi. Kendimi ağlayacakmış gibi hissettim ama Taylor durumu kurtardı. Gözlerini şaşı

yapıp dilini yandan çıkararak beni güldürdü. Tekrar gülmek, kendimi iyi hissetmeme neden oldu.

Üç mağaza daha gezdikten sonra hâlâ bir elbise bulamamış hâlde, alışveriş merkezinin yemek bölümünde oturduk. Taylor patates kızartması yedi, ben de üzerinde renkli şekerleri olan donmuş yoğurt. Ayaklarım ağrıyordu ve çoktan eve gitmek istemeye başlamıştım. Gün, umduğum kadar eğlenceli geçmiyordu.

Taylor masanın üzerinden uzanıp ketçaplı bir patates kızartmasını donmuş yoğurduma batırdı. Kabı ondan çektim.

"Taylor! Bu iğrenç."

Taylor omuz silkti. "Bunu kahvaltılık gevreğinin üzerine pudra şekeri koyan kız mı söylüyor?" Ardından bana bir patates kızartması uzatarak "Bir dene," dedi.

Patates kızartmasını üzerine şeker gelmesin diye dikkatlice yoğurda batırdım. Çünkü bir de şekerli olsa tiksinç olacaktı. Patates kızartmasını ağzıma attım. Fena değildi. Yutkunarak "Ya elbise bulamazsak?" dedim.

Taylor bana bir patates daha uzatarak "Bulacağız," dedi. "Şimdiden negatifliğe başlama."

Taylor haklıydı. Aradığımız elbiseyi bir sonraki mağazada bulduk. Denediğim son elbiseydi. Diğer her şey, ya eh işte ya da çok pahalıydı. Bu elbise uzun, beyaz ve ipeksiydi. Sahilde giyebileceğiniz bir şeydi. Çok da pahalı değildi ki bu da önemliydi. Ama en önemlisi, aynaya baktığımda kendimi bu elbiseyle evlenirken hayal edebiliyordum.

Gergin bir şekilde kabinden çıkıp elbiseyi yanlardan düzeltim. Taylor'a baktım. "Ne düşünüyorsun?"

Taylor'ın gözleri parlıyordu. "Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel."

"Gerçekten mi?"

"Gel aynada kendin bak da söyle."

Kıkırdayarak platforma çıkıp üç taraflı aynada kendime baktım. İşte buydu. Gelinlik buydu.

Yirmi Altıncı Bölüm

O akşam elbisemi tekrar deneyip Jeremiah'yı aradım. "Gelinliğimi buldum," dedim. "Şu an üzerimde."

"Neye benziyor?"

"Bu bir sürpriz. Ama yemin ederim gerçekten güzel. Onu baktığımız beşinci mağazada buldum. Çok pahalı da değildi." Elimi ipeksi kumaşta gezdirdim. "Üzerime mükemmel oldu, bu yüzden tadilata falan da gerek yok."

"O zaman sesin neden bu kadar üzgün geliyor?"

Yere oturup dizlerimi göğsüme çektim. "Bilmiyorum. Belki de yanımda bana yardım edecek annem olmadığı için... Gelinlik almanın annenle yapacağın özel bir şey olduğunu düşünüyordum ve o da orada değildi. Taylor'la da güzeldi ama annemin de orada olmasını isterdim."

Jeremiah sessizdi. "Seninle gelmesini istedin mi?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Ama onu yanımda istediğimi biliyordu. Bunun bir parçası olmamasından nefret ediyorum." Yatak odamın kapısını annemin önünden geçerken beni gelinliğimle görmesi umuduyla açık bırakmıştım. Şu ana kadar öyle bir şey olmamıştı.

"Yola gelecektir."

"Umarım. Annem yanımda olmadan evlenmeyi hayal edemiyorum."

Jere'nin iç çektiğini işittim. "Ben de," dedi ve Susannah'yı kastettiğini anladım.

Ertesi sabah annemle kahvaltı ediyorduk. Annem müslisiyle yoğurdunu ben de donmuş waffle'larımı yiyordum ki kapı çaldı.

Annem başını gazetesinden kaldırdı. "Birini mi bekliyordun?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda sallayıp kim gelmiş diye bakmak için kalktım. Kapıyı, elinde başka düğün dergileriyle Taylor'ı görmeyi bekleyerek açtım. Oysa Jeremiah'ydı. Elinde bir buket leylak ve üzerinde soluk mavi kareler olan beyaz bir gömlek vardı.

Sevinçle ellerimi ağzıma götürdüm. Ellerimin arasından, "Burada ne işin var?" diye tiz bir sesle sordum.

Jeremiah bana sarıldı. Nefesinden McDonald's kahvesinin kokusunu alabiliyordum. Buraya gelmek için erken kalkmış olmalıydı. Jeremiah, McDonald's kahvaltılarına bayılırdı ama onlardan yemek için hiçbir zaman erken kalkamazdı. Bana, "Fazla heyecanlanma," dedi. "Bunlar sana değil. Laurel burada mı?"

Kendimi sersemlemiş ve şaşkın hissettim. "Kahvaltı ediyor," dedim. "İçeri gel."

Kapıyı Jeremiah için açtım, o da beni mutfağa doğru takip etti. Neşeyle, "Anne, bak kim geldi!" dedim.

Annem, ağzına giden kaşığı yarı yolda durdurup "Jeremiah!" dedi.

Jeremiah elinde çiçeklerle ona yürüdü. "Gelecekteki kayınvalidemin karşısına düzgün bir şekilde çıkmam gerekiyordu," dedi, afacan bir gülümsemeyle. Annemi yanağından öpüp çiçekleri yoğurt kâsesinin yanma koydu.

Yakından izliyordum. Eğer annemi sevimliliğiyle büyüleyebilecek biri varsa, o da Jeremiah'ydı. Evimizdeki gerilimin çoktan hafiflediğini hissedebiliyordum.

Annem belli belirsiz gülümsedi. Yine de gülümsemişti. Ayağa kalktı. "Geldiğine sevindim, ikinizle de konuşmak istiyordum," dedi.

Jeremiah ellerini ovuşturdu. "Tamamdır. Yapalım şunu. Belly, buraya gel. Önce bir grup sarılması."

Jeremiah ona sıkıca sarılırken, annem de gülmemeye çalıştı. Bana da gelmemi işaret etti, annemin arkasından gelip ona belinden sarıldım. Annem kendini tutamadı; ağzından bir kahkaha kaçtı. "Tamam, tamam. Haydi oturma odasına gidelim. Jere, bir şeyler yedin mi?"

Onun yerine cevap verdim. "Egg McMuffin, değil mi Jere?"

Jeremiah bana göz kırptı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Annem çoktan sırtını bize dönmüş, oturma odasına yönelmişti.

Jeremiah'ya kısık bir sesle, "Nefesindeki McDonald's kokusunu alabiliyorum," dedim.

Jeremiah ondan beklenmeyecek şekilde utanmış görünerek elini ağzına götürdü. "Kötü mü kokuyor?" diye sordu.

O an kendimi ona karşı aşırı şefkatli hissettim. "Hayır, hiç de değil," dedim.

Jeremiah ile kanepeye oturduk, annem de bize doğru bakan bir koltuğa yerleşti. Her şey çok iyi gidiyordu. Jeremiah annemi güldürmüştü. Ona haberi verdiğimizden beri, annemin güldüğünü ya da gülümsediğini görmemiştim. Gülümsemesi gerçekten işe yarayabilirmiş gibi, kendimi umutlu hissetmeye başladım.

Annemin ilk dediği şey, "Jeremiah, seni sevdiğimi biliyorsun. İkiniz için en iyisini istiyorum. Bu yüzden de yaptığınız bu şeyi destekleyemem," oldu.

Jeremiah öne eğildi. "Laur..."

Annem elini kaldırdı. "Daha çok gençsiniz. İkiniz de. Hâlâ büyüyor, bir gün olacağınız yetişkinlere dönüşüyorsunuz. Siz hâlâ çocuksunuz. Böyle bir bağlılığa hazır değilsiniz. Ben burada bir ömürden bahsediyorum Jere."

Jeremiah hevesle, "Laurel, bir ömür boyu Belly ile olmak istiyorum, buna kolayca bağlanabilirim," dedi.

Annem başını salladı. "Bu yüzden de hazır olmadığını biliyorum Jeremiah. Sen her şeyi fazla hafife alıyorsun. Bu, bir hevesle gireceğin bir şey değil. Ciddi bir şey." Annemin sesindeki alaycılık beni gerçekten kızdırmıştı. Evliliğin ciddi olduğunu bilecek yaştaydık. Ailelerimizin kendi evliliklerinde başarısız olduklarını görmüştük. Biz aynı hataları yapmayacaktık. Yine de bir şey demedim. Öfkelenir ya da onunla tartışmaya girersem, bu sadece, anneme haklı olduğunu gösterecekti. Ben de öylece oturdum. "İkinizin beklemesini istiyorum. Belly'nin okulunu bitirmesini. O mezun olduğunda hâlâ aynı hisleri

taşıyorsanız, o zaman evlenin. Beck de burada olsaydı bana katılırdı."

Jeremiah, "Bence, ikimiz adına gerçekten sevinirdi," dedi.

Anneme karşı çıkma fırsatı vermeden de ekledi. "Belly yine de üniversiteyi zamanında bitirecek, sana bu sözü verebilirim. Ona iyi bakacağım. Sadece bize onayını ver." Jeremiah uzanıp annemin eline dokundu. "Haydi Laur. Benim her zaman damadın olmamı istemiştin."

Annem acı çekiyormuş gibi göründü. "Bu şekilde değil canım. Üzgünüm."

Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu. Üçümüz orada otururken, gözlerimin yaşlandığını hissediyordum. Jeremiah kolunu bana dolayıp omzumu tuttu, sonra bıraktı.

Anneme, "Bu, düğüne gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Annem başını sallayarak "Isabel, ne düğünü? Bir düğünü karşılayacak paranız yok," dedi.

"Bu konu bizi ilgilendirir, seni değil," dedim. "Ben sadece gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyorum."

"Sana cevabımı zaten vermiştim. Hayır, gelmeyeceğim."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diyerek nefes verip sakin kalmaya çalıştım. "Sadece, bu konuda söz hakkın olmadı diye kızgınsın. Olanlarla ilgili söz hakkın yok ve bu seni delirtiyor."

Annem, "Evet, beni öldürüyor!" diye çıkıştı. "Senin böyle aptalca bir karar vermeni izlemek beni öldürüyor."

Annem bakışlarını bana dikince, dizlerim titreyerek başımı çevirdim. Onu daha fazla dinleyemezdim. Tüm negatifliği ve şüpheleriyle iyi haberlerimizi zehirliyordu.

Ayağa kalktım. "O zaman giderim. Bizi daha fazla izlemek zorunda kalmazsın."

Jeremiah şaşkın göründü. "Haydi ama Bells, otur."

"Burada kalamam," dedim.

Annem tek kelime etmedi. Orada dimdik bir şekilde oturdu.

Oturma odasından çıkıp yukarı yürüdüm.

Odamda sessizce toplandım ve bir bavula bir yığın tişörtle iç çamaşırı tıktım. Yığının üzerine banyo eşyalarımı fırlatıyordum ki Jeremiah odama gelip kapıyı arkasından kapadı.

Yatağıma oturdu. Hâlâ şaşkın görünerek "Az önce ne oldu öyle?" diye sordu.

Ona cevap vermeyip toparlanmaya devam ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Neye benziyor?"

"Tamam ama bir planın var mı?"

Bavulumun fermuarını çektim. "Evet, bir planım var. Düğüne dek Cousins'daki evde kalacağım. Annemle uğraşamam."

Jeremiah nefesini tuttu. "Ciddi misin?"

"Onu duydun. Fikrini değiştirmiyor. Böyle olmasını o istiyor."

Jeremiah tereddüt etti. "Bilmiyorum ki... Peki ya işin?"

"Bana işimden ayrılmamı söyleyen sendin. Böylesi daha iyi. Düğünü Cousins'da, buradakinden daha iyi planlarım." Bavulumu kaldırırken terledim. "Annem buna katılamıyorsa kendi bilir, çünkü bu düğün olacak."

Jeremiah bavulu benden almaya çalıştı ama ona zahmet etmemesini söyledim. Anneme tek kelime etmeden bavulu merdivenlerden aşağı sürüyüp arabaya taşıdım. Annem nereye gittiğimizi, ne zaman geleceğimi sormadı.

*

Kasabadan çıkarken Behrs'e uğradık. Ben içeri girerken Jere de beni arabada bekledi. Annemle yeni kavga etmemiş olsaydım bu şekilde işten ayrılacak cesareti bulamazdım. Behrs'de her zaman, özellikle de çalışan öğrenci sirkülasyonu olsa da... Yine de ayrılmak zordu. Doğruca mutfağa gidip müdürüm Stacey'yi buldum ve ona üzgün olduğumu ama iki ay içinde evleneceğimi, bu yüzden de orada çalışmaya devam edemeyeceğimi söyledim. Stacey önce karnıma, sonra yüzüğüme baktı. "Tebrikler Isabel. Bilmeni isterim, Behrs'de her zaman senin için yer var," dedi.

Arabamda yalnız kalınca, yüksek sesli, kesik kesik hıçkırarak ağladım. Anneme çok öfkeliydim ama ondan da büyüğü, bu kocaman, ağır hüzündü. Annemsiz bir şeyler yapacak kadar büyüktüm artık. Evlenebilir, işimden ayrılabilirdim. Artık büyük bir kızdım. Onun iznini almama gerek yoktu. Annem artık tek otorite değildi. İçimden bir yanımsa, hâlâ öyle olabilmesini diliyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Cousins'a yarım saatlik yolumuz kalmıştı ki Jeremiah beni arayıp "Conrad da Cousins'da kalıyormuş," dedi.

Tüm bedenim kaskatı kesildi. Bir trafik ışığında durmuştuk ve Jeremiah'nın arabası benimkinin önündeydi. "Ne zamandan beri?"

"Geçen haftadan beri. Restoranda olanlardan sonra orada kalmış. Bir kere eşyalarını almak için geldi ama sanırım tüm yazı orada geçirecek."

"Hım," dedim. "Sence orada kalmam onun için sorun olur mu?"

Jere'nin tereddüt edişini hissedebiliyordum. "Sorun edeceğini sanmam. Sadece ben de orada olabilmek isterdim. Eğer aptal staj olmasaydı ben de olurdum. Belki de stajdan ayrılmalıyım."

"Bunu yapamazsın. Baban seni öldürür."

"Evet, biliyorum." Jere'nin tekrar tereddüt edişini hissettim. Sonra, "Annenle böyle her şeyi yarım bırakmamız bana doğru gelmiyor. Belki de eve geri dönmelisin Bells," dedi.

"Bu işe yaramaz. Tekrar kavga ederiz." Işık yeşil yandı. "Bence en iyisi bu gerçekten. İkimize de alan tanıyacak biraz."

Jeremiah, "Eğer öyle diyorsan öyle olsun," dedi ama bana tamamen katılmadığını anlayabiliyordum.

"Eve gidince daha detaylı konuşuruz," dedim ve telefonu kapadık.

Conrad'ın Cousins'da olduğu haberi beni huzursuz etmişti. Belki de yaz evinde kalmak bir çözüm değildi.

Ama sonra boş otoparka arabayı çekerken, oraya geri döndüğüm için içimde inanılmaz bir rahatlama hissettim. Evdeydim. Eve geri gelmiştim.

Ev aynı görünüyordu; yüksek, gri ve beyaz. Bana kendimi eskisi gibi hissettirmişti. Sanki ait olduğum yerdeymişim gibi. Tekrar nefes alabiliyormuşum gibi.

Bir şezlongda Jeremiah'nın kucağında oturuyordum ki bir arabanın yanaşma sesini işittik. Conrad elinde bir alışveriş poşetiyle arabadan çıktı. Bizi verandada otururken görünce şaşırmış gibi oldu. Ayağa kalkıp el salladım.

Jeremiah elini ensesine doğru götürüp şezlongda arkasına yaslandı. "Selam Con."

Conrad bize doğru yürüyerek "Ne var ne yok?" dedi. "Burada ne işiniz var?"

Conrad alışveriş torbasını bırakıp Jeremiah'nın yanındaki şezlonga otururken ben de öylece dikildim.

Jeremiah sıradan bir şekilde, "Düğün işleri," dedi.

Conrad, "Düğün işleri," diye tekrar etti. "Yani gerçekten bunu yapacak mısınız?"

"Evet, tabii ki yapacağız." Jeremiah beni kucağına geri çekti. "Öyle değil mi karıcığım?"

Burnumu kırıştırarak "Bana karıcığım deme," dedim. "Bu iğrenç."

Conrad beni duymazdan geldi. "Bu, Laurel fikrini değiştirdi anlamına mı geliyor?" diye Jere'ye sordu.

Jeremiah, "Henüz değil ama değiştirecek," dedi. Ben de onu düzeltmedim.

Orada Jeremiah'nın kucağında yirmi saniye kadar kaldıktan sonra, kollarından kurtulup tekrar ayağa kalktım. "Açlıktan ölüyorum," deyip eğilerek Conrad'ın alışveriş torbasının içine göz attım. "Güzel bir şeyler aldın mı?"

Conrad bana eğleniyormuş gibi yarım ağız gülümsedi. "Orada sana göre Cheetos ya da donmuş pizza yok. Üzgünüm. Akşam yemeği için bir şeyler aldım gerçi. Bize bir şeyler pişiririm."

Conrad ayağa kalktı, alışveriş poşetini alıp içeri girdi.

Conrad akşam yemeği için domates, fesleğen ve avokadolu salata, yanına da ızgara tavuk yaptı. Dışarıda, verandada yedik.

Jeremiah ağzı tavuk dolu, "Vay, gerçekten etkilendim. Ne zamandan beri yemek yapıyorsun?" diye sordu.

"Kendi başıma yaşadığımdan beri. Yediğim de hemen hemen hep bu. Tavuk. Her gün." Conrad başını kaldırmadan salata kâsesini bana ittirdi. "Yeterince salata aldın mı?"

"Evet. Teşekkürler Conrad. Her şey gerçekten çok güzel."

Jeremiah, "Gerçekten güzel," diye tekrarladı.

Conrad sadece omuz silkti ama kulaklarının ucu pembeleştiğinden, bunu duymaktan hoşnut olduğunu anladım.

Çatalımı Jeremiah'nın koluna batırdım. "Conrad'dan bir iki şey öğrenebilirsin."

Jeremiah da karşılık olarak çatalını bana batırdı. "Sen de." Tekrar konuşmadan önce de salatadan koca bir lokma aldı. "Belly düğüne kadar burada kalacak, senin için uygun mu Conrad?"

Conrad'ın şaşırdığını anladım çünkü buna hemen cevap vermedi.

"Yoluna çıkmam," diye ona güvence verdim. "Sadece düğün işleriyle uğraşacağım."

"İyi. Benim için önemli değil," dedi.

Tabağıma baktım. "Teşekkürler," dedim. Demek ki endişelerim yersizdi. Conrad için, orada olup olmamamın bir önemi yoktu. İkimiz beraber takılmak zorunda değildik. O her zamanki gibi kendi işine bakardı. Ben de düğünü planlamakla meşgul olacaktım, Jeremiah da yardım etmek için her cuma arabasıyla buraya gelecekti. Her şey yolunda olacaktı.

Yemek yemeyi bitirdikten sonra Jeremiah hep beraber gidip dondurma almamızı önerdi. Conrad ortalığı toparlayacağını söyleyerek bu teklifi geri çevirdi. Ona, "Aşçı temizlik yapmamalı," dedim ama önemli olmadığını söyledi.

Biz de Jere ile kasabaya gittik. Ben külahta, üzeri şekerlemeli, bir top kurabiyeli, bir top da çikolatalı dondurma aldım. Jeremiah da meyveli dondurma aldı.

Yürürken, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Yani annenle olanlardan sonra?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Bugün bunu daha fazla düşünmemeyi tercih ederim."

Jeremiah başını salladı.

"Nasıl istersen."

Konuyu değiştirdim.

"Kaç kişi davet etmek istediğine karar verdin mi?" diye sordum.

"Evet." Jeremiah parmaklarıyla isimleri saymaya başladı. "Josh, Kızılkuş, Gabe, Alex, Sanchez, Peterson..."

"Kardeşlik evinden herkesi çağıramazsın."

Jeremiah incinmiş gibi görünerek "Onlar kardeşlerim," dedi.

"Düğüne gerçekten az kişi çağırmaya karar verdiğimizi sanıyordum."

"O zaman sadece birkaçını çağırırım, tamam mı?"

"Tamam. Hâlâ yemek işini halletmemiz gerek," derken, bir yandan da dondurma akmasın diye külahın çevresini yaladım.

Jeremiah gülerek "Con'dan ızgara tavukta yardım alabiliriz," dedi.

"O senin sağdıcın olacak, ızgaranın başında ter akıtamaz."

"Şaka yapıyordum."

"Ona sordun mu? Sağdıcın olma konusunu?"

"Henüz değil ama soracağım." Jeremiah eğilip dondurmamdan bir ısırık aldı. Üst dudağında süt bıyığı gibi dondurma kaldı.

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey."

Eve geri döndüğümüzde Conrad oturma odasında televizyon izliyordu. Biz kanepeye oturunca ayağa kalktı. Kollarını başının üzerinde gererek "Ben yatmaya gidiyorum," dedi.

Jeremiah, "Saat daha on, bizimle bir film izlesene," dedi.

"Yok, yarın erken kalkıp sörf yapacağım. Bana katılmak ister misin?"

Jeremiah bana bir baktı. Sonra, "Olur, iyi fikir," dedi.

"Yarın sabah misafir listesi üzerinde çalışacağımızı sanıyordum," dedim.

"Sen daha uyanmadan ben geri gelmiş olurum, endişelenme." Ardından Conrad'a da, "Kalktığında benim kapıyı da tıklat," dedi.

Conrad tereddüt etti. "Belly'yi uyandırmak istemem."

Kızardığımı hissettim. "Önemli değil," dedim.

Jeremiah ile sevgili olduğumuzdan bu yana yazlığa sadece bir kez gelmiştik. O zaman da odasında onunla yatmıştım. Jeremiah uyuyana dek televizyon izlemiştik. Çünkü televizyon açıkken uyumayı severdi. Ben o şekilde uyuyamadığımdan Jeremiah'nın uyumasını beklemiş, sonra da televizyonu kapamıştım. Odam koridorun sonundayken Jeremiah'nın yatağında uyumak garip geliyordu.

Üniversitede her zaman aynı yatakta uyuyorduk ve bu normal geliyordu. Fakat burada, yazlıkta, kendi odamda, kendi yatağımda uyumak istiyordum. Burası bildiğim bir yerdi. Bana kendimi ailesiyle tatile gelmiş küçük bir kız gibi hissettiriyordu hâlâ. Üzerlerinde rengi solmuş sarı gül goncalarının olduğu kâğıt gibi ince yatak örtülerim, kiraz ağacı şifonyerim ve makyaj masam. Eskiden iki beyaz yatak vardı odamda ama Susannah

onlardan kurtulmuş ve yerlerine, büyük kız yatağı dediği yatağı koymuştu. O yatağa bayılıyordum.

Conrad yukarı çıktı, yatak odasının kapısının kapandığını işitince, "Belki bu akşam odamda uyurum, ha?" dedim.

Jeremiah, "Neden?" diye sordu. "Söz, kalktığımda gürültü yapmam."

Dikkatlice, "Gelinle damadın evlenmeden önce ayrı yataklarda yatmaları gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Evet ama o düğünden öndeki gece için geçerli. Düğünden önceki her gece için değil," dedi. Jeremiah bir an incinmiş gibi göründükten sonra şakayla, "Haydi ama... Sana dokunmayacağımı biliyorsun," dedi.

Jeremiah'nın şaka yaptığını bilsem de bu hâlâ biraz içimi acıtıyordu.

"Konu o değil. Kendi odamda uyumak... Kendimi normal hissetmemi sağlıyor. Burası okuldan farklı. Okulda senin yanımda uyuman normal geliyor. Ama burada, her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırlamak hoşuma gidiyor." O incinmişlikten eser var mı diye Jeremiah'nın yüzünü inceledim. "Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Galiba." Jeremiah ikna olmamış görünüyordu. Ben de konuyu hiç açmamış olmayı dilemeye başlamıştım.

Ona daha çok yaklaşıp ayaklarımı kucağına yerleştirdim. "Hayatlarımızın geri kalanı boyunca yanında yatacağım."

"Evet, sanırım bu oldukça fazla olacak."

Bir bacağımla tekme savurarak "Hey!" dedim.

Jeremiah gülümseyip ayaklarımın üzerine bir minder koydu. Ardından kanalı değiştirdi ve başka bir şey demeden televizyon

izledik. Yatağa gitme zamanı geldiğinde, Jeremiah kendi odasına gitti ben de kendiminkine.

Haftalardır uyumadığım kadar iyi bir uyku çektim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Conrad

Jere'ye, benimle sörfe gelmek ister mi diye sordum çünkü onu yalnız yakalayıp neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. Restorandaki büyük duyurusundan bu yana onunla konuşmamıştım. Şimdiyse baş başa olmamıza rağmen ne diyeceğimi bilemiyordum. Sörf tahtalarımızın üzerine çıkıp bir sonraki dalgayı bekledik. Şu ana kadar deniz pek heyecanlı değildi.

Boğazımı temizledim. "Laurel ne kadar kızgın?"

Jere yüzünü ekşiterek "*Kızgın*," dedi. "Dün Belly ile oldukça büyük bir kavga ettiler."

"Senin önünde mi?"

"Evet."

"Berbat." Gerçi buna şaşırmamıştım. Laurel'in, *olur, ben daha ergen sayılan kızıma bir düğün töreni düzenleyeyim*, demesine imkân yoktu.

"Evet, öyle sayılır."

"Babam bu konuda ne diyor?"

Jeremiah bana tuhaf bir bakış attı. "Babamın ne dediği ne zamandan beri umurunda?"

Eve doğru baktım. Tereddüt ederek "Bilmem. Eğer Laurel de babam da buna karşıysa, belki de bu işe girmemelisiniz. Yani, ikinizde daha üniversitedesiniz. İşiniz bile yok. Böyle düşününce biraz saçma geliyor," dedim ve sesimi kestim. Jere bana sert sert bakıyordu.

"Bu işten uzak dur Conrad," dedi. Neredeyse, öfkeden ağzından tükürükler saçıyordu.

"Tamam. Üzgünüm. Amacım şey değildi... Özür dilerim."

"Senin fikrini sormadım. Bu benimle Belly arasında."

"Haklısın. Unut gitsin," dedim.

Jeremiah cevap vermedi. Omzunun üzerinden geriye bakıp kulaçla uzaklaşmaya başladı. Dalga yükselirken ayağa kalktı ve kıyıya dek gitti.

Elimi suya vurdum. Jeremiah'yı güzelce pataklamak istiyordum. *Bu benimle Belly arasında.* Kendini beğenmiş piç kurusu.

Benim hayalimdeki kızla evleniyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Olanları izlemek zorundaydım çünkü Jeremiah benim kardeşimdi ve söz vermiştim.

Kardeşine göz kulak ol Connie. Bu konuda sana güveniyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda Conrad ile Jeremiah hâlâ sörfteydi, ben de dosyamı, not defterimi çıkarıp yanına da bir bardak süt aldım.

Taylor'ın listesine göre, herhangi bir şey yapmadan önce misafir listesini oluşturmalıydık. Aksi takdirde, ne kadar yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu ve diğer şeyleri nasıl bilecektik?

Şimdilik listem gayet kısaydı. Taylor, annesi, birlikte büyüdüğümüz kızlardan birkaçı -Marcy, Blair ve belki Katie- Anika, babam, Steven ve annem. Annem gelecek mi, onu bile bilmiyordum. Babam gelirdi –bunu biliyordum. Annem ne derse desin orada olurdu. Büyükannemin de gelmesini istiyordum ama bir sene önce, Florida'daki evinden, bir yaşlılar bakımevine taşınmıştı. Seyahat etmeyi zaten hiç sevmezdi, şimdi de edemiyordu. Büyükannemin davetiyesine, Jeremiah

ile onu sonbahar tatilinde ziyaret edeceğimizi yazmaya karar verdim.

Benden bu kadar sayılırdı. Babamın tarafından birkaç kuzenim vardı ama hiçbiriyle yakın değildim.

Jeremiah'nın da Conrad'ı, kardeşlik evinden üç arkadaşı, üniversite ilk seneden oda arkadaşı ve babası olacaktı. Dün gece Jere bana babasının yumuşamaya başladığını söylemişti. Bay Fisher bizi kimin evlendireceğini ve bu bahsi geçen düğün için ne kadar harcama yapmayı planladığımızı sormuştu. Jere de ona bütçemizi söylemişti. Bin dolar. Bay Fisher alaycılıkla homurdanmıştı. Bana göreyse, bin dolar çok paraydı. Geçen sene o kadar para biriktirmek için Behrs'de tüm yaz garsonluk yapmam gerekmişti.

Misafir listemiz yirmi kişinin altındaydı. Yirmi kişiyle kumsal partisi verebilir ve herkesi doyurabilirdik. Birkaç fıçı bira ve ucuz şampanya da alabilirdik. Sahilde evlendiğimiz için, süse ihtiyacımız olmayacaktı. Sadece piknik masaları için çiçekler ya da deniz kabukları. Deniz kabukları ve çiçekler. Düğün için şansım yaver gidiyordu. Taylor benimle gurur duyacaktı.

Jeremiah merdivenlerden çıkarken ben de fikirlerimi yazıyordum. Güneş, arkasından öyle parlak geliyordu ki gözlerimi yaktı. Gözlerimi kısıp ona bakarak "Günaydın," dedim. "Con nerede?"

"Hâlâ dışarıda." Jeremiah yanıma oturdu. Sırıtarak "A, bütün işi bensiz mi yaptın?" dedi. Sırılsıklamdı. Not defterime bir damla deniz suyu damladı.

Suyu silerek "İşine gelirdi," dedim. "Sahil partisine ne dersin?"

Jeremiah da, "Hoşuma gider," dedi.

"Yirmi kişi için sence kaç fıçıya ihtiyaç duyarız?"

"Peterson ve Gomez gelirse kafadan iki fıçı gider zaten."

Kalemimi Jeremiah'nın göğsüne doğru işaret ettim. "Üç kardeşin gelecek dedik, öyle değil mi?"

Jeremiah başını sallayıp sonra öne eğilerek beni öptü. Dudakları tuzluydu ve yüzü, ılık yüzümde soğuk bir dokunuş bıraktı.

Uzaklaşmadan önce yanağına burnumu sürttüm. "Taylor'ın dosyasını ıslatırsan seni öldürür," diye onu uyararak dosyayı uzaklaştırdım.

Jeremiah üzülmüş gibi yapıp kollarımı aldı, sanki slow dans edermişiz gibi boynuna doladı. Enseme doğru, "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı.

Kıkırdadım. Ensem acayip gıdıklanırdı ve Jeremiah da bunu bilirdi. Benim hakkımda neredeyse her şeyi bilir ve yine de beni severdi.

"Ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

Boynuma üfledi, ben de kahkahaya boğuldum. Ondan kurtulmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Kıkırdamaya devam ederek, "Tamam, tamam. Ben de seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," dedim.

Jere o öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde gitti. Onu arabasına kadar geçirdim. Conrad'ın arabası da parkta yoktu; nereye gittiğini bilmiyordum.

"Eve gidince beni ara da güvenli bir şekilde eve ulaştığını bileyim," dedim.

Jeremiah başını salladı. Sessizdi ki bu ona pek uymuyordu. Bu kadar erken buradan ayrıldığı için üzgün olduğunu düşündüm. Ben de daha uzun kalabilmesini dilerdim. Gerçekten.

Parmak uçlarımda kalkıp ona kocaman sarıldım. "Beş gün sonra görüşürüz," dedim.

O da, "Beş gün sonra görüşürüz," diye tekrarladı.

Parmaklarımı kesik şortumun kemerine geçirmiş hâlde, onun uzaklaşmasını izledim. Arabasını artık göremediğimde de eve doğru yürüdüm.

Otuzuncu Bölüm

Cousins'daki ilk hafta, Conrad'dan uzak durdum. Bir kişinin daha, özellikle de herkesi yargılayan Conrad'ın, bir hata yaptığımı söyleyişini dinleyemezdim. Bunu söylemesine bile gerek yoktu, bakışlarıyla bile sizi yargılayabilirdi. Ben de ondan erken kalkıp yemeklerimi ondan önce yedim. O oturma odasında televizyon izlerken, ben de yukarıda, odamda kalıp Taylor'ın benim için işaretlediği düğün bloglarına baktım ve davetiyelerle uğraştım.

Conrad'ın bunu fark ettiğini bile sanmam. O da oldukça yoğundu. Sörf yapıyor, arkadaşlarıyla takılıyor, evde bir şeylerle uğraşıyordu. Kendi gözlerimle görmesem, onun ev tamiratı konusunda becerikli olacağını asla tahmin edemezdim. Bir merdivene çıkmış klima havalandırmalarını kontrol ediyor, posta kutusunu yeniden boyuyordu.

Her şeyi yatak odamın penceresinden görebiliyordum.

Verandada çilekli bir bisküvi yiyordum ki merdivenlerden yukarı koşarak geldi. Tüm sabahtır dışarıdaydı. Saçları terliydi ve üzerinde, lisedeki futbol günlerinden kalma bir tişörtle, lacivert bir spor şortu vardı.

"Selam, nereden geliyorsun?" diye sordum.

Conrad yanımdan geçerken, "Spor salonundan," dedi. Ardından yarı yolda durdu. "Kahvaltı için bunu mu yiyorsun?"

Ben de bisküvinin kenarını kemirmekteydim. "Evet ama bu sonuncuydu, üzgünüm."

Beni duymazdan geldi. "Kahvaltı gevreğini tezgâhta bıraktım. Meyve kâsesinde meyve de var."

Omuz silktim. "Senin yiyeceğini sandım. Sormadan senin bir şeylerini yemek istemedim."

Conrad sabırsızca, "Neden sormadın o zaman?" dedi.

Afallamıştım. "Seni neredeyse hiç görmezken, nasıl soracaktım ki?"

Üç saniye kadar birbirimize sert sert baktıktan sonra, Conrad'ın ağzının kenarının gülümsermiş gibi kıvrıldığını gördüm. "Kabul," derken, gülümsemesi çoktan gitmişti. Cam kapıyı açıp sonra dönerek "Ben ne aldıysam sen de ondan yiyebilirsin," dedi.

"Aynen," dedim ben de.

Tekrar gülümser gibi oldu. "Bisküvilerini, soğan halkalarını ve peynirli makarnalarını kendine saklayabilirsin," dedi.

Ben de, "Ama ben abur cubur yanında başka şeyler de yiyorum," diye itiraz ettim.

"Elbette yiyorsun," deyip içeri girdi.

*

Ertesi sabah kahvaltı gevreği kutusu yine tezgâhtaydı. Ben de Conrad'ın kahvaltı gevreğinden ve yağsız sütünden aldım, üzerine bir muz bile dilimledim. Hiç de fena değildi.

Conrad çok iyi bir ev arkadaşı olmaya başlamıştı. Klozetin kapağını her zaman indiriyor, bulaşıklarını bekletmeden yıkıyor, hatta kâğıt havlumuz kalmadığında gidip alıyordu. Gerçi ondan da daha azını beklemezdim. Conrad her zaman düzenli olmuştu. Jeremiah'nın tam zıddıydı. Jeremiah asla tuvalet kâğıdı rulosunu değiştirmezdi. Kâğıt havlu almak ya da yağlı bir tavayı önceden bulaşık deterjanlı suda bekletmek aklına gelmezdi.

O gün ilerleyen saatlerde markete gidip akşam için bir şeyler aldım. Spagetti, sos ve salatalıkla domates. Saat yedi gibi yemeği pişirip kendi kendime güldüm. Conrad'a ne kadar sağlıklı beslenebileceğimi gösterecekti bu. Neticede makarnayı fazla pişirdim ve salatayı da yeterince yıkamadım ama yine de tadı fena değildi.

Ama Conrad eve gelmedi, ben de yemeğimi televizyonun başında, tek başıma yedim. Bir tabağa onun için yemek ayırdım. Yatağa giderken de tabağı tezgâhın üzerinde bıraktım.

Ertesi sabah baktığımda tabak yerinde yoktu ve bulaşık da yıkanmıştı.

Otuz Birinci Bölüm

Conrad ile bir sonraki konuşmamız, gün ortasında, ben evlilik dosyasıyla mutfak masasının başında oturuyorken oldu. Artık konuk listesini çıkardığımıza göre, şimdi yapmam gereken, davetiyeleri yollamaktı. Bu kadar az konuğumuz varken davetiyelerle uğraşmak neredeyse saçmaydı ama herkese toplu e-posta atmak da bana doğru gelmiyordu. Davetiyeleri, David'in Düğün Organizasyonu dükkânından aldım. Üzerinde küçük turkuvaz deniz kabukları olan, beyaz davetiyelerdi. Tek yapmam gereken, onları yazıcıdan çıkarmaktı. Böylece düğün davetiyeleri hallolacaktı.

Conrad kapıyı açıp mutfağa girdi. Gri tişörtü terden sırılsıklamdı, bu yüzden koşuya çıkmış olduğunu tahmin ettim.

"Koşu iyi miydi?" diye sordum.

Conrad şaşırmış görünerek "Evet," dedi.

Zarf yığınıma bakarak, "Düğün davetiyeleri mi?" diye sordu.

"Evet, sadece pul almam gerekiyor."

Conrad, kendine bir bardak su koyarken, "Kasabaya gidip yeni açılan hırdavatçıdan matkap almam gerekiyor, pullarını da alabilirim," dedi.

Şaşırmış görünme sırası bendeydi. "Teşekkürler ama gidip ne çeşit aşk pulları var, görmem gerek," dedim.

Conrad suyunu kafasına dikti.

"Aşk pulu ne, biliyor musun?" Cevap vermesini beklemedim. "Üzerinde *aşk* yazan bir pul. İnsanlar düğünler için kullanıyor. Taylor onları almam gerektiğini söylediği için biliyorum ben de."

Conrad yarım gülümsedi. "İstersen benim arabamla gideriz. Boşuna arabanı almazsın," dedi.

"Olur tabii," dedim.

"Ben gidip hızlı bir duş alacağım, bana on dakika ver," deyip merdivenlerden koşarak çıktı.

Conrad tıpkı dediği gibi, on dakika sonra aşağıdaydı. Tezgâhtan anahtarlarını aldı, ben de davetiyelerimi çantama koydum ve dışarı çıktık.

"Benim arabamı da alabiliriz," diye önerdim.

Conrad, "Benim için sorun değil," dedi.

Conrad'ın arabasının yolcu kısmında tekrar oturmak, bana kendimi tuhaf hissettirmişti. Arabası temizdi ve aynı kokuyordu.

Radyoyu açarak "Senin arabana en son ne zaman bindim, hatırlamıyorum," dedim.

Conrad hiç vakit kaybetmeden, "Mezuniyetinde," dedi.

Tanrım.

Mezuniyet. Ayrılışımızın görüntüsü. Yağmurun altında otoparkta kavga edişimiz. Şimdi bunu düşünmek utanç vericiydi. Ağlamam, ona gitmemesi için yalvarmam. En iyi zamanlarımdan değildi.

Aramızda rahatsız bir sessizlik oldu ve ikimizin de aynı şeyi anımsadığı fikrine kapıldım. Sessizliği doldurmak için neşeyle, "Tanrım, sanki milyon yıl önceydi, değil mi?" dedim.

Conrad bu sefer cevap vermedi.

Beni postanenin önünde bıraktı ve beş dakikaya beni almak için geri geleceğini söyledi. Ben de arabadan atlayıp içeri koştum.

Sıra çabuk ilerledi, bana gelince, "Aşk pullarınızı görebilir miyim lütfen?" dedim.

Tezgâhtaki kadın çekmesini karıştırdı ve bana pullardan bir sayfa uzattı. Pulların üzerinde düğün çanları vardı. Çanları bağlayan kurdelede AŞK yazıyordu.

Davetiyelerimi tezgâha yığıp çabucak saydıktan sonra, "Bir sayfa alayım," dedim.

Kadın bana bakarak "Bunlar düğün davetiyesi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"El mührü ister misiniz?"

"Pardon?"

Kadın, "El mührü ister misiniz?" diye tekrar ederken gıcık olmuş gibiydi.

Panikledim. El mührü de ne demekti. Taylor'a mesaj atıp sormak istedim ama arkamda uzayan bir sıra vardı, ben de çabucak, "Hayır, teşekkürler," dedim.

Pulların parasını ödedikten sonra dışarı çıkıp kaldırıma otururarak tüm pullarımı mühürledim –anneme de bir tane hazırladım. Ne olur ne olmaz diye. Hâlâ fikrini değiştirebilirdi. Hâlâ şans vardı. Zarfları posta kutusundan içeri atarken Conrad yanaştı. Gerçekten oluyordu. Gerçekten evleniyordum. Gerçi vazgeçmek istediğimden değildi ama artık geri dönüş yoktu.

Arabaya binerken, "Matkabını aldın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Aşk pullarını buldun mu?"

"Evet," dedim. "Şey, el mührü ne demek?"

"Postane, pula tekrar kullanılmasın diye mühür basıyor. Sanırım elle olunca, bunu makine yerine postane elle yapıyor."

Etkilenmiş bir şekilde, "Bunu nasıl bildin?" diye sordum.

"Eskiden pul biriktirirdim."

Doğruydu. Unutmuştum. Pulları, babasının verdiği bir fotoğraf albümünde saklardı.

"Bunu tamamen unutmuşum. Tanrım, pulların konusunda ne kadar ciddiydin. İzin almadan albümüne dokunmamıza bile izin vermezdin. Hatırlıyor musun, bir keresinde Jeremiah bir pulunu çalıp onu bir kartpostal yollamak için kullanmıştı ve sen de o kadar kızmıştın ki öfkeden ağlamıştın."

Conrad kendini savunurcasına, "Ama o büyükbabamın bana verdiği Abraham Lincoln puluydu," dedi. "Nadir bir puldu."

Güldüm, o da güldü. Kahkahasının sesi güzeldi. En son ne zaman böyle gülmüştük?

Başını sallayarak "Amma inekmişim," dedi.

"Hayır, hiç de değildin!"

Conrad bana bir bakış attı. "Pul koleksiyonu. Kimya seti. Ansiklopedi takıntısı."

"Evet ama bunların hepsini havalı şeyler gibi gösteriyordun," dedim. Benim hatıralarıma göre Conrad hiç de inek değildi. O daha büyük, daha akıllı ve yetişkin işlerine daha meraklıydı.

Conrad, "Sen de saftın," dedi. "Çok küçükken havuçtan nefret ederdin. Hiç yemezdin. Ben de sana havuç yersen X-ray görüşün olacağını söyledim ve sen de bana inandın. Dediğim her şeye inanırdın."

İnanırdım, evet. Söylediği her şeye.

Havuç yemenin bana X-ray görüşü kazandıracağını söylediğinde ona inanmıştım. Beni hiçbir zaman umursamadığını söylediğinde de ona inanmıştım. O gece ilerleyen saatlerde lafını geri almaya çalıştığında da sanırım ona inanmıştım. Şimdiyse neye inanacağımı bilmiyordum. Ama artık ona inanmadığımı biliyordum.

Konuyu değiştirdim. Ansızın, "Mezun olduktan sonra California'da mı kalacaksın?" diye sordum.

"Tıp okuluna göre değişir," dedi.

"Peki... Bir kız arkadaşın var mı?"

Conrad'ın şaşırdığını, tereddüt ettiğini gördüm.

"Hayır," dedi.

Otuz İkinci Bölüm

Conrad

Adı Agnes'di. Çoğunluk ona Aggie derdi ama ben Agnes ismini tercih ettim. Kimya sınıfımdaydı. Başka bir kızda Agnes ismi güzel durmazdı, yaşlı kadın isimlerindendi. Agnes'in kısa, kül sarısı, dalgalı saçları vardı ve onları çene hizasında kestirmişti. Bazen gözlük takardı ve teni süt kadar beyazdı. Bir gün laboratuvarın açılmasını beklerken, bana çıkma teklif etti. O kadar şaşırmıştım ki evet dedim.

Birlikte çok takılmaya başladık. Onun etrafında olmak hoşuma gidiyordu. Zekiydi ve saçları yalnızca duştan çıktığında değil, bütün gün boyunca şampuan kokuyordu. Zamanımızın çoğunu, birlikte çalışarak geçiriyorduk. Bazen çalışmadan sonra gidip pankek ya da burger yiyor, bazen de oda arkadaşı ortalarda yoksa çalışma arasını odasında geçiriyorduk. İlişkimizin özü, ikimizin de tıp hazırlık okumasından oluşuyordu. Geceyi onun

odasında geçirmemiş, onu benim odamda kalmaya davet etmemiştim. Onunla da arkadaşlarıyla da dışarıda takılmamış ve ailesi yakında yaşamasına rağmen onlarla tanışmamıştım.

Bir gün kütüphanede çalışıyorduk ve yarı yıl neredeyse bitmek üzereydi. İki, neredeyse üç aydır çıkıyorduk.

Agnes durduk yere, "Hiç âşık oldun mu?" diye sordu.

Agnes kimyada iyi olmasının yanında, beni hazırlıksız yakalamak konusunda da iyiydi. Kimse dinliyor mu diye görmek için etrafıma bakındım. "Ya sen?"

"İlk ben sordum," dedi.

"O zaman cevap, evet."

"Kaç kere?"

"Bir kere."

Agnes kaleminin ucunu çiğnerken cevabımı düşündü. "Birden ona puan versen, aşkının derecesine kaç puan verirdin?"

"Aşkı puanlayamazsın," dedim. "Ya âşıksındır ya da değil."

"Ama puanlaman gerekseydi?"

Notlarımı karıştırmaya başladım. "On," derken, Agnes'e bakmadım.

"Vay. Adı neydi?"

"Agnes, haydi ama, cumaya sınavımız var."

Agnes suratını asıp masanın altından bacağımı tekmeledi. "Eğer söylemezsem kendimi derse veremem. Lütfen. Beni neşelendir."

Nefes verdim. "Belly. Yani Isabel. Mutlu oldun mu?"

Agnes başını sallayarak "Hı, hı. Şimdi bana nasıl tanıştığınızı anlat," dedi.

"Agnes..."

"Eğer cevap verirsen, susacağıma söz veririm." İçinden sayışını izledim. "Üç soru daha. Üç ve hepsi bu kadar."

Evet ya da hayır demeden bekleyerek, ona bakmakla yetindim.

"Peki, nasıl tanıştınız?"

"Gerçekten tanıştık sayılmaz. Ben onu her zaman tanıyordum."

"Âşık olduğunu ne zaman anladın?"

O soruya bir cevabım yoktu. Özel bir an olmamıştı. Sanki bir uykudan yavaş yavaş uyanmak gibiydi. Uyku hâlinden yarı uyanık hâle geçiyor sonra da tam bilincinize kavuşuyordunuz. Yavaş bir süreçti ama bir kere uyanınca yanılma payı yoktu. Bunun aşk olduğuna şüphe yoktu.

Fakat bunu Agnes'e söylemeyecektim. "Bilmiyorum, öylece oldu işte."

Agnes devam etmemi bekler gibi bana baktı.

"Bir soru hakkın daha var," dedim.

"Bana âşık mısın?"

Dediğim gibi, bu kız beni hazırlıksız yakalama konusunda gerçekten iyiydi. Ne diyeceğimi bilemedim çünkü cevap hayırdı. "Şey..."

Yüzü düştü, sonra neşeli şekilde konuşmaya çalıştı. "Yani hayır, değil mi?"

"Şey, sen bana âşık mısın?"

"Olabilirim. Eğer kendime izin verirsem sana âşık olurum."

"Hım." Kendimi bir pislik gibi hissettim. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Agnes."

"Biliyorum. Bunun doğru olduğunu hissedebiliyorum. Sen dürüst bir çocuksun Conrad. Ama insanları içine almıyorsun. Sana yakın olmak imkânsız." Saçlarını at kuyruğu yapmaya ça-

lıştı ama kısa olduklarından, ön taraftakiler yüzüne düşmeye devam etti. Sonra saçlarını bıraktı. "Bence hâlâ o diğer kızı seviyorsun. Biraz da olsun seviyorsun. Haklı mıyım?"

Belly'ye, "Hayır," dedim.

Belly başını bir yana eğerek "Sana inanmıyorum," dedi. Takılırcasına da, "Eğer bir kız olmasa, neden o kadar uzun süre uzakta kalasın ki? Bir kız olmalı," dedi.

Vardı.

İki yıl onlardan uzak durmuştum. Mecburdum buna. Yazlıkta bile kalmamam gerektiğini biliyordum çünkü orada, Belly'nin yanında olmak, sahip olamayacağım şeyi istememe neden olacaktı. Tehlikeliydi. Etrafındayken kendime güvenmediğim tek kişi oydu. Belly, Jere ile geldiği gün, arkadaşım Danny'yi arayıp bir süreliğine onda kalıp kanepesinde yatabilir miyim diye sormuştum, o da kabul etmişti. Ama bunu bir türlü yapamamıştım. Oradan ayrılamamıştım.

Dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Mesafemi korumalıydım. Eğer ona hâlâ ne kadar değer verdiğimi öğrenirse her şey biterdi. Bir daha uzaklaşamazdım. Zaten ilk seferi yeterince zor olmuştu.

Annenizin ölüm döşeğinde verdiğiniz sözler, dönemeyeceğiniz sözlerdi; titanyumdan yapılmış gibiydiler. Onları bozamazdınız. Anneme, kardeşime göz kulak olacağıma dair söz vermiştim. Onu gözeteceğime. Sözümü de tutmuştum. Elimden gelen en iyi şekilde, yani onlardan ayrılarak.

Berbat biri, bir hayal kırıklığı olabilirdim ama yalancı değildim.

Gerçi Belly'ye yalan söylemiştim. O döküntü otel odasında Belly'ye bir yalan söylemiştim. Onu korumak için yapmıştım bunu. Kendime aynı şeyi söyleyip duruyordum. Yine de hayatımda bunca boktan an içinden birini tekrar yaşayacak olsam, o anı seçerdim. Belly'nin yüzündeki o ifadeyi düşündüğümde -yüzünün buruşmasını, incinmişliğini belli etmemek için dudaklarını içine çekip burnunu kırıştırışını- ölecek gibi oluyordum. Tanrım, eğer elimde olsa o ana geri gider, doğru şeyleri söylerdim. Onu sevdiğimi söyler, bir daha öyle üzgün görünmemesini sağlardım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Conrad

O zamanlar, motelde kaldığımız o gece uyumadım. Aramızda olan şeyleri düşünüp durdum. Böyle devam edemez, bir ileri bir geri giderek, Belly'yi bir kendime yaklaştırıp bir itemezdim. Doğru değildi bu.

Belly gün doğumuna yakın duş almak için kalkınca, Jere ile biz de kalktık. Battaniyemi katlarken, "Eğer ondan hoşlanıyorsan sorun değil," dedim.

Jere ağzı açık hâlde bana bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kendimi boğulur gibi hissederek "Eğer onunla olmak istiyorsan... Benim için sorun yok," dedim.

Jere bana çıldırmışım gibi baktı. Ben de kendimi çıldırmış gibi hissediyordum. Duşta suyun kapandığını işitip Jere'den bakışlarımı kaçırarak "Sadece ona göz kulak ol," dedim.

Sonra Belly duştan, giyinmiş, saçları ıslak vaziyette çıkıp bana umut dolu gözlerle baktı, ben de ona, onu tanımıyormuşum gibi baktım. Tamamen boş bakışlarla. Gözlerinin parıltısının söndüğünü gördüm. Bana olan aşkının öldüğünü. Onu ben öldürmüştüm.

Şu an moteldeki o anı düşündüğümde, bu işi başlatanın ben olduğumu anlıyorum. Onları bir araya getiren bendim. Ve bununla yaşaması gereken de bendim. İkisi mutluydu.

Ortada görünmeme konusunda iyi bir iş çıkarıyordum ki cuma öğleden sonrası evde kalacağım tuttu ve Belly de tesadüfen bana ihtiyaç duydu. O aptal dosya ve etrafında kâğıtlarla, oturma odasında, yerde oturuyordu. Korkmuş, gergin görünüyordu. Yüzünü endişeli bir şekilde buruşturmuştu ki ne zaman çözemediği bir matematik problemi olsa bu ifadeyi takınırdı.

Saçlarını yüzünden üfleyerek "Jere trafikte kalmış," dedi. "Ona işten daha erken çıkmasını söylemiştim. Bugün gerçekten de yardımına ihtiyacım vardı."

"Ona ne için ihtiyacın vardı?"

"Micheals'a gidecektik. Hani şu el işi ve hobi dükkânı var ya."

Kuru kuru, "Daha önce hiç Micheals'a gittim diyemem," diyerek tereddüt edip ekledim, "Ama eğer istersen seninle oraya gelirim."

"Gerçekten mi? Çünkü bugün ağır bir iki şey alacağım. Dükkân da ta Plymouth'da."

Ağır eşyaları taşıyacak olmaktan ötürü açıklanamaz bir şekilde gurur duyarak "Sorun değil," dedim.

Belly'nin arabasını aldık çünkü daha büyüktü. Arabayı o kullandı. Belly'nin arabasına sadece birkaç kez binmiştim. Onun araba sürmesi, benim için yeniydi. Kendine güvenli, hâkim. Arabayı hızlı sürüyordu ama yine de kontrollüydü. Hoşuma gitti bu. Ona bakışlar atıp duruyordum ama zorla kendimi bundan vazgeçirdim.

"Fena sürücü değilsin," dedim.

Belly sırıttı. "Jeremiah bana iyi öğretti."

Doğru. Belly'ye araba kullanmayı Jeremiah öğretmişti. "Peki, sende başka neler değişti?"

"Ben zaten hiç kötü şoför olmadım."

Homurdanıp camdan dışarı baktım. "Sanırım Steve bu konuda sana katılmayacak."

"O değerli arabasına yaptığımı unutmama asla izin vermeyecek." Trafik ışıklarına gelirken vites değiştirdi. "E, başka ne değişmiş?"

"Artık topuklu ayakkabı giyiyorsun. Bahçedeki törende, ayağında topuklular vardı."

Belly bir an tereddüt edip "Evet, bezen ama hâlâ onlarla tökezliyorum," dedi. Pişman bir hâlde, "Artık gerçek bir hanımefendi oldum," diye ekledi.

Eline dokunmak için uzandım ama son dakikada vazgeçtim. "Hâlâ tırnaklarını kemiriyorsun."

Belly parmaklarıyla direksiyonu iyice kavradı. Hafifçe güleрek "Senden de hiçbir şey kaçmıyor," dedi.

"Pekâlâ, buradan ne alıyoruz? Çiçek kabı mı?"

Belly güldü. "Evet. Çiçek kabı. Bir başka deyişle vazo." Bir alışveriş arabası aldı, ben de arabayı ondan devralıp sürdüm. "Sanırım kadeh vazolara karar vermiştik."

"Kadeh vazo da ne? Hem Jere hangisinin hangisi olduğunu nereden biliyor ki?"

"Jere ile karar verdik demek istemedim, Taylor ile karar vermiştik." Arabayı alıp önümden yürüdü. Ben de onu on iki numaralı koridora doğru takip ettim.

Belly şişman cam bir vazoyu kaldırarak "Gördün mü?" dedi.

Kollarımı kavuşturdum. Sıkılmış bir tonla, "Çok güzelmiş," dedim.

Belly vazoyu indirip daha ince bir tane seçti ve bana bakmadan, "Benimle buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunun sıkıcı olduğunu biliyorum," dedi.

"O kadar... Sıkıcı değil," dedim. Raftan vazoları kaldırmaya başladım. "Kaç taneye ihtiyacımız var?"

"Bekle! Büyük olanları mı yoksa orta boy olanları mı alsak acaba? Belki de orta boy almalıyız," diyerek, bir vazo kaldırıp fiyat etiketine baktı. "Evet, kesinlikle orta boylar. Sadece birkaç tane kalmış. Burada çalışan birine sorabilir misin?"

Ben de, "Bence büyük olanlar," dedim çünkü arabaya çoktan dört tanesini yerleştirmiştim. "Büyük olanlar çok daha güzel. Bunlar çok daha fazla çiçek, kum ya da ne konulacaksa ondan alır."

Belly gözlerini kıstı. "Bunu gidip birilerini bulmakla uğraşmamak için söylüyorsun."

"Tamam ama bence gerçekten büyük olanları daha güzel."

Belly omuz silkip arabaya bir büyük vazo daha koydu. "Sanırım her masada, iki orta boy vazodansa bir büyük vazo olabilir."

"Sırada ne var?" Arabayı tekrar ittirmeye başladım ama Belly onu yine benden aldı.

"Mumlar."

Onu bir koridora, ardından başka bir koridora doğru izledim. "Bence nereye gittiğini bilmiyorsun," dedim.

Belly alışveriş arabasına manevra yaptırırken, "Seni manzaralı yoldan götürüyorum," dedi. "Şu yapma çiçeklerle çelenklere bak. Güzel şeyler var."

Durdum. "Biraz alalım mı? Verandada güzel durabilirler." Bir tutam ayçiçeği alıp demete birkaç beyaz gül ekledim. "Bu güzel görünüyor sayılır, değil mi?"

Belly yanaklarını içine çekerek "Ben şaka yapıyordum," dedi. Gülmemeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Ama evet, fena görünmüyor. Harika değil ama idare eder."

Çiçekleri yerine koydum. "Tamam, pes ediyorum. Şimdiden sonra sadece ağır kaldırma işini yapacağım."

"Yine de çaban takdire değerdi."

Eve dönünce Jeremiah'nın arabasını otoparkta gördük. Motoru kapatarak "Jere ile bunları daha sonra arabadan indiririz," dedim.

Belly arabadan atlayarak "Ben de yardım ederim, önce bir hoş geldin diyeyim," dedi.

Ağır torbalardan birkaçını alıp Belly'yi merdivenlerden evin içine dek takip ettim. Jeremiah kanepede uzanmış televizyon izliyordu. Bizi görünce doğruldu. "Neredeydiniz?" diye sordu. Öylesine sormuştu ama konuşurken bakışları benim üzerimdeydi.

Belly, "Micheals'daydık," dedi. "Sen ne zaman geldin?"

"Biraz önce. Neden beni beklemedin? Buraya vaktinde geleceğimi söylemiştim." Jeremiah ayağa kalkıp odayı aştı ve Belly'yi sarılmak için kendine doğru çekti.

Belly, "Sana Micheals'ın dokuzda kapandığını söylemiştim. Vaktinde gelebileceğin şüpheliydi," dedi. Sesi kızgın geliyordu ama Jere'nin kendisini öpmesine izin verdi.

Arkamı döndüm. "Ben gidip arabayı boşaltacağım."

"Bekle, yardım edeyim." Jeremiah, Belly'yi bırakıp elini sırtıma attı. "Con, bugün benim adıma devreye girdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Belly, "Saat sekizi geçiyor," dedi. "Ben açlıktan ölüyorum. Haydi, akşam yemeği için hep beraber Jimmy's'e gidelim."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Yok, ben aç değilim. Siz gidin."

Belly kaşlarını çatarak "Ama yemek yemedin," dedi. "Bizimle gelsene."

"Yok, teşekkürler," dedim.

Belly yine itiraz etmeye yeltendi ama Jere, "Bells, istemiyor. Haydi biz gidelim," dedi.

Belly bana, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim ama sesim, istediğimden daha sert çıktı.

Yine de sanırım işe yaradı çünkü ikisi gitti.

Otuz Dördüncü Bölüm

Jimmy's'de ikimiz de yengeç sipariş etmedik. Ben kızarmış deniz tarağıyla buzlu çay aldım, Jeremiah da ıstakoz dürümle bira. Garson içkiden dolayı Jeremiah'nın kimliğini görmek istedi ve gördüğünde de sırıttı ama yine de ona bira getirdi.

Buzlu çayıma birkaç paket şeker ekleyip tadına baktım. Sonra iki paket şeker daha ekledim.

Jeremiah arkasına yaslanıp gözlerini kapayarak "Bittim," dedi.

"O zaman uyan. Yapacak işlerimiz var daha."

Jeremiah gözlerini açtı. "Ne gibi?"

"Ne gibi de ne demek? Tonlarca iş var. David'in Düğün Organizasyonu dükkânında bana bir sürü soru sordular. Renk paletimiz neymiş? Takım elbise mi yoksa smokin mi giyecekmişsin?"

Jeremiah homurdandı. "Smokin mi? Sahilde mi? Ben büyük ihtimal ayakkabı bile giymem."

"Evet, orası öyle ama ne giyeceğini bulsan iyi edersin."

"Bilmiyorum ki. Sen söyle. Sen ve Taylor ne isterseniz onu giyerim. Ne de olsa bu sizin gününüz, öyle değil mi?"

"Ha ha ha," dedim. "Çok komik." Ne giyeceği çok da umurumda sayılmazdı. Sadece bunu bulmasını ve listemde bir şeyi daha karalamam için bana haber vermesini istiyordum.

Parmaklarını masaya vurarak "Beyaz gömlekle hâkî şort düşünmüştüm. Dediğimiz gibi, hoş ve sade."

"Tamam."

Jeremiah birasından bir yudum içti. "Hey, *You Never Can Tell* şarkısı eşliğinde dans edebilir miyiz?"

"O şarkıyı bilmiyorum," dedim.

"Tabii ki biliyorsun. En sevdiğim filmden. İpucu: Kardeşlik evinde tüm sömestir boyunca, sinema odasında o şarkıyı dinleyip durmuştuk." Ona boş boş bakmaya devam edince Jeremiah, "Gençlerin düğünüydü ve yaşlılar da onlara iyi dileklerini sundular," diye şarkıyı söylemeye başladı.

"A, tamam. *Pulp Fiction.*"

"Yani, olur mu?"

"Ciddi misin?"

"Haydi ama Bells. Mızıkçılık yapma. Videoyu YouTube'a da koyabiliriz. Eminim bir sürü beğeni alırız. Çok komik olacak!"

Ona bir bakış attım. "Komik mi? Düğünümüzün komik olmasını mı istiyorsun?"

Jeremiah surat asarak "Haydi ama. Tüm kararları sen veriyorsun, benim tek istediğim bu," deyince, şaka mı yapıyor ciddi mi,

anlayamadım. Her hâlükârda bu beni sinirlendirmişti. Ayrıca hâlâ Micheals'a benimle gelemedi diye de kızgındım.

Garson yemeklerimizle geri geldi ve Jeremiah anında ıstakoz dürümüne gömüldü.

"Başka ne kararlar verdim ki?" diye sordum.

Jeremiah çenesinden aşağı mayonez akarken, "Pastanın havuçlu olması gerektiğine karar verdin," dedi. "Ben çikolatalı pasta severim."

"Ben tüm kararları vermek istemiyorum ki! Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"O zaman sana daha çok yardım ederim. Bana ne yapmak istediğini söyle. Bak, bir fikrim var. Düğünün Tarantino temalı olmasına ne dersin?"

Acı acı, "Ya, evet, ne demem ki," deyip çatalımı bir deniz tarağına batırdım.

"*Kill Bill*'deki o gelin olabilirsin." Tabağından başını kaldırıp baktı. "Şaka, şaka. Ama yine de bu düğün işi biraz rahat olacak, değil mi? Bunun çok abartılı olmamasını istediğimizi söylemiştik."

"Evet ama yine de insanların bir şeyler yemesi lazım."

"Yemek işini falan dert etme. Babam, bu işlerle ilgilenmesi için birilerini tutacak."

Sinirlerimin bir sıcak dalgası gibi içimde kabarmaya başladığını hissedebiliyordum. Nefes verdim. "Senin için dert etme demesi kolay. Düğünümüzü planlayan sen değilsin."

Jeremiah dürümünü tabağa koyup dikleşti. "Sana yardım edeceğimi söyledim. Ve dediğim gibi, babam da işlerin büyük kısmını halledecek."

"Ben babanın halletmesini istemiyorum," dedim. "Bunu ikimizin birlikte yapmasını istiyorum. Quent Tarantino filmleri hakkında şakalar yapmak, pek yardım etmek sayılmaz."

Jeremiah, "*Quentin*," diye düzeltti.

Ona pis bir bakış attım.

"İlk dansımızla ilgili şaka yapmıyordum," dedi. "Ben hâlâ bunun güzel olacağım düşünüyorum. Ve ben de bir şeyler yapıyorum Bells. Müzik işini buldum mesela. Arkadaşım Pete hafta sonları DJ'lik yapıyor. Hoparlörlerini getirip iPod'unu onlara bağlayarak tüm müzik işini üzerine alabileceğini söyledi. Bu arada onda *Pulp Fiction* filminin müziği de var."

Jeremiah komik bir biçimde kaşlarını kaldırdı. Bir kahkaha ya da en azından bir gülümseme beklediğini biliyordum. Ben de bu tartışma bitsin de kendimi öfkeli hissetmeden deniz tarağımı yiyebileyim diye tam pes etmek üzereyken Jeremiah masumca, "Ah, dur bir dakika, ilk önce Taylor'la mı konuşmak isterdin? Bu onun için uygun olur mu diye sormak mı gerekir?" dedi.

Öfkeyle Jeremiah'ya baktım. Şu şakaları bırakıp daha minnettar davranmaya başlasa iyi olurdu çünkü Taylor, onun aksine, bana gerçekten yardımcı oluyordu. "Bu konuda ondan onay almama gerek yok. Aptalca bir fikir ve olmayacak," dedim.

Jeremiah ağzının içinde ıslık çaldı. "Tamam gergin gelin."

"Ben gergin gelin falan değilim! Bunlarla uğraşmak bile istemiyorum. Her şeyi *sen yap* o zaman."

Jeremiah bana baktı. "Bunlarla uğraşmak istemiyorum da ne demek?"

Kalbim birden çok hızlı çarpmaya başlamıştı. "Planlama işini kastediyorum. Bu aptal planlama işlerini yapmak iste-

miyorum. Evlenme olayından bahsetmiyorum. Onu hâlâ istiyorum."

"Güzel. Ben de." Jeremiah masadan uzanıp tabağımdan bir deniz tarağı alarak ağzına attı.

Son deniz tarağını da almasın diye hemen ağzıma attım. Sonra da kendi tabağımda olmasına rağmen, onunkinden bir dolu patates kızartması aldım.

Jeremiah kaşlarını çatarak "Hey," dedi. "Senin kendi patateslerin var."

"Seninkiler daha çıtır," dedim ama aslında bunu öç almak için yapmıştım. Hayatımızın geri kalanını merak ettim. Jeremiah, benim son deniz tarağımı ya da tabağımdaki son etimi mi yemeye çalışacaktı? Ben tabağımda yemeği kendi kendime bitirmekten hoşlanırdım. Kibar olmak için tabağında birkaç lokma bırakan o kızlardan değildim.

Ağzıma bir patates kızartması atmıştım ki Jeremiah, "Laurel hiç aradı mı?" diye sordu.

Yutkundum. Birden iştahım kesilmişti. "Hayır."

"Şimdiye dek davetiye eline geçmiş olmalı."

"Evet."

Jeremiah ıstakoz dürümünün geri kalanını da ağzına atarak "Şey, umarım bu hafta arar," dedi. "Yani, eminim arayacaktır."

"Umarım," dedim. Buzlu çayımdan bir yudum alarak ekledim. "Eğer gerçekten istiyorsan, ilk dansımız *You Never Can Tell* olabilir."

Jere yumruğunu havaya savurdu. "İşte bu yüzden seninle evleniyorum!"

Yüzüme bir gülücük yayıldı. "Cömert olduğum için mi?"

"Çok cömert olduğun ve beni anladığın için," diyen Jere, patateslerinden birkaçını tabağımdan geri aldı.

Eve geri döndüğümüzde, Conrad'ın arabası yoktu.

Otuz Beşinci Bölüm

Conrad

Tüm gece o ikisini kanepede birbirlerine sırnaşırken izlemektense, birinin çivi tabancasıyla kafama üst üste ateş etmesine razı olurdum. Onlar yemeğe gittikten sonra arabama atlayıp Boston'a gittim. Arabayı sürerken Cousins'a dönmemeyi de düşündüm. Canı cehennemeydi. Yarı yolda, bunun çok daha iyi olacağına dair kararımı vermiştim. Evden bir saat uzaklaştığımda ise, *kahretsin, orada bulunmaya onlar kadar hakkım var*, diyordum. Hâlâ çatıdaki olukları onarmam gerekiyordu ve akıtma borusunda bir eşek arısı yuvası gördüğüme emindim. Halletmem gereken çok iş vardı. Oraya geri dönmeden olmazdı.

Gece yarısı civarı, üzerimde boxer şortumla mutfak masasının başında oturmuş, kahvaltı gevreği yiyorken, babam üzerinde takım elbiseleriyle içeri girdi. Onun evde olduğundan bile haberim yoktu.

Beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi. "Con, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi.

"Evet."

Elinde bir kadeh burbonla karşıma oturdu. Mutfağın loş ışığında, yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Saçları tepelerden seyreliyordu ve çok kilo vermişti. Ne zaman bu kadar yaşlanmıştı? Bana göre her zaman otuz yedi yaşındaydı.

Babam boğazını temizledi. "Jeremiah konusunda sence ne yapmalıyım? Yani, gerçekten bu konuda kararlı mı?"

"Evet, sanırım öyle."

"Laurel bu konuda gerçekten kendini paralıyor. Her şeyi denedi ama çocuklar onu dinlemiyor. Belly evden kaçtı ve şimdi anne kız konuşmuyorlar bile. Laurel'in nasıl olabileceğini bilirsin."

Benim için yeni bir haberdi bu. İkisinin konuşmadığını bilmiyordum.

Babam kadehinden bir yudum aldı. "Sence, benim yapabileceğim bir şey var mı? Yani bu işi sonlandırmak için?"

Bir kez olsun babama katılıyordum. Belly için hissettiklerimi bir yana koyacak olursam, on dokuz yaşında evlenmenin aptalca olduğunu düşünüyordum. Amaç neydi ki? Neyi kanıtlamaya çalışıyorlardı?

"Jere'ye yardımı kesebilirsin," dedim ama der demez kendimi bir pislik gibi hissettim. "Ama bunu yapsan bile, hâlâ annemden ona kalan paraya sahip."

"O paranın çoğu fonda."

"Jeremiah kararlı. Her hâlükârda bu işi yapacak." Tereddüt edip ekledim. "Hem böyle bir yol izlersen seni asla affetmeyebilir."

Babam ayağa kalkıp kendine biraz daha burbon koydu. Bir yudum alarak "Onu da seni kaybettiğim gibi kaybetmek istemiyorum," dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Biz de orada sessizlik içinde oturduk. Tam ağzımı açıp *beni kaybetmedin*, demek üzereydim ki babam ayağa kalktı.

Derin bir iç çekerek kadehindeki içkiyi bitirdi. "İyi geceler evlat."

"İyi geceler baba."

Babamın, her adımı bir öncekinden ağır bir hâlde, merdivenlerden çıkışını izledim. Dünyanın yükü omuzlarında olan Atlas gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Hiç böyle bir baba olmak zorunda kalmamıştı. Zor işlerle ilgilenmek için annem hep oradaydı. Şimdi, annem gittiği için, elimizde tek babamız kalmıştı ve o da yeterli gelmiyordu.

Ben her zaman favori olandım. Ben ciddi olandım, Jeremiah ise daha havai. Hiç sorguladığım bir şey değildi bu; her zaman, ilk doğan çocuk olduğum için babama öncelikli geldiğimi düşünmüştüm. Kabullenmiştim bunu, Jere de öyle.

Ama büyüdükçe, cevabın böyle olmadığını görmüştüm. Babam bende kendini görüyordu. Babama göre, onun bir yansımasıydım. Bizim birbirimize çok benzediğimizi düşünüyordu. Jere annemiz gibiydi. Ben de babamız gibiydim. O yüzden babam tüm baskıyı bana kuruyordu. Tüm enerjisini ve umudunu bana yüklüyordu. Futbol, okul, hepsini. Ben de bu beklentilere karşılık verebilmek, onun gibi olmak için çabaladım.

Babamın mükemmel olmadığını fark ettiğim ilk sefer, annemin doğum gününü unuttuğu zamandı. Tüm gün arkadaşlarıyla golfteydi ve eve geç gelmişti. Jere ile ben annemize bir pasta yapmış ve ona çiçeklerle bir kart almıştık. Her şeyi yemek masasına yerleştirmiştik. Babam birkaç bira içmişti –bana sarıldığında içki kokusunu alabilmiştim. "Kahretsin, unuttum. Çocuklar, karta ben de ismimi koyabilir miyim?" demişti. O zaman lise birinci sınıftaydım. Babanızın bir kahraman olmadığını anlamak için geçti, biliyorum. Ama o zaman, babamın yaptığı bir şey yüzünden hayal kırıklığına uğrayışımın ilkiydi. Sonrasında, hayal kırıklığına uğramak için çok daha fazla neden bulmuştum.

Babama karşı duyduğum tüm sevgi ve gurur, nefrete dönüştü. Sonra da beni dönüştürdüğü kişiden, kendimden nefret etmeye başladım. Çünkü bunu ben de görüyordum –nasıl da birbirimize benzediğimizi. Beni korkutuyordu bu. Ben karısını aldatan biri olmak istemiyordum. İşi ailesinden önce gelen, restoranlarda az bahşiş veren, ev işlerine bakan kadının ismini öğrenmeye zahmet etmeyen biri olmak istemiyordum.

O zamandan beri de babamın kafasındaki benimle ilgili resmi yok etmeye uğraşıyordum. İşe gitmeden önce çıktığımız sabah koşularını bıraktım. Balık avlarına çıkmalardan, zaten hiç sevmediğim golften vazgeçtim. Ve çok sevdiğim futbolu da bıraktım. Babam bütün maçlarıma gelir, onları kaydederdi. Sonra onları birlikte izlerdik ve bana hata yaptığım yerleri işaret ederdi. Gazetede ne zaman benimle ilgili bir yazı olsa, çerçeveletip çalışma odasında duvarına asardı.

Babama olan kinimden, her şeyi bıraktım. Benimle gururlanmasını sağlayan her şeyi elinden aldım.

Hepsini anlamam uzun zamanımı aldı. Babamı ô yöne yönlendirenin kendim olduğunu anlamam. Bunu babam değil, ben yapmıştım. Sonra da o kadar mükemmel olmadığı için ondan nefret etmiştim. İnsan olduğu için.

Pazartesi sabahı Cousins'a geri döndüm.

Otuz Altıncı Bölüm

Pazartesi öğleden sonrası Conrad ile verandada yemek yiyorduk. Öğle yemeği için ızgara tavuk ve mısır yapmıştı. Tek yediğinin ızgara tavuk olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuş meğer.

Ona, "Jere, seninle Steven'ın, düğünde ne giymenizi istediğini söyledi mi?" diye sordum.

Conrad kafası karışmış görünerek, başını olumsuz anlamda salladı. "Erkeklerin düğünlerde takım elbise giydiklerini sanırdım."

"Evet ama sizler sağdıçlarısınız, o yüzden aynı şeyleri giyeceksiniz. Hâkî şortlarla beyaz keten gömlekler. Sana söylemedi mi?"

"Keten gömlek olayını ilk defa duyuyorum. Ya da sağdıç olacağımı."

Gözlerimi devirdim. "Jeremiah'nın biraz sorumluluk alması lazım. Elbette sağdıcı olacaksın. Sen ve Steven."

"Nasıl iki sağdıç olur ki? Sağdıç sadece bir kişi demektir." Ardından mısır koçanını ısırarak "Steven sağdıç olsun, benim için önemli değil," dedi.

"Hayır! Sen Jeremiah'nın ağabeyisin. Onun sağdıcı olmalısın."

Conrad'a sağdıç olmanın anlamını açıklamaya girişiyordum ki telefonum çaldı. Telefonda çıkan numarayı tanımıyordum ama düğün planlama işi üzerinde olduğumdan, tanımadığım bu numaralardan durmadan aranmak normaldi.

"Isabel'le mi görüşüyorum?" Sesi tanımadım. Annem yaşında bir kadın sesi gibiydi. Telefondaki her kimse, ağır bir Boston aksanı vardı.

"Şey, kendisi. Yani, benim," dedim.

"Benim adım Denise Coletti, Adam Fisher'ın ofisinden arıyorum," dedi kadın.

"Ah... Merhaba, tanıştığımıza sevindim."

"Evet, merhaba. Sadece düğününüz için bir iki noktayı onaylamanıza ihtiyacım vardı. Zarafetle Sizinle adlı bir catering şirketi seçtim; o bölgede organizasyonlar yapıyorlar. Bu son dakikayı sadece bize özel kabul ettiler, normalde partiler için aylar öncesinden rezervasyon alıyorlar. Sizin için de uygun mu?"

Kısık bir sesle, "Elbette," dedim.

Conrad bana sorgularcasına bakınca, ona ağzımı açıp kapayarak, *Denise Coletti,* dedim. Conrad'ın gözleri büyüdü ve telefonu kendisine vermem için işaret etti. Ben de elini ittirdim.

Denise Coletti, "Kaç kişi bekliyorsunuz acaba?" dedi.

"Herkes gelirse yirmi kişi."

"Adam bana kırk gibi bir sayı vermişti. Onunla tekrar kontrol edeyim." Klavyede tuşların sesini işitebiliyordum. "O zaman

muhtemelen, kişi başına dört ya da beş başlangıç. Yemek için vejetaryen seçenek de istiyor muyuz?"

"Jeremiah ile vejetaryen arkadaşlarımız olduğunu sanmıyorum."

"Pekâlâ. Tat testine gitmek istiyor musunuz? Bence gitseniz iyi olur."

"Şey, tamam."

"Harika. O zaman haftaya için size rezervasyon yaptıracağım. Şimdi, oturma planlarına gelince; iki ya da üç uzun masa mı yoksa beş yuvarlak masa mı istiyorsunuz?"

"Şey..." Masaları daha düşünmemiştim bile. Hem kırk kişi derken, ne demek istemişti? Taylor'ın, yanımda olup bana ne yapacağımı söylemesini dilerdim. "Bununla ilgili size daha sonra dönebilir miyim?"

Denise hafifçe iç çekince, yanlış şeyi söylediğimi anladım. "Elbette ama lütfen mümkün olduğunca çabuk olun ki onlara başlayın diyebileyim. Şimdilik bu kadar. Bu haftanın sonlarına doğru sizinle tekrar irtibata geçeceğim. Ve tebrikler."

"Çok teşekkürler Denise."

Yanımdan Conrad, "Merhaba Denise!" diye seslendi.

Denise, "O Connie mi? Benden de selam söyleyin," dedi.

Ona, "Denise selam söylüyor," dedim.

Ardından Denise, "Mazel tov," dedi ve telefonu kapadık.

Conrad, "Neler oluyor?" diye sordu. Yanağında mısır kabuğu vardı. "Denise neden seni aradı?"

Telefonumu indirip "Şey, görünüşe göre, babanın sekreteri artık düğün organizatörümüz oldu. Yirmi kişi yerine de kırk kişi davet ediyoruz," dedim.

Conrad uysalca, "Bu iyi haber," dedi.

"Bu nasıl iyi haber oluyor?"

"Babam sizin evlenmenize onay verdi demek ki. Ve masrafları da ödüyor." Conrad tavuğunu kesmeye başladı.

"Hım. Vay." Ayağa kalktım. "Jere'yi arasam iyi olacak. Ama daha gün ortası. Hâlâ işte."

Tekrar oturdum.

Birisinin işleri devralmasından ötürü herhâlde rahatlamam gerekirdi ama bunun yerine kendimi baskı altında hissettim. Bu evlilik, hayal ettiğimden çok daha büyük bir hâl alıyordu. Şimdi de masa mı kiralıyorduk? Birden her şey çok fazla olmuştu.

Conrad karşımda bir başka mısırı yağlıyordu. Tabağıma baktım. Artık aç değildim. Midemi tıka basa dolu hissediyordum.

Conrad, "Ye," dedi.

Tavuktan küçük bir lokma aldım.

O akşamın ilerleyen saatlerine dek Jeremiah ile konuşamadım ama asıl konuşmak istediğim kişi, annemdi. O, masaların nasıl konulacağını ve herkesin nereye oturtulacağını bilirdi. Denise, Bay Fisher hatta Susannah, araya girip ne yapılacağını söylemesini istediğim kişiler değildi. Sadece annemi istiyordum.

Otuz Yedinci Bölüm
Conrad

O haftanın ilerleyen günlerinde Belly'nin Taylor'la telefonda konuşmasını duymadan önce, ne kadar zor bir zaman geçirdiğini anlamamıştım. Belly'nin odasının kapısı açıktı, ben de koridordaki banyoda dişlerimi fırçalıyordum.

Belly'nin, "Taylor, annene yapmaya çalıştığı şey için gerçekten minnettarım ama yemin ederim sorun değil. Biliyorum ama evlilik partimde mahalledeki tüm komşular oradayken annemin olmaması bana kendimi çok tuhaf hissettirecek..." deyişini işittim. Ardından iç çekip "Evet, biliyorum. Tamam. Annene teşekkürlerimi ilet," deyişini.

Belly ardından kapısını kapadı ve ağlamaya başladığını duyduğuma emindim.

Odama gittim, yatağıma yattım ve gözlerimi tavana diktim. Belly bana annesi konusunda ne kadar üzgün olduğundan bah-

setmemişti. O, her zaman, Jere gibi neşeli, doğal olarak şen şakrak biri olmuştu. Eğer bir olayda olumlu bir yön varsa, Belly her zaman onu bulurdu. Onu ağlarken duymak beni sarsmıştı. Bu işe karışmamam gerektiğini biliyordum, bu akıllıca olurdu. Ona göz kulak olmama ihtiyacı yoktu. Artık büyük bir kızdı. Hem Belly için ne yapabilirdim ki? Kesinlikle bu işten uzak duruyordum.

Ertesi sabah Laurel'i görmek için erkenden kalktım. Evden çıkarken, dışarısı hâlâ karanlıktı. Yolda Laurel'i arayıp benimle kahvaltı için buluşup buluşamayacağını sordum. Laurel şaşırdı ama bir şey sormadı; benimle otobanın üzerindeki bir lokantada buluşacağını söyledi. Sanırım Laurel her zaman benim için özel olmuştu. Çocukken bile onun yanında olmak hoşuma giderdi. Onun yanında, onunlayken sessiz kalabilmekten hoşlanırdım. Çocuklarla, onların seviyesine inip konuşmazdı. Bize eşiti gibi davranırdı. Annem ölünce Stanford'a transfer olmamdan sonra, Laurel'i zaman zaman aramaya başladım. Onunla konuşmayı hâlâ seviyordum ve çok da canımı yakmadan bana annemi hatırlatması hoşuma gidiyordu. Sanki evle aramda bir bağdı.

Laurel lokantaya benden önce gelmişti, masalardan birine oturmuş, beni bekliyordu. Ayağa kalkıp kollarını açarak "Connie," dedi. Kilo vermişe benziyordu.

Ona sarılarak "Selam Laur," dedim. Kollarımın arasında bana bir deri bir kemik kalmış gibi geldi ama hâlâ aynı kokuyordu. Laurel'in her zaman temiz, tarçın gibi bir kokusu olurdu.

Onun karşısına oturdum. İkimiz için de pankek ve domuz pastırması sipariş ettikten sonra Laurel, "E, nasılsın?" dedi.

Biraz meyve suyu içerek "İyiyim," dedim.

Şimdi bu konuyu nasıl açacaktım? Benim tarzım değildi. Jere bunu basitçe yapardı ama bana doğal gelmiyordu. Beni ilgilendirmeyen bir şeye burnumu sokuyordum. Ama bunu yapmalıydım. Belly için.

Boğazımı temizledim. "Seni aradım çünkü düğünle ilgili konuşmak istiyordum," dedim.

Laurel'in yüzü gerildi ama sözümü kesmedi.

"Laur, bence düğüne gitmelisin. Bence bunun bir parçası olmalısın, sen Belly'nin annesisin."

Laurel kahvesini karıştırdıktan sonra bana baktı. "Sence evlenmeliler mi?" dedi.

"Ben böyle demedim."

"O zaman sen ne düşünüyorsun?"

"Bence birbirlerini seviyorlar ve kim ne derse desin bunu yapacaklar. Ve... Bence Belly'nin, şu zamanda annesine gerçekten ihtiyacı var."

Laurel duygusuzca, "Isabel bensiz de gayet iyi idare ediyor gibi. Nerede olduğunu haber vermek için beni aramadı bile. Bunu Adam'dan duymak zorunda kaldım –ki o da görünüşe göre, şimdi düğünün masraflarını karşılayan kişi. Klasik Adam. Steven da sağdıç. Belly'nin babası da her zaman olduğu gibi pes edecek. Görünüşe göre, kararlarına tutunan bir tek benim."

"Belly iyi değil. Yemek yemiyor. Ve... Geçen gece ağladığını duydum. Taylor'ın annesinin ona bir parti yapmak istediğini ama sensiz bunun doğru olmayacağını söylüyordu."

Laurel'in yüzü azıcık yumuşadı. "Lucinda, Belly için parti mi yapacak?" Sonra kahvesini tekrar karıştırarak "Jere bunu iyice düşünmedi. Bu işi yeterince ciddiye almıyor," dedi.

"Haklısın, o ciddi biri değildir. Ama inan bana, Belly konusunda ciddi," dedim ve derin bir nefes alarak ekledim. "Laurel, eğer düğüne gitmezsen buna pişman olacaksın."

Laurel doğruca gözlerimin içine baktı. "Burada birbirimize karşı dürüst mü oluyoruz?"

"Her zaman öyle olmadık mı?"

Laure başını sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. "Evet, olduk. O zaman söyle bana. Bütün bunlarla senin alakan ne?"

O sorunun geleceğini biliyordum. Ne de olsa karşımdaki Laurel'di. Lafı dolaştırmazdı.

"Belly'nin mutlu olmasını istiyorum."

Laurel, "Hım," dedi. "Sadece Belly'nin mi?"

"Jeremiah'nın da."

"Hepsi bu mu?" derken, bakışları üzerimdeydi.

Ben de sadece ona bakmakla yetindim.

Onu kahvaltıya davet eden ben olduğum için hesabı ödemeye çalıştım ama Laurel bana izin vermedi. "Kesinlikle olmaz," dedi.

Arabayla geri giderken, konuşmamızı zihnimden tekrar geçirdim. Bütün bunlarla ne ilgim olduğunu sorarken Laur'un yüzündeki bilmiş bakış. Ne yapıyordum? Belly ile vazo seçiyor, ailelerle aralarında arabulucu olmaya çalışıyordum. Birden düğün organizatörleri olmuştum ama onların bu kararını onaylamıyordum bile. Bu durumdan kendimi kurtarmalıydım. Tüm olaya dâhil oluyordum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Conrad kapıdan içeri girdiğinde, "Neredeydin?" diye sordum. Tüm sabahtır evde yoktu.

Bana hemen cevap vermedi. Aslına bakılırsa bana bakmıyordu bile. Sonra da kısaca, "Sadece bazı işlerimi hallediyordum," dedi.

Ona tuhaf bir bakış attım ama bana daha fazla açıklama yapmadı. Ben de, "Dyerstown'daki çiçekçiye giderken bana eşlik etmek ister misin? Düğün için çiçek seçmem gerek," dedim.

"Jere bugün gelmiyor mu? Onunla gidemez misin?" Conrad sinirlenmiş gibiydi.

Şaşırmış, biraz da incinmiştim. Son birkaç haftadır gerçekten iyi anlaştığımızı düşünüyordum. "Bu akşama kadar evde olmayacak," dedim. Sonra da şakacı bir şekilde, "Hem çiçek aranjman ustası sensin, Jere değil, unuttun mu?" diye ekledim.

Conrad sırtı bana dönük, mutfak lavabosunun orada durdu. Suyu açıp bir bardağı doldurdu. "Jere'yi kızdırmak istemem."

Sesinde hafif bir kırgınlık duyduğumu sandım. Kırgınlık ve... Başka bir şey daha. Korku.

"Sorun ne? Bugün bir şey mi oldu?" Birden endişelendim. Conrad bana cevap vermeyince arkasına doğru gidip elimi omzuna koymaya yeltendim ama sonra döndü, ben de elimi indirdim. "Hiçbir şey olmadı," dedi. "Gidelim. Arabayı ben kullanırım."

Çiçekçide de oldukça sessizdi. Taylor ile zambaklarda karar kılmıştık ama çiçek aranjmanları dergisine bakınca onların yerine şakayıkları seçtim. Çiçekleri Conrad'a gösterdiğimde, "Annemin en sevdikleriydi," dedi.

"Hatırlıyorum," dedim. Tıpkı Denise Coletti'nin söylediği gibi, her masa için birer tane olmak üzere, beş aranjman sipariş ettim.

Çiçekçi, "Peki ya buketler?" diye sordu.

"Onlar da şakayık olabilir mi?" diye sordum.

"Elbette olur. Sizin için güzel bir şeyler hazırlarım." Ardından Conrad'a, "Siz ve sağdıçlarınız, yaka çiçeği takacak mısınız?" diye sordu.

Conrad kızardı. "Ben damat değilim."

"O damadın ağabeyi," deyip Bay Fisher'ın kredi kartını uzattım.

Çok geçmeden oradan ayrıldık.

Eve dönüş yolunda, yol kenarındaki bir meyve tezgâhının önünden geçtik. Durmak istedim ama bunu söylemedim. Sanırım Conrad bunu anladı çünkü, "Geri dönmek ister misin?" diye sordu.

"Yok, önemli değil, çoktan geçtik," dedim.

Conrad tek yönlü yolda U dönüşü yaptı.

Meyve tezgâhında ahşap sandıklar içinde şeftaliler ve parayı kutuya bırakmamızı yazan bir not vardı. Bozuğum olmadığı için bir dolar bıraktım.

Şeftalimi üzerime silerek "Sen de bir tane almayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır, benim şeftaliye alerjim var," dedi.

"Ne zamandan beri?" diye sordum. "Seni daha önce şeftali yerken kesinlikle gördüm. Ya da en azından, şeftalili turta yerken gördüm."

Conrad omuz silkti. "Her zaman alerjim vardı. Daha önce şeftali yedim ama ağzımın içini kaşındırıyor."

Şeftalimi ısırmadan önce, gözlerimi kapayıp kokusunu içime çektim. "Sen kaybedersin."

Daha önce hiç böyle bir şeftali yememiştim. Mükemmel olgunluktaydı. Parmaklarınız meyveye dokunur dokunmaz içeri göçüyordu. Şeftaliyi, suyu çenemden aşağı akarak ve elimi suları akıtarak mideme indirdim. Tatlı ama aynı zamanda mayhoştu. Koku, tat ve görüntüden oluşan, dört dörtlük bir tecrübeydi.

"Bu mükemmel bir şeftali," dedim. "Neredeyse, bu kadar güzel olamaz diye başka şeftali yemek istemeyeceğim."

Conrad, "Test edelim," dedi ve gidip bana bir başka şeftali daha getirdi. Onu da dört lokmada yedim.

"Bu da o kadar iyi miydi?" diye sordu.

"Evet. Öyleydi."

Conrad uzandı ve gömleğiyle çenemi sildi. Belki de birinin benim için yaptığı en samimi hareketti bu.

Kendimi sersemlemiş, ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissettim.

O birkaç saniyede bana bakışları çok farklıydı. Ama sonra, arkamdan güneş ışığı geliyormuş gibi bakışlarını yere indirdi.

Ondan biraz uzaklaşıp "Jere için de biraz alacağım," dedim.

Conrad uzaklaşarak "İyi fikir. Ben gidip seni arabada bekleyeceğim," dedi.

Şeftalileri plastik bir poşete koyarken titriyordum. Conrad'ın bir bakışı, bir dokunuşuyla titremeye başlıyordum. Delilikti bu. Onun kardeşiyle evleniyordum.

Arabaya geri dönünce konuşmadım. İstesem bile konuşamazdım. Kelimeler benden uçup gitmişti. Klimalı arabanın sessizliğinde, aramızdaki sessizlik de çok gürültülü geliyordu. Ben de camımı indirdim ve bakışlarımı yanda hareket eden nesnelere odakladım.

Eve vardığımızda, Jeremiah'nın arabası otoparktaydı. Conrad eve girer girmez ortadan kayboldu. Jere'yi kanepede, güneş gözlüğü hâlâ kafasında, uyuklar hâlde buldum. Onu öperek uyandırdım.

Gözleri açıldı. "Hey."

"Selam. Bir şeftali ister misin?" diyerek plastik poşetimi bir sarkaç gibi salladım. Birden kendimi gergin hissetmiştim.

Jere bana sarılarak "Şeftali sensin," dedi.

"Conrad'ın şeftali alerjisi olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette. Bir keresinde şeftalili dondurma yediğinde ağzı şişmişti, hatırlamıyor musun?"

Ondan ayrılıp şeftalileri yıkamaya gittim. İçimden, *kendini suçlu hissedecek bir şey yok, hiçbir şey olmadı*, dedim. *Sen hiçbir şey yapmadın.*

Kırmızı plastik süzgeçte şeftalileri yıkıyor ve Susannah'yı çok kereler izlediğim gibi fazla suyu süzüyordum. Su şeftalilerin üzerinden akarken, Jeremiah arkamdan gelip bir şeftali aldı. "Sanırım artık temizler," dedi.

Mutfak tezgâhına çıkıp şeftaliyi ısırdı.

"Güzel, değil mi?" diye sordum. Bir tanesini yüzüme doğru tutup derin bir nefes alırken, aklıma gelen çılgın düşünceleri kovalamaya çalıştım.

Jeremiah başını salladı. Çoktan şeftaliyi bitirmiş, çekirdeğini lavaboya atıyordu. "Gerçekten güzel. Çilek aldın mı? Hemen şu an bir koca kutu çilek yiyebilirim."

"Hayır, sadece şeftali aldım."

Şeftalileri gümüş meyve kâsesine koydum ve elimden geldiğince iyi şekilde düzenledim. Ellerim hâlâ titriyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Daire boydan boya koyu mavi halılarla kaplıydı. Ayağımda şıpıdık terlikler olmasına rağmen, halının nemli olduğunu anlayabiliyordum. Mutfak, bir uçağın tuvaleti büyüklüğündeydi ve yatak odasının da camı yoktu. Mekânın yüksek tavanı vardı ve fikrimce, iyi olan tek yanı buydu.

Jeremiah ile bütün günü, okulumuzun yakınındaki dairelere bakarak geçirmiştik. Şimdiye dek üç daire görmüştük ve bu sonuncusu, gördüklerimiz içinde en kötüsüydü.

Jeremiah takdir edercesine, "Halıyı sevdim," dedi. "Sabahları uyanıp ayaklarını bir halının üzerine basmak, güzel bir his."

Ev sahibinin bizi beklediği açık kapıya doğru bir bakış attım. Adam babamın yaşlarında görünüyordu. Uzun, beyaz bir at kuyruğu, bıyığı ve kolunda üstsüz bir deniz kızı dövmesi vardı. Beni dövmeye bakarken yakalayıp sırıttı. Ben de karşılık olarak,

zayıfça gülümsedim. Ardından yatak odasına doğru yürüyüp Jeremiah'ya beni takip etmesini işaret ettim. "Burası sigara kokuyor," diye fısıldadım. "Sanki koku halıya sinmiş."

"Koku giderici sıkarız bebeğim."

"*Sen* koku giderici sık. Ben burada yaşamam."

"Sorun ne? Burası neredeyse kampüsün içinde, o kadar yakın ki. Dış alanı da var. Izgara yapabiliriz. Vereceğimiz onca partiyi düşünsene, haydi ama Belly."

"Haydi aması yok. İlk baktığımız yere gidelim. Orada merkezi klima vardı." Üst katlarda birinin radyosundan gelen basın, sesinden çok titreşimini hissedebiliyordum.

Jeremiah ellerini ceplerine soktu. "Orada yaşlılar ve aileler vardı. Burasıysa bizim yaşımızdakilere göre. Bizim gibi üniversite öğrencilerine göre."

Ev sahibine tekrar baktım. Cep telefonuna bakıyor, bizi dinlemiyormuş numarası yapıyordu.

Sesimi kısarak "Burası neredeyse bir kardeşlik evi gibi. Eğer böyle bir yerde yaşamak istesem, senin odana taşınırdım," dedim.

Jeremiah gözlerini devirdi. Yüksek sesle, "Sanırım daireyi tutmuyoruz," dedi. Ev sahibine de, *ne yapabilirim ki* gibilerinden omuz silkti. Sanki bu işin içinde erkekler bir taraftaydı.

"Bize daireyi gösterdiğiniz için teşekkürler," dedim.

Adam bir sigara yakarak "No problemo," dedi.

Daireden çıkarken Jeremiah'ya pis pis baktım. Bana şaşkın şaşkın, *ne,* yaptı ağzını açıp kapayarak. Sadece başımı sallamakla yetindim.

Arabada Jeremiah, "Geç oluyor," dedi. "Bir yer seçelim gitsin. Bu işi artık halletmek istiyorum."

Klimayı açarak "Tamam, öyle olsun," dedim. "O zaman ben ilk gördüğümüz yeri seçiyorum."

"İyi," dedi.

"İyi," dedim.

Kâğıt işleri için ilk daireye gittik. Doğruca idare bölümüne girdik. Binanın yetkilisinin ismi Carolyn'di. Uzun boylu, kızıl saçlıydı ve üzerinde desenli, vücudu saran bir elbise vardı. Parfümü Susannah'nınkine benziyordu. Kesinlikle iyiye işaret olarak aldım.

Carolyn, "Yani daireyi sizin için aileleriniz kiralamıyor?" diye sordu. "Çoğu öğrenci, kira kontratını ailesine imzalatıyor."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Jeremiah benden önce davrandı.

"Hayır, kendimiz kiralıyoruz," dedi. "Nişanlıyız."

Kadının yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve çok kısa bir an karnıma baktığını fark ettim. "Ah!" dedi. "Şey, tebrikler."

Jeremiah, "Teşekkürler," dedi.

Ben hiçbir şey demedim. Sırf evleniyoruz diye herkesin hamile olduğumu düşünmesinden ne kadar bıkkınlık geldiğini geçiriyordum aklımdan.

"Kredi onayı aldıktan sonra başvurunuzu işleme koyabilirim," dedi Carolyn. "Her şey yolundaysa daire sizindir."

Jeremiah öne doğru eğilerek "Eğer birkaç kredi kartı ödemesini geciktirdiyseniz, bu kredibilitenizi olumsuz etkiler mi acaba?" diye sordu.

Gözlerimin kocaman açıldığını hissedebiliyordum. "Sen neden bahsediyorsun?" diye fısıldadım. "Senin kredi kartını baban ödüyor."

"Evet ama ilk senemde bir kredi kartı da kendim aldım. Kredimi oluşturmak için," diyerek, Carolyn'e gönül alıcı şekilde gülümsedi.

Carolyn, "Eminim sorun olmaz," dedi ama gülümsemesi soldu. "Isabel, senin kredibiliten nasıl?"

"Şey, sanırım iyi. Babam bana ek kart çıkarttı ama o kartı hiç kullanmam."

"Hımmm. Tamam, peki mağaza kartlarınız var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Jeremiah, "İlk ve son ayın ödemesini kesinlikle yapacağız," diye belirtti. "Depozitomuz da var, yani her şey yolunda."

Carolyn, "Harika," dedi ve koltuğundan kalktı. "Bunu bugün işleme koyacağım ve birkaç gün içinde size haber vereceğim."

Neşeli konuşmaya çalışarak "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedim.

Jeremiah ile binadan çıkıp otoparka yürüdük. Arabanın dışında dururken, "O daireyi umarım tutabiliriz," dedim.

"Eğer tutamazsak, ötekilerden birini eminim kiralarız. Gary'nin kredibilitemizi kontrol edeceğini bile sanmam."

"Gary kim?"

Jeremiah sürücü tarafına geçip kapıyı açtı. "Gezdiğimiz son dairedeki adam."

Gözlerimi devirdim. "Gary'nin de kredibilite kontrolü yapacağına eminim."

Jere, "Ben şüpheliyim," dedi. "Gary iyi adamdı."

"*Gary*'nin muhtemelen zemin katta bir uyuşturucu laboratuvarı var," dedim. O anda da Jeremiah gözlerini devirdi.

Konuşmama devam ettim. "O dairede yaşarsak, herhâlde bir gece kendimizi buz dolu bir küvetin içinde böbreğimiz gitmiş şekilde buluruz."

"Belly, adam bir sürü öğrenciye daire kiralıyor. Futbol takımımdan bir çocuk geçen sene bütün yıl orada yaşadı ve gayet iyi. Hâlâ iki böbreğe ve tüm organlarına sahip."

İkimiz arabanın iki yanından birbirimize baktık. Jere, "Neden hâlâ bunu konuşuyoruz? İstediğin oldu, unuttun mu?" dedi.

Cümleyi beklediğim gibi bitirmedi –İstediğin oldu, *her zamanki gibi.*

"İstediğim oldu mu olmadı mı bilmiyoruz."

Ben de cümleyi istediğim gibi bitirmedim –*Senin kötü kredin yüzünden* istediğim oldu mu olmadı mı bilmiyoruz.

Yolcu kapısını açıp içeri girdim.

O haftanın ilerleyen günlerinde, beklediğim telefon geldi. Daireyi tutamamıştık. Bunun Jere'nin kötü kredisinden mi yoksa benim hiç kredim olmayışından mı olduğunu bilmiyordum ama kimin umurundaydı ki. Sonuçta daireyi tutamamıştık.

Kırkıncı Bölüm

Taylor'ın evlilik partisi günüydü. O günü durmadan, Taylor'ın diye düşünüyordum. Çünkü partiyi düzenleyenler Taylor ile annesiydi. Gönderdikleri davetiyeler, benim düğün davetiyelerimden daha güzeldi.

Evin önüne birkaç araba park etmişti. Marcy Yoo'nun gümüş Audi'sini ve Taylor'ın teyzesi Mindy'nin mavi Honda'sını tanıdım. Taylor'ın posta kutusunun üzerine beyaz balonlar bağlanmıştı. Bana Taylor'ın her sene kutladığı doğum günlerini hatırlattı. Her zaman çingene pembesi balonlar asılı olurdu oraya. Her zaman.

Beyaz bir elbise ve sandalet giymiştim. Maskara, allık ve pembe dudak parlatıcısı da sürmüştüm. Cousins'daki evden ayrılırken, Conrad güzel göründüğümü söylemişti. Şeftaliler için durduğumuz günden bu yana ilk defa konuşmuştuk. Bana, "Güzel

görünüyorsun," demişti, ben de, "Teşekkürler," demiştim. Çok sıradan bir konuşmaydı.

Taylor'ın evine geldiğimde, hiç yapmadığım şekilde kapı zilini çaldım. Bir parti olduğu için böyle yapmam gerektiğini düşünmüştüm.

Kapıyı Taylor açtı. Kenarlarında açık yeşil balıkların yüzdüğü pembe bir elbise giymiş, saçını da yarım toplamıştı. Gelin olması gereken kendisiymiş gibi duruyordu. Bana sarılarak "Çok tatlı görünüyorsun," dedi.

İçeri girerken, "Sen de öyle," dedim.

Taylor beni oturma odasına yönelterek "Neredeyse herkes burada," dedi.

"İlk önce gidip bir işeyeceğim," dedim.

"Acele et, sen onur konuğusun."

Çabucak banyoyu kullandım ve ellerimi yıkadıktan sonra saçlarımı parmaklarımla taramaya çalıştım. Biraz daha parlatıcı sürdüm. Kendimi gergin hissediyordum.

Taylor tavandan aşağı krapon kâğıdından evlilik çanları asmıştı ve radyoda, "Kiliseye Gidiyoruz" çalıyordu.

Arkadaşlarımız Marcy, Blair ve Katie, Taylor'ın teyzesi Mindy, yan komşumuz Bayan Evans ve Taylor'ın annesi Lucinda vardı. Lucinda'nın yanındaysa, üzerinde açık mavi bir takımla koltukta oturan annemi gördüm.

Onu görünce gözlerim doldu.

Birbirimize sarılmak için odanın ortasına koşmadık ve ağlamadık. Odada dolaşıp kadınlarla, arkadaşlara sarıldım ve anneme ulaştığımda uzun bir süre sıkı sıkı sarıldık. İkimizin de bir şey demesine gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk.

Açık büfe masasında Taylor elimi sıktı. "Mutlu musun?" diye fısıldadı.

Bir tabak alarak "Çok mutluyum," diye fısıldadım. Kendimi inanılmaz rahatlamış hissediyordum. Her şey gerçekten yoluna giriyordu. Annemi geri kazanmıştım. Gerçekten oluyordu bu.

Taylor, "Güzel," dedi.

"Bu nasıl oldu? Annen, annemle mi konuştu?"

Taylor, "Hı hıı," dedi ve bana küçük bir öpücük yolladı. "Annem, anneni gelmesi için ikna etmenin zor olmadığını söyledi."

Lucinda masanın ortasına kendi meşhur beyaz Hindistan cevizli pastasını koymuştu. Limonata, sosisli aperitifler, küçük havuçlar ve soğanlı sos vardı –tüm sevdiğim yiyecekler. Annem de limonlu keklerinden yapıp getirmişti.

Tabağımı yiyecekle doldurup kızların yanına oturdum. Ağzıma bir sosisli atarken, "Geldiğiniz için çok teşekkürler millet," dedim.

Marcy başını şaşkınlıkla sallayarak "Evleneceğine inanamıyorum," dedi.

Blair, "Ben de," dedi.

"Ben de," dedim.

En güzel kısım, hediyeleri açmaktı. Sanki yaş günüm gibiydi. Marcy kapkek kalıpları, Blair bardaklar, Mindy teyze el havluları, Lucinda yemek kitapları, Taylor cam bir sürahi ve annem de kuş tüyü bir yatak örtüsü almıştı.

Taylor yanıma oturdu ve kimin ne getirdiğini yazıp kurdele topladı. Ardından kâğıt bir tabağa delikler açıp içine kurdeleleri geçirdi.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Provalar için gereken buketin şapşal," diyen Lucinda, sırıtarak bana baktı. O sabah solaryuma gittiği, yüzündeki gözlük izlerinden anlaşılıyordu.

"A, prova yemeği yapmayacağız," dedim. Dürüst olmak gerekirse, neyin provasını yapacaktık ki? Sahil kenarında evleniyorduk. İkimizin de istediği gibi sade ve karmaşadan uzak olacaktı.

Taylor tabağı bana verdi. "O zaman bunu şapka gibi takman gerekecek."

Lucinda ayağa kalkıp kâğıt tabağı bir bone gibi başıma bağladı. Marcy de resmimi çekerken hepimiz güldük.

Ardından Taylor elinde bir defterle ayağa kalktı. "Pekâlâ, o zaman Belly'nin düğün gecesi söyleyeceklerini dinlemeye hazırlanın."

Şapkamla yüzümü kapadım. Oyunu daha önce duymuştum. Nedime, müstakbel gelinin hediyeleri açarken söylediği her şeyi not ederdi.

Taylor, "A, bu çok güzel!" dedi ve tüm odada kahkahalar patladı.

Defteri Taylor'dan almaya çalıştım ama o başımın üzerinde tutarak "Jeremiah buna bayılacak!" diye okumaya devam etti.

Tuvalet kâğıdından gelinlik yarışmasının ardından, temizliğe yardım ettikten ve herkes gittikten sonra annemi arabasına geçirdim. Utanarak "Geldiğin için teşekkürler anne. Benim için anlamı büyük," dedim.

Annem saçlarımı gözümün önünden çekti. "Sen benim kızımsın," dedi sadece.

Kollarımı ona doladım. "Seni çok ama çok seviyorum."

Arabama biner binmez Jeremiah'yı aradım. "İş üzerindeyiz!" diye bağırdım. Aslında önceden de öyleydik. Yine de bu düğünü planlama işi, evden uzakta kalmak, annemle kavga hâlinde olmak içime oturmuştu. Annem yanımda olunca, kendimi tekrar nefes alabiliyormuş gibi hissetmiştim. Endişelerim gitmişti. Sonunda, kendimi tamamlanmış hissediyordum.

O gece evde uyudum. Steven, ben ve annem, birlikte cinayet serisi izledik; suçları yeniden canlandırdıkları programlardan birini. Korkunç oyunculuklar karşısında kurtlar gibi uluduk ve Fritos ile annemin limonlu kekinden geri kalanları yedik. Çok güzeldi.

Kırk Birinci Bölüm

Conrad

Belly'nin eve gittiği gün, bir zamanlar garsonluk yaptığım deniz mahsulleri restoranının eski sahibi Ernie'yi ziyarete gittim. Cousins'a gelmiş her çocuk, Ernie'nin kim olduğunu bilirdi. Tıpkı onun her çocuğu tanıdığı gibi. Kaç yaşınıza gelmiş olursanız olun, bir yüzü asla unutmazdınız. Lisede orada çalışırken, Ernie en az yetmiş yaşında olmalıydı. Şimdi orayı yeğeni John işletiyordu ve hıyarın tekiydi. İlk başta Ernie'ye barmenlik görevi vermişti. Ama Ernie işlere yetişemeyince, John ona peçeteleri katlama işi vermişti. Sonunda da onun elini işten tamamen kesip zorla emekli etmişti. Şüphesiz Ernie yaşlıydı ama çalışkandı ve herkes onu severdi. Onunla dışarıda sigara molaları verirdim. Sigara içmesine izin vermenin yanlış olduğunu biliyordum ama yaşlı bir adamdı ve yaşlı bir adama kim hayır diyebilirdi ki?

Ernie, otobanın orada küçük bir evde yaşıyordu ve ben de haftada en az bir kere onu görmeye çalışıyordum. Hem ona arkadaşlık etmek hem de hâlâ yaşadığından emin olmak için. Ernie'nin etrafında, ilacını almasını hatırlatacak kimsesi yoktu. Yeğeni John ise elbette hiç ziyarete gelmiyordu. John onu zorla işinden edince Ernie, yeğeninin artık kendisiyle aynı kandan olmadığını söylemişti.

O yüzden, Ernie'nin sokağına girdiğimde, John'un arabasının yola çıkmak üzere olduğunu görünce oldukça şaşırdım. Evin önüne park edip içeri girmeden önce bir kez kapıyı çaldım.

Ernie kanepeden bana, "Bana sigara getirdin mi?" diye sordu.

Her seferinde aynı şeydi. Artık sigara içmesine izin verilmiyordu. "Hayır," dedim. "Ben bıraktım."

"O zaman defol git."

Ardından her zamanki gibi güldü, ben de kanepesine oturdum. Sessizlik içinde, eski hırsız polis dizilerinden izleyip yer fıstığı yedik. Reklamlar esnasındaysa konuşurduk.

"Kardeşimin önümüzdeki hafta sonu evleneceğini duydun mu?"

Ernie homurdandı. "Henüz gömülmedim evlat, elbette duydum. Herkes duydu. O tatlı bir kız. Küçükken bana reverans yapardı."

Sırıtarak "Çünkü ona, senin eskiden İtalya'da bir prensken sonra mafya olduğunu söylemiştik. Cousins'ın Babası."

"Doğru demişsiniz."

Dizi tekrar başlayınca susup izlemeye devam ettik. Bir sonraki arada Ernie, "E, peki bir kılıbık gibi sadece ağlayacak mısın, yoksa bu konuda bir şey yapacak mısın?" dedi.

Neredeyse yer fıstığımı boğazıma kaçırıyordum: Öksürerek "Sen neden bahsediyorsun?" dedim.

Ernie yine homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Bana şirinlik yapma. Onu seviyorsun, değil mi? O doğru kişi?"

"Ernie, sanırım bugün ilaçlarını almayı unuttun," dedim. "İlaç kutun nerede?"

Ernie kemikli eliyle beni başından savar gibi yapıp dikkatini tekrar televizyona verdi. "Sus bakalım. Dizi başladı."

Bir sonraki reklama kadar bekleyip ona sıradan bir şekilde, "Buna gerçekten inanıyor musun? Herkesin kendisi için doğru tek kişi olduğuna?" dedim.

Ernie bir yer fıstığının kabuğunu açarak "Elbette inanıyorum," dedi. "Elizabeth benim için o kişiydi. O ölünce, bir başkasını aramak için bir sebep göremedim. Benim karım gitmişti. Şimdiyse sadece zamanımı geçiriyorum. Bana bir bira getirir misin?"

Ayağa kalkıp buzdolabına gittim. Bir bira ve bir meşrubat bardağıyla geri geldim. Ernie meşrubat bardaklarına düşkündü. "John burada ne yapıyordu?" diye sordum. "Gelirken onu gördüm."

"Bahçemin çimlerini biçmeye geldi."

Birayı bardağına boşaltırken, "Bunun benim işim olduğunu sanıyordum," dedim.

"Kenarlarda berbat iş çıkarıyorsun."

"Siz ne zaman konuşmaya başladınız ki?"

Ernie omuz silkip ağzına bir yer fıstığı attı. "Muhtemelen, tahtalı köyü boyladığımda evimi ona bırakayım diye buralarda dolanıyor." Birasını içip koltuğunda geriye yaslandı. "O iyi bir

çocuk. Kız kardeşimin tek oğlu. Aileden. Aile ailedir. Bunu asla unutma Conrad."

"Ernie, iki reklam arası öncesi, eğer kardeşimin evliliğini önlemeye çalışmazsam kılıbık olduğumu söyledin!"

Ernie dişini karıştırarak "Eğer söz konusu bir kızsa, ister aileden olsun, ister olmasın, tüm kurallar yıkılır," dedi.

Birkaç saat sonra Ernie'nin evinden ayrılırken, kendimi daha hafiflemiş hissettim. Her zaman öyle hissederdim.

Kırk İkinci Bölüm

Düğünden sadece birkaç gün önce, bir çarşamba günüydü. Yarın Taylor ile Anika, Cousins'a geliyorlardı; tıpkı Josh, Kızılkuş ve ağabeyim gibi. Erkekler sözde bekârlığa veda gecelerini kutlayacaktı; Taylor, Anika ve ben de havuz kenarında takılacaktık. Denise Coletti ve Taylor sayesinde, düğün için her şey hazırdı. Yemek sipariş edilmişti: Istakoz dürümler ve karides kokteyli. Veranda ve bahçe için yılbaşı ışıklarını asmıştık. Ben babamın kolunda dışarı çıkarken, Conrad da gitarda bir şarkı çalacaktı. Susannah'nın bana bıraktığı takıyı takacak ve saçımla makyajımı kendim yapacaktım.

Her şey yerli yerine oturuyordu ama unuttuğum bir şey olduğu hissini üzerimden atamıyordum.

Oturma odasını süpürüyordum ki Conrad kapıyı açarak içeri girdi. Sabahtan beri sörf yapıyordu. Süpürgeyi kapadım. "Sorun

ne?" diye sordum. Solgun görünüyordu ve saçlarından gözlerine su damlıyordu.

"Bittim," dedi. "Sörf tahtamın kuyruğu bacağımı kesti."

"Kötü mü?"

"Yok, çok kötü değil." Banyoya topallayarak gidişini izleyip hemen peşinden koştum. Küvetin kenarına oturmuştu ve kan havluya geçiyor, aynı zamanda bacağından aşağı akıyordu. Bir saniye başımın döndüğünü hissettim.

Conrad, "Kanama çoktan durdu," derken, yüzü mermer tezgâh kadar beyazdı. Bayılacakmış gibi duruyordu. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Yaranın üzerine bastırmaya devam et," dedim. "Onu temizlemek için bir şeyler getireceğim."

Gerçekten canı yanıyor olmalıydı çünkü dediklerimi dinledi. Oksijenli su, gazlı bez ve Bactine ile geri geldiğimde, bacağı küvetin içinde, hâlâ aynı pozisyonda oturuyordu.

Hemen yanına, küvetin kenarına, ona bakacak şekilde oturdum. "Elini bırak," dedim.

"Ben iyiyim," dedi. "Ben yaparım."

"Hayır, iyi değilsin," dedim.

Conrad da havluyu bana bıraktı. Yaraya bastırdım ve irkildi.

"Üzgünüm," dedim ve birkaç dakika daha tutup sonra kanlı havluyu bacağından çektim. Kesik, iki üç santim uzunluğunda ve inceydi. Artık o kadar çok kanamıyordu, ben de yaranın üzerine oksijenli su döktüm.

Conrad, "Ah!" diye yakardı.

"Bebeklik yapma, sadece bir çizik," diye yalan söyledim. *Acaba dikişe ihtiyacı var mı*, diye düşünüyordum.

Ben yarasını temizlerken, Conrad da başını âdetâ omzuma yaslar gibi bana yaklaştı. Nefes alıp verişini, yaraya her dokunuşumda soluğunu tutuşunu hissedebiliyordum.

Kesik, temizlendiğinde çok daha iyi göründü. Üzerine Bactine de sürdüm, ardından bacağını gazlı bezle sardım. Sonra dizine vurdum hafifçe. "Gördün mü? Şimdi çok daha iyi."

Conrad başını kaldırarak "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne demek," dedim.

Tam o an, birbirimize bakıp öylece durduğumuz bir dakika oldu. Nefes alıp verişim hızlandı. Biraz öne eğilsem öpüşecektik. Uzaklaşmam gerektiğini biliyor ama bunu yapamıyordum.

"Belly?" Conrad'ın nefesini boynumda hissedebiliyordum.

"Evet?"

"Ayağa kalkmama yardım eder misin? Yukarı çıkıp biraz kestireceğim."

"Çok kan kaybettin," derken, sesim banyonun fayanslarından yankılandı. "Bence uyumaman gerekir."

Conrad zayıfça gülümsedi. "O beyin sarsıntısında olur."

Ayağa kalkıp onu da çekerek "Yürüyebiliyor musun?" diye sordum.

Conrad elini duvara yaslayıp topallayarak benden uzaklaştı. "İdare ederim," dedi.

Tişörtüm, kafasını omzuma yasladığı için ıslanmıştı. Otomatik olarak etrafı temizlemeye başladım ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Az önce ne olmuştu? Az kalsın ne yapıyordum? Şimdi şeftalilerdeki durumun aynısı değildi. Şimdi her şey benden kaynaklıydı.

*

Conrad akşam yemeği boyunca uyanmadı, ben de, *ona biraz yemek götürsem mi*, diye düşündüm ama bunu yapmamaya karar verdim. Aldığım donmuş pizzalardan birini ısıttım ve gecenin geri kalanını alt katı temizleyerek geçirdim. Herkes yarın burada olacağı için rahatlamıştım. Artık Conrad ile baş başa kalamazdık. Jeremiah buraya gelir gelmez her şey normal hâline geri dönecekti.

Kırk Üçüncü Bölüm

Her şey normale döndü. Ben normaldim. Conrad normaldi. Hiçbir şey olmamış gibiydi. Zaten hiçbir şey de olmamıştı. Eğer Conrad'ın bacağındaki sargı olmasa, tüm olanları hayal ettiğimi düşünebilirdim.

Bacağına su gelmemesi gereken Conrad dışında, erkeklerin hepsi sahildeydi. Conrad mutfakta, ızgara için eti hazırlıyordu. Biz kızlar da havuz kenarında uzanmış, bir paket patlamış mısırı aramızda gezdiriyorduk. Hava açısından mükemmel bir Cousins günüydü. Güneş gökyüzünde yukarıdaydı, havayı iyice ısıtıyordu ve gökte sadece birkaç bulut vardı. Hava durumunda, önümüzdeki yedi gün için yağmur göstermiyordu. Düğünümüz güvendeydi.

Taylor bikini üzerini düzelterek "Kızılkuş tatlı çocuk sayılır değil mi?" dedi.

Anika, "İğrenç," dedi. "Kızılkuş diye takma adı olan birini almayayım, teşekkürler."

Taylor ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu kadar ön yargılı olma. Belly sen ne düşünüyorsun?"

"Şey... İyi bir çocuk. Jeremiah onun çok sadık olduğunu söylüyor."

Taylor ayağıyla Anika'yı dürterek "Duydun mu?" dedi.

Anika bana bir bakış attı. Ben de gizlice gülümseyerek "Çok, çok sadık. Biraz eski insanlar gibiyse ne olmuş yani?" dedim.

Taylor bana bir avuç patlamış mısır fırlatıp kıkırdarken, ben de ağzımla onları yakalamaya çalıştım.

Anika, "Bu akşam erkeklerle çıkıyor muyuz?" diye sordu.

"Hayır, onlar kendileri takılıyor. Bira yanında viski shot yapacakları bir bara gidiyorlar."

Taylor, "Iyyy," dedi.

Anika mutfağa bakıp kısık bir sesle, "Bana Conrad'ın ne kadar çekici olduğunu hiç söylemediniz," dedi.

Taylor, "*O kadar* da çekici değil," dedi. "Sadece öyle olduğunu düşünüyor.

"Hayır, düşünmüyor," diye savunmaya geçtim. Anika'ya dönüp "Taylor kızgın. Çünkü Conrad onunla hiç ilgilenmedi," dedim.

"Senin erkeğinken, neden Taylor'la ilgilensin ki?"

Onu susturdum. "Hiç benim erkeğim olmadı," diye de fısıldadım.

Taylor üzerine biraz daha güneş yağı püskürterek "*Her zaman* senin erkeğindi," dedi.

Sertçe, "Artık değil," dedim.

*

Akşam yemeğinde biftekle ızgara sebze yedik. Büyüklerin yediği gibi bir yemekti. Kırmızı şarap içip tüm arkadaşlarımla bir masanın etrafında oturmak, kendimi yetişkin gibi hissetmemi sağladı. Jeremiah'nın yanında oturuyordum, o da kolunu benim sandalyeme dolamıştı.

Tüm gece başkalarıyla konuştum. Conrad'ın oturduğu yöne bakmadım ama nerede olduğunu hep biliyordum. O yakınlardayken bedenim titreşiyordu. O uzaktayken, can sıkıcı bir ağrı oluyordu. O yakındayken, her şeyi hissediyordum.

Anika'nın yanında oturuyordu ve onu güldürecek bir şey söyledi. Kalbimin burulduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarımı kaçırdım.

Tom ayağa kalkıp kadeh kaldırdı. "Belly ve J-Fish'e, gerçekten," derken geğirdi. "Muhteşem bir çifte. Gerçekten muhteşem bir çifte."

Anika'nın, Taylor'a, *bu çocuğun mu tatlı olduğunu düşünüyorsun,* gibilerinden bakışını yakaladım. Taylor da ona omuz silkti. Herkes bira kutularıyla şarap kadehlerini kaldırdı ve onları tokuşturduk. Jeremiah beni kendine çekip herkesin önünde dudaklarımdan öptü. Ben utanarak geri çekildim. Conrad'ın yüzündeki ifadeyi gördüm ki görmemiş olmayı dilerdim.

Ardından Steven, "Bir şerefe daha millet," dedi. Beceriksizce ayağa kalktı. "Jere'yi tüm hayatım boyunca tanırım. Ne yazık ki Belly'yi de."

Peçetemi ona fırlattım.

Steven bana bakarak "İkiniz birlikte iyisiniz," dedi. Sonra Jeremiah'ya baktı. "Ona düzgün davran dostum. Tam bir baş belasıdır ama sahip olduğum tek kız kardeştir."

Gözlerimin yaşardığını hissediyordum. Ayağa kalkıp ona sarıldım. Gözlerimi silerek "Seni şapşal," dedim.

Jere konuştu. "Sanırım ben de bir şeyler söylemeliyim. İlk olarak geldiğiniz için teşekkürler millet. Josh, Kızılkuş. Taylor ve Anika. Burada bizimle olmanızın anlamı büyük." Jere beni dürttü ve ben de ona bakıp Conrad'dan bahsetmesini bekledim. Ona bir bakışımla işaret ettim ama anlamamış gibi göründü. "Sen de bir şeyler söyle Belly," dedi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye tekrarladım. "Ve Conrad, bu harika yemek için teşekkürler. Gerçekten şahaneydi."

Herkes güldü.

Yemekten sonra Jere'nin odasına gidip erkeklerle çıkmak için hazırlanışını izledim. Kızlar evde kalıyorlardı. Taylor'a, gidip Kızılkuş ile flört etmesini söyledim ama o, kalmayı tercih ettiğini söyledi. Midesi bulanmış gibi görünerek "Bonfilesini elleriyle yedi," dedi.

Jere deodorant sürüyor, ben de toplanmamış yatağında oturuyordum. Jere, "Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim. Birden, "Hey, sahilde o köpeği bulduğun zamanı anımsıyor musun?" diye sordum. "Ona Rosie demiş, sonra erkek olduğunu fark etmiş ama Rosie demeye devam etmiştik."

Jeremiah bana bakıp hafifçe kaşlarını çatarak anımsadı. "O köpeği bulan ben değildim, Conrad'dı."

"Hayır, değildi. Sen bulmuştun. Ve köpeğin sahipleri gelip onu aldığında ağlamıştın."

"Hayır, o Conrad'dı." Sesi birden katılaşmıştı.

"Sanmam," dedim.

"Kesinlikle öyleydi."

"Emin misin?" diye sordum.

"Eminim. Steve ile birlikte, ağladığı için Conrad'a çok takılmıştık."

Gerçekten Conrad mıydı? Oysa bu anıdan çok emindim.

Birisi onu almadan önce, Rosie üç günlüğüne bizim olmuştu. Rosie tatlıydı. Sarı renkti, yumuşak tüyleri vardı ve gece kimin yatağında uyuyacağı konusunda kavga etmiştik. Sırayla herkesle karar vermiştik ama ben en küçük olduğum için, en son sıra benimkisiydi. O yüzden onu hiç yatağıma alamadım.

Başka neleri yanlış hatırlıyordum? *Hatırlıyor musun* oynamayı seven kişi bendim. Her detayı hatırlamakla övünürdüm her zaman. Anılarımın, böyle az da olsa yanlış olduğunu düşünmek beni korkutmuştu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Erkekler gittikten sonra tırnaklarımızı yapmak ve düğün için makyaj denemesi uygulamak için benim odama çıktık. Taylor yatağımdan, "Hâlâ makyajını birine yaptırman gerektiğini düşünüyorum," dedi. O sırada ayak tırnaklarına soluk, tebeşir rengi bir pembe oje sürüyordu.

"Bay Fisher'ın daha fazla parasını harcamak istemiyorum. Zaten yeterince harcıyor," dedim. "Hem ağır makyajdan nefret ediyorum. Hiç kendime benzemiyorum."

"Onlar profesyonel, ne yaptıklarını biliyorlar."

"Beni MAC'e makyaja götürdüğünde, tipimi assoliste benzetmişlerdi."

Taylor, "Ne var canım, o, onların estetik anlayışı," dedi. "En azından sana takma kirpik takmama izin ver. Ben takacağım. Anika da."

Yerde uzanmış yüzünde salatalık maskesi olan Anika'ya baktım. "Senin kirpiklerin zaten uzun," dedim.

Anika maskesini çatlatmamaya çalışarak sıktığı dişlerinin arasından, "Taylor beni zorluyor," dedi.

"Ben takma kirpik takmıyorum," dedim. "Jere gerçek kirpiklerimin neye benzediğini biliyor ve bunu umursamıyor. Hem kirpikler, gözlerimi kaşındırıyor. Hatırlıyor musun Tay? Cadılar Bayramı için bana takma kirpik takmıştın ve ben de onları sen arkanı döner dönmez çıkarmıştım."

Taylor burnunu çekerek "Evet on beş dolar havaya gitti," dedi. Yataktan aşağı kayıp yerde, yanıma oturdu. Taylor'ın yanında getirdiği değişik rujları deniyordum. Şimdilik, gül rengi pembe bir parlatıcıyla, şeftali tonlarında bir ruj arasında kalmıştım.

"Hangisini daha çok sevdin?" diye sordum. Üst dudağıma parlatıcıyı, alt dudağıma da şeftali tonundaki ruju sürmüştüm.

Taylor, "Ruju," dedi. "Resimlerde daha belirgin çıkar."

İlk başta Josh'dan resimleri çekmesini isteyecektik. Finch'de birkaç fotoğrafçılık dersi almıştı ve tüm kardeşlik derneği partilerinin resmi fotoğrafçısıydı. Ama şimdi işin içine Bay Fisher ve Denise Coletti de dâhil olduğundan, Denise'in tanıdığı gerçek bir fotoğrafçı tutmuştuk.

Taylor, "Hâlâ saçlarımı yaptırabilirim," dedi.

"Yaptır," dedim ona.

Hepimiz pijamalarımızı giydik ve Taylor ile Anika bana bir düğün hediyesi verdi. Takım iç çamaşırı da olan, dantelli, kısa bir gecelik.

Taylor anlamlı bir şekilde, "Düğün gecesi için," dedi.

İç çamaşırını tutarak "A, evet, bunu anladım," dedim. Çok kızarmadığımı umuyordum. "Teşekkürler kızlar."

Taylor yatağıma kurularak "Bize sormak istediğin bir şey var mı?" dedi.

"Taylor! Ben de bu dünyada yaşıyorum. Aptal değilim," dedim.

"Sadece söylüyorum..." diyerek duraksadı Taylor. "İlk birkaç sefer, muhtemelen o işi pek sevmeyeceksin. Yani, ben çok ufak tefek olduğum için, orası da gerçekten küçük. O yüzden canım çok yandı. Senin için o kadar acılı olmayabilir. Sen de söyle Anika."

Anika gözlerini devirdi. "Benim hiç canım acımadı Iz."

Taylor, "Muhtemelen büyük bir vajinan var," dedi.

Anika, Taylor'ın kafasına yastık fırlattı ve hepimiz kıkırdamaya başlarken kendimizi bir türlü durduramadık. Sonra, "Bir dakika, ne kadar acıdı Tay? Mideye inen bir yumruk kadar acıdı mı?" diye sordum.

Anika, "Senin midene kim yumruk indirdi ki?" diye sordu.

Ona, "Benim bir ağabeyim var," diye hatırlattım.

Taylor, "Bu daha farklı bir acı," dedi.

"Regl sancılarından daha mı kötü?"

"Evet. Ama diş etine iğne vurulmasına daha çok benzediğini söyleyebilirim."

Anika ayağa kalkarak "Harika, şimdi de bekâretini kaybetmeyi dolgu yaptırmakla bir tutuyor," dedi. "Iz, onu dinlemeyi bırak. Yemin ederim, dişçiye gitmekten çok daha eğlenceli. İkiniz de bakir olsanız durum değişirdi ama Jeremiah ne olacağını biliyor. O sana gereken özeni gösterir."

Taylor yine kahkahalara boğuldu. "Evet, gerekli özeni gösterir!"

Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm donmuş gibiydi. Jeremiah iki kızla beraber olmuştu. Lisedeki kız arkadaşı Mara'yla ve üniversitede Lacie Barone'la. Ne yapacağını bildiğine emindim. Sadece bilmemesini dilerdim.

Yatağımda yan yana yatıyorduk. Işıklar kapalı konuşurken, ilk Anika uyuyakaldı. İçimden, *Taylor'a açılmalı mıyım, ona Conrad'dan ve kafamın ne kadar karışık olduğundan bahsetmeli miyim*, diye düşünüp duruyordum. Ona söylemek istiyor ama aynı zamanda korkuyordum.

"Tay?" diye fısıldadım. Benim yanımda yatıyordu. Ben de yatağın kenarındaydım çünkü erkekler geri geldiklerinde, odadan çıkıp Jere'nin yatağında uyuyacaktım.

"Ne?" Sesi uykuluydu.

"Garip bir şey oldu."

"Ne oldu?" Şimdi kulak kesilmişti.

"Dün Conrad sörf yaparken bacağını kesti, ben de ona yardımcı oldum ama aramızda tuhaf bir an yaşandı."

Taylor tıslayarak "Öpüştünüz mü?" dedi.

"Hayır!" diye fısıldadım. "Ama öpüşmeyi istedim. Bir an... Bir an içimden geçti."

Taylor iç çekerek "Vay," dedi. "Ama bir şey *olmadı* değil mi?"

"Hiçbir şey olmadı. Sadece... Bunu istediğim için korktum. Bir an için bile olsa." Derin bir nefes verdim. "Birkaç gün içinde evleniyorum. Başka oğlanları öpmeyi düşünmemem gerekiyor."

Taylor yumuşak bir sesle, "Conrad başka oğlan sayılmaz. O senin ilk aşkın. İlk büyük aşkın," dedi.

Rahatlayarak "Haklısın!" dedim. Kendimi hafiflemiş hissediyordum. "Bu sadece nostalji. Hepsi bu."

Taylor tereddüt ettikten sonra, "Sana söylemediğim bir şey var. Conrad, anneni görmeye gitti," dedi.

Nefesim kesildi. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Onu düğün öncesi partisine gelmeye ikna etti. Annen anneme söylemiş. Annem de bana..."

Sessiz kaldım. Conrad bunu benim için mi yapmıştı?

"Bunu sana söylemedim çünkü tekrar kafanın karışmasını istemiyordum. Çünkü sen Jere'yi seviyorsun, öyle değil mi? Onunla evlenmek istiyorsun?"

"Hı-hı."

"Emin misin? Çünkü hâlâ çok geç değil, biliyorsun. Hâlâ her şeyi iptal edebilirsin. Bunu bu hafta sonu yapmak zorunda değilsin. Biraz daha zaman geçirebilir..."

"Daha fazla zaman ihtiyacım yok," dedim.

"Tamam."

Yatakta döndüm. "İyi geceler Tay."

"İyi geceler."

Taylor'ın nefeslerinin ağırlaşıp düzenli bir hâl alması bir süre aldı, ben de onun yanında öylece yatıp düşünmeye devam ettim.

Conrad hâlâ beni kolluyordu. Sessizce yataktan kalkıp odada karşı tarafa geçtim ve şifonyerimi yoklayıp onu buldum. Camdan tek boynuzlu atımı.

Kırk Beşinci Bölüm

Susannah bizi alışveriş merkezine ya da Putt Putt'a bıraktığında, her zaman Conrad'ı bizden sorumlu tutardı. "Onlara göz kulak ol Connie. Sana güveniyorum," derdi.

Bir keresinde alışveriş merkezinde ayrılmıştık çünkü oğlanlar atari salonuna gitmek istemiş, bense istememiştim. O zaman sekiz yaşındaydım. Conrad'a, bir saat içinde onunla yemek bölümünde buluşacağımı söylemiştim. Doğruca cam eşyalar yapan dükkâna gitmiştim. Her tezgâhı dolaşmıştım. Özellikle de camdan tek boynuzlu atlara bakmaktan hoşlanmıştım. Küçük bir tane almak istiyordum ama onlar on iki dolardı, benimse on dolarım vardı. Ata bakmadan duramıyordum. Onu bir elime alıyor, bir yerine bırakıyor, sonra tekrar elime alıyordum. Ben anlamadan bir saat geçmiş, neredeyse iki saat olmuştu. Elimden geldiğince çabuk, yemek bölümüne koştum. Oğlanlar

bensiz oradan ayrıldılar diye korkmuştum. Oraya vardığımda Conrad ortada yoktu. Jeremiah ve Steven, Taco Bell kısmında oturmuş atari biletlerini sayıyorlardı. Steven kızgın görünerek "Nerelerdeydin sen?" dedi.

Onu duymazdan geldim. Nefes nefese Jeremiah'ya, "Conrad nerede?" diye sordum.

Jeremiah, "Sana bakmaya gitti," dedi. Steven'a dönüp "Biletlerimizle bir şey mi almak yoksa bir sonraki sefer için onları saklayıp bir ton bilete sahip olmak mı istersin?" diye sordu.

Steven, "Bekleyelim," dedi. "Oradaki adam bana haftaya daha çok ödül getireceklerini söyledi."

Conrad kısa bir süre sonra gelip de beni Steven ve Jeremiah ile oturmuş, bir külah dondurma yerken görünce çok öfkelenmiş göründü. "Neredeydin sen?" diye bağırdı. "Üçte burada olman gerekiyordu!"

Boğazımda bir düğüm hissediyor, ağlamak üzere olduğumu biliyordum. "Cam dükkânındaydım," diye fısıldarken, dondurmam elime damlıyordu.

"Eğer başına bir şey gelseydi annem beni öldürürdü! Burada sorumluluğu bana verdi."

"Boynuzlu bir at vardı..."

"Unut gitsin. Bir daha bizimle bir yere gelmiyorsun."

"Hayır Conrad! Haydi ama," diye yakarırken, yapış yapış ellerimle de gözyaşlarımı sildim. "Özür dilerim."

Conrad bağırdığı için kendini kötü hissetmişti, bunu anlayabiliyordum. Yanıma oturdu. "Bunu bir daha yapma Belly," dedi. "Şimdiden sonra ayrılmayacağız, tamam mı?"

Burnumu çekerek "Tamam," dedim.

*

O ağustosta, doğum günümde Conrad bana camdan, tek boynuzlu bir at hediye etti. Hem de küçük değil, yirmi dolarlık, büyük olandan. Atın boynuzu Jeremiah ve Steven'ın güreş müsabakalarından birinde kırıldı ama yine de onu sakladım. Şifonyerimin hemen üstünde tuttum. Böyle bir hediyeyi nasıl atardım ki?

Kırk Altıncı Bölüm

Conrad

Şoför olmak için gönüllü oldum. Evden ayrılırken herkes biradan ve şaraptan dolayı çakırkeyifti.

Adı Tom mu, Kızılkuş mu, her neyse, o çocuğun arabasını aldık. Çünkü en büyük araba onunkiydi. Araba aslında Hummer'dı. Jere yanımda otururken, diğerleri de arkaya geçti.

Tom aramızdan uzanıp radyoyu açtı. Ardından rap müziğe ve sözlerine ayak uyduramadan eşlik etmeye başladı. Josh ona katıldı, Steven da cipin tepesini açıp kafasını dışarı çıkardı.

Jere'ye yan yan bakarak "Bunlarla mı arkadaşsın?" dedim.

O da gülüp rap yapmaya başladı.

Bar tıklım tıkıştı. Her yerde topuklular ve parlak dudak parlatıcıları sürmüş, parlak ve düz saçlı kızlar vardı. Kızılkuş anında, yanından geçen her kızla dans etmeye yeltendi. Her seferinde de reddedildi.

İlk raunt için bara gittim, Steven da beni takip etti.-Barmenin bizi görmesi için bekliyorduk ki elini omzuma koyarak "Peki bütün bu olayda sen ne durumdasın?" diye sordu.

"Ne olayı? Düğün mü?"

"Evet."

Öbür tarafa dönerek "Durum bu," dedim.

"Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona cevap vermek zorunda kalmadım çünkü barmen sonunda bizim tarafa baktı. "Beş shot tekila ve bir Newcastle," dedim.

Steven, "Sen de bizimle shot yapmayacak mısın?" diye sordu.

"Siz mankafalara göz kulak olmam gerek, unuttun mu?"

Shot'ları diğerlerinin oturduğu masaya taşıdık. Beşi de bardakları dikti, Kızılkuş sonrasında ayağa kalkıp göğsüne vurarak Tarzan gibi bağırmaya başladı. Oğlanlar gülmekten kırıldı ve Kızılkuş'u, gidip dans pistindeki bir çift kızla konuşması için ikna etmeye çalıştılar. Kızılkuş ve Steven kızların yanına gittiler, biz de oturup izledik. Steven'ın şansı Kızılkuş'dan iyi gidiyordu. Steven ve kızıl saçlı kız dans etmeye başladılar, Kızılkuş ise reddedilerek masamıza geri geldi.

"Ben bir raunt içki daha alayım," dedim. Sağdıç olarak hepsinin sarhoş olmasını sağlamayı görevim olarak düşünmüştüm.

Beş tekilayla daha geri geldim, Steven kızla dans pistinde olduğundan, onun tekilasını da Jere içti.

Biramı içerken, Josh denen çocuğun Jeremiah'ya, "Dostum, sonunda Belly ile işleri ilerleteceksin," dediğini duydum.

Başımı kaldırdım. Jeremiah kolunu Josh'a dolamış, "Beyaz bir düğün için güzel bir gün," diye şarkı söylüyordu.

Henüz birlikte olmamışlar mıydı?

Sonra Josh'ın, "Sen de şimdi bir bakire sayılırsın. Cabo'da Lacie'den bu yana hiçbir faaliyetin olmadı," dediğini işittim.

Cabo mu? Jeremiah, Cabo'ya geçtiğimiz bahar tatilinde gitmişti. O zaman Belly ile birlikteydiler.

Jeremiah detone bir şekilde, "İlk defa dokunulan bir bakire gibi," şarkısını söylemeye başladı. Ardından ayağa kalkarak "İşemem lazım," dedi.

Onun tökezleyerek tuvalete gidişini izlerken Josh, "Fisher şanslı hergele. Lacie acayip taş," dedi.

Tom onu dürtüp yüksek sesle, "Otel odasında kapıyı kilitleyip bizi nasıl dışarıda bıraktıklarını hatırlıyor musun?" dedi. Sonra bana döndü. "Bu çok komikti dostum. Çok komikti. Bizi dışarıda bıraktılar, kendilerini o kadar işe kaptırmışlardı ki kapıyı çalışımızı bile duymadılar. O gece lanet olası koridorda yatmak zorunda kaldık," diye devam etti.

Josh gülerek "O kız çok da gürültücüydü. Ah, Jere, ahhhh, ahhh..."

Öfkeden kızardım. Masanın altında yumruklarımı sıktım. Bir şeye vurmak istiyordum. İlk önce bu karşımdaki iki tipe vurmak istedim sonra da gidip kardeşimi bularak canına okumak istedim.

Masadan hızla kalktım. Kulüpteki kalabalık arasından insanları ittirip omuzlayarak kendime yol açtım ve tuvalete ulaştım.

Kapıya vurdum.

Jeremiah içeriden ağzı kayarak "Dolu," dedi. Sonra tuvalete kustuğunu işittim.

Birkaç saniye daha orada durdum, sonra uzaklaşıp masamızın yanından geçerek otoparka çıktım.

Kırk Yedinci Bölüm

Bir saat sonra erkekler fıçı gibi sarhoş geldiler. Jere'yi daha önce de sarhoş hâlde görmüştüm ama böyle değildi. O kadar kendinden geçmişti ki diğerleri onu yukarıya taşımak zorunda kaldı. Gözlerini zor açık tutuyordu. "Belllly," diye seslendi. "Seninle evleneceğim."

Merdivenin dibinden, "Uyu!" diye bağırdım.

Conrad onlarla değildi. Tom'a, "Conrad nerede? Onun sizin şoförünüz olduğunu sanıyordum?" dedim.

Tom sallanarak yukarı çıkarken, "Bilmiyorum. Bizimleydi," dedi.

Belki arka koltukta sızmıştır diye, arabanın yanma gittim. Orada yoktu. Endişelenmeye başlıyordum ki sahilde, cankurtaran kulesinde oturduğu gözüme ilişti. Ayakkabılarımı çıkarıp ona doğru yürüdüm.

"Aşağı in," diye seslendim. "Orada uyuyakalma."

"Yukarı gel," dedi. "Sadece bir dakikalığına."

Bir an düşündüm. Sesi sarhoş gibi gelmiyordu. Düzgün geliyordu. Kenardan tırmanıp yanına oturdum. "Eğlendiniz mi?" diye sordum.

Bana cevap vermedi.

Kıyıya vuran suyu izledim. Ay, hilal şeklindeydi. "Geceleri buraya bayılıyorum," dedim.

Conrad ansızın, "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

Sesindeki bir şey, beni korkuttu. "Neymiş o?"

Conrad okyanusa bakarak "Jere, Cabo'dayken seni aldatmış," dedi.

Doğrusu bunu söylemesini beklemiyordum. Belki de söylemesini en son beklediğim şey buydu. Çenesini sıkmış, öfkeli görünüyordu. "Bu gece kulüpte hıyar arkadaşlarından biri bir şeyler söyledi." Sonunda başını çevirip bana baktı. "Bunu benden duyduğun için üzgünüm. Bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sonunda, "Bunu zaten biliyorum," dedim.

Conrad kafasını geriye attı. "Biliyor musun?"

"Evet."

"Ve yine de onunla evleniyorsun?"

Yanaklarım kızarmış gibiydi. "Bir hata yaptı," dedim yumuşakça. "Yaptığından ötürü kendinden nefret ediyor. Onu affettim. Artık her şey yolunda. Her şey gerçekten de harika."

Conrad'ın ağzı, iğrenir gibi buruştu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Geceyi bir otel odasında bir kızla geçiriyor, sen de onu mu savunuyorsun?"

"Sen kimsin de bizi yargılıyorsun? Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez mi? O mankafa benim kardeşim ve sen de..." Cümleyi bitirmeyip bunun yerine, "Bir erkekte böyle şeylere göz yumacak bir kız olduğunu asla düşünmezdim," dedi.

"Sende çok daha kötüsüne katlandım," dedim. Bunu otomatik olarak, düşünmeden söylemiştim.

Conrad gözleri parlayarak "Ben seni hiç aldatmadım. Birlikteyken tek kıza bile bakmadım," dedi.

Ondan uzaklaşıp aşağı inmeye koyuldum. "Artık bundan konuşmak istemiyorum," dedim. Şimdi neden bunlardan bahsediyordu, anlamıyordum. Hepsinin geçmesini istiyordum sadece.

"Seni tanıdığımı sanıyordum," dedi.

"Sanırım yanılmışsın," dedim. Sonra da geri kalan mesafeyi atladım.

Conrad'ın arkamdan aşağı atladığını işittim ve uzaklaşmaya başladım. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissediyor ve Conrad'ın bunu görmesini istemiyordum.

Conrad peşimden koşup kolumu tuttu. Başımı diğer tarafa çevirmeye çalıştım ama beni gördü ve yüzü değişti. Benim için üzüldü. Böylesi de kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. "Özür dilerim," dedi. "Hiçbir şey söylememeliydim. Haklısın. Bu beni ilgilendirmez."

Ondan hızla dönerek uzaklaştım. Conrad'ın acımasına ihtiyacım yoktu.

Evin tersi istikamete yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece ondan uzaklaşmak istiyordum.

"Seni hâlâ seviyorum," diye seslendi.

Dondum kaldım. Sonra yavaşça ona bakmak için döndüm.

"Bunu söyleme."

Bana bir adım yaklaştı. "Seni hiçbir zaman benliğimden çıkarabilecek miyim bilmiyorum, tamamen olamayacak. İçimde... Bir his var. Hep orada olacaksın. Burada." Conrad elini kalbine götürüp sonra indirdi.

"Bunun nedeni sadece Jeremiah ile evleniyor olmam." Sesimin böyle titrek, güçsüz çıkmasından nefret ettim. Zayıf. "Bu yüzden, birden böyle şeyler söylüyorsun."

Conrad gözlerini benimkilere dikerek "Birden değil," dedi. "Her zaman böyleydi."

"Önemi yok. Artık çok geç." Diğer tarafa döndüm.

"Bekle," dedi ve tekrar kolumu yakaladı.

"Bırak beni," derken sesim o kadar soğuktu ki ben bile kendi sesimi tanıyamazdım. Conrad da şaşırmıştı buna.

Geriledi ve elini indirdi. "Bana sadece bir şey söyle. Neden şimdi evleniyorsun?" dedi. "Neden yalnızca birlikte yaşamıyorsunuz?"

Ben de kendime aynı soruyu sormuştum. Hâlâ iyi bir cevap da bulamamıştım.

Yürüyerek uzaklaşmaya başladım ama Conrad peşimden geldi. Kollarını omuzlarıma doladı.

"Bırak," diye debelendim ama o tutunmaya devam etti.

"Bekle. Bekle."

Kalbim hızla atıyordu. Ya biri bizi görseydi? Biri duysaydı? "Eğer beni bırakmazsan çığlık atacağım."

"Sadece bir dakika beni dinle. Lütfen. Sana yalvarıyorum." Sesi boğuk çıkıyordu.

Bir nefes verdim. İçimden geriye doğru saydım. Benden sadece altmış saniye alabilecekti. Onun altmış saniye konuşma-

sına izin verecek, sonra da uzaklaşıp arkama bakmayacaktım. İki sene ondan duymak istediğim tek şey buydu ama artık çok geçti.

Conrad alçak sesle, "İki sene önce her şeyi mahvettim. Ama sandığın gibi değil. O gece... O geceyi hatırlıyor musun? Okuldan dönüyorduk ve o kadar yağmur yağıyordu ki bir motelde konaklamak zorunda kalmıştık. Hatırlıyor musun?"

O geceyi hatırlıyordum. Elbette hatırlıyordum.

"O gece hiç uyumadım. Uyanık kalıp ne yapacağımı düşündüm. Yapacak doğru şey neydi? Çünkü seni sevdiğimi biliyordum. Ama sevmemem gerektiğini de biliyordum. O zaman kimseyi sevmeye hakkım yoktu. Annem öldükten sonra çok öfkeliydim. İçimde sürekli bir öfke vardı. Her dakika patlayabilirmişim gibi hissediyordum kendimi."

Nefes aldı. "Seni hak ettiğin gibi sevemezdim ama kimin sevdiğini biliyordum. Jere. O seni seviyordu. Eğer seni yanımda tutsaydım, bir şekilde incitecektim. Bunu biliyordum. Buna dayanamazdım. Ben de gitmene izin verdim."

O zamana dek, saymayı bırakmıştım. Sadece nefes alıp vermeye odaklanmıştım.

"Ama bu yaz... Tanrım, bu yaz. Yine senin yanında olmak, eskiden konuştuğumuz gibi konuşmak. Bana eskiden baktığın gibi bakman."

Gözlerimi kapadım. Artık ne dediğinin önemi yoktu. Kendi kendime bunu söyledim.

"Seni tekrar görünce, planladığım her şey masal oldu. Bu imkânsız... Jere'yi herkesten çok seviyorum. O benim kardeşim, ailem. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama siz

ikinizi birlikte görünce, ondan da nefret ediyorum." Sesi kesildi. "Onunla evlenme. Onunla olma. Benimle ol."

Omuzları sarsıldı. Ağlıyordu. Onu bu şekilde yalvarırken, kalbini ortaya koyarken, kırılgan şekilde görmek kalbimi parçalara ayırıyordu. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ama söyleyemezdim. Conrad söz konusu olunca, başladım mı kendimi durduramazdım.

Sertçe ondan kendimi kurtardım. "Conrad..."

Beni tuttu. "Sadece söyle. Benim için hâlâ bir şey hissediyor musun?"

Onu ittirdim. "Hayır! Anlamıyor musun? Benim için asla Jere'nin yerini tutamazsın. O benim en iyi arkadaşım. Beni ne olursa olsun seviyor. Canı istediğinde sevgisini benden esirgemiyor. Kimse bana onun davrandığı gibi davranmadı. Kimse. Sense hiç. Sen ve ben..." diyerek durdum. Doğru şekilde söylemeliydim bunu. Öyle bir söylemeliydim ki sonsuza dek benden vazgeçmeliydi. "Sen ve ben asla bir şey olamadık."

Conrad'ın yüzü ifadesizleşti. Gözlerindeki ışıltının kaybolusunu izledim. Artık ona bakamıyordum.

Tekrar yürümeye başladım, bu sefer beni takip etmedi. Arkaya bakmadım. Bakamadım. Eğer yüzünü tekrar görürsem oradan ayrılamayabilirdim.

Yürürken kendi kendime, *dayan, dayan, biraz daha dayan*, dedim.

Beni göremeyeceğine emin olunca ve ev tekrar görüş alanıma girince, ağlamak için kendimi bıraktım. Kuma yığıldım ve önce Conrad sonra da kendim için ağladım. Hiçbir zaman olmayacak bir şey için ağladım.

Hayatta her şeye sahip olamayacağımız, bilinen bir gerçektir. Kalbimde, ikisini de sevdiğimi biliyordum. İki insanı aynı anda sevmek ne kadar mümkünse. Conrad ile aramızda bir bağ vardı ve hep olacaktı. Kurtulabileceğim bir şey değildi bu. Şimdi... Şimdi, aşkın ne kadar uğraşırsanız uğraşın, silebileceğiniz bir şey olmadığını biliyordum.

Ayağa kalktım, üzerimdeki kumu silkeledim ve eve girdim. Jeremiah'nın yatağına, yanına yattım. Çok içtiği zamanlarda yaptığı gibi baygın vaziyette horluyordu.

Sırtına bakarak "Seni seviyorum," dedim.

Kırk Sekizinci Bölüm

Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde Taylor ile Anika birkaç son dakika işi için kasabaya indiler. Ben de aileler o günün ilerleyen saatlerinde geleceğinden, banyoları temizlemek için evde kaldım. Erkeklerin hepsi uyuyordu ki bu iyi bir şeydi. Jeremiah'ya ne derim ya da demem, bilemiyordum. Endişe, içimi kemiriyordu. Ona bir şey söylememek bencillik mi olurdu yoksa vicdanlılık mı?

Duştan çıkarken Conrad'a rastladım ve gözlerine bakamadım. Çok geçmeden, arabasına gittiğini işittim. Nereye gittiğini bilmiyor ama benden uzak durmasını diliyordum. Daha her şey çok taze, çok yeniydi. Kendimin ya da onun burada olmamasını içimden geçiriyordum. Ben buradan ayrılamazdım -ne de **olsa** evlenen kişiydim- ama Conrad'ın etrafta olmamasını **istedim.** Böylesi, işleri kolaylaştırırdı.

Bencilce bir düşünceydi, bunu biliyordum. Ne de olsa bu evin yarısı Conrad'ındı.

Yatakları yapıp misafir banyosunu toparladıktan sonra, kendime bir sandviç yapmak için mutfağa indim. Güvende olduğumu, Conrad'ın evde olmadığını düşünüyordum. Ama işte, aşağıda, bir sandviç yiyordu.

Beni görür görmez rozbifli sandviçini bıraktı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi.

Ona değil de omzunun ilerisindeki bir yerlere bakınarak "Bazı işleri halletmek üzere kasabaya gitmek üzereydim," dedim. "Düğünle ilgili işler."

Uzaklaşmaya başladım ama peşimden verandaya geldi.

"Dinle, dün gece için üzgünüm."

Hiçbir şey demedim.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Söylediğim her şeyi unutur musun?" Belli belirsiz, alaycı bir şekilde gülümsedi bir an. Onu tokatlayıp yüzündeki o gülümsemeyi silmek istedim. "Dün gece aklım yerinde değildi, çok içmiştim. Tekrar burada olmak bir sürü hatırayı geri getirdi. Ama artık hepsi geçmişte kaldı, bunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, söylediklerimi hatırlamıyorum bile. Ama ne söylediysem, haddimi aştığıma eminim. Gerçekten üzgünüm."

Bir an o kadar öfkelendim ki sanırım konuşmayı bile unuttum. Nefes almanın bile zor geldiğini hissettim. Kendimi akvaryumda ağzını açıp kapayarak havayı içine çeken bir Japon balığı gibi hissettim. O gece uyumamıştım bile, Conrad'ın bana söylediği her kelimeyi anımsayıp acı çekmiştim. Kendimi çok aptal hissediyordum. Ve bir an, kısacık da bir an olsa, tereddüt

etmiştim. Jeremiah ile değil de *onunla* evlenmenin nasıl olacağını gözümde canlandırmıştım. Şimdi bunun için ondan nefret ediyordum.

"Sarhoş değildin," dedim.

"Evet, gerçekten sarhoştum." Bana özür dilercesine gülümsedi.

Onu görmezden geldim. "Bütün bunlardan evleneceğim hafta sonu bahsediyorsun ve şimdi de bunları unutmamı mı istiyorsun? Sen hastasın. İnsanlarla bu şekilde oynayamayacağını anlamıyor musun?"

Conrad'ın gülümsemesi soldu. "Bir saniye bekle. Belly..."

"Adımı söyleme," diyerek ondan uzaklaştım. "Aklına bile getirme. Aslına bakarsan, bir daha benimle konuşma."

Conrad yine o alaycı gülümsemeyle, "Şey, kardeşimle evlendiğini düşünürsek, bu biraz zor olacak. Haydi ama Belly," dedi.

Daha da fazla öfkelenebileceğimi düşünmemiştim ama o an öyleydim. O kadar kızgındım ki âdeta ağzımdan tükürükler saçarak "Gitmeni istiyorum. O saçma sapan bahanelerinden birini bul ve git. Boston'a ya da California'ya geri dön. Neresi olduğu umurumda değil, sadece gitmeni istiyorum," dedim.

Conrad'ın gözü seğirdi. "Gitmiyorum."

Onu hızla iterek "Git," dedim. "Sadece git."

İşte o zaman, kalkanındaki ilk çatlakları gördüm.

Sesi çatallaşarak "Sana ne dememi bekliyorsun Belly?" dedi.

"Adımı söylemekten vazgeç!" diye bağırdım.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı o da. "Dün gece sana kendimi tüm çıplaklığımla sundum! Her şeyi söyledim ve sen beni susturdun. Haklısın da. Sana onların hiçbirini söyleme-

mem gerektiğini biliyorum. Ama şimdi karşında, tüm bunlar bittiğinde az bir parça gururla yüzüne bakabilmek için bir yol bulmakla uğraşıyorum ve sen bana bunun için bile izin vermiyorsun. Dün gece kalbimi kırdın, tamam mı? Duymak istediğin bu mu?"

Tekrar kelimeler beni terk etmişti. Sonra onlara kavuşup "Gerçekten de kalpsizsin," dedim.

"Hayır, kalpsiz olan asıl sensin," dedi.

Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ki seslendim. "Bu da ne demek?" Yüz yüze bakabilelim diye doğruca arkasından yürüyüp kolunu tutarak çevirdim. "Bana ne demek istediğini söyle."

"Ne demek olduğunu biliyorsun." Conrad kolunu benden çekti. "Seni hâlâ seviyorum. Hep sevdim. Sanırım bunu biliyorsun. Sanırım en başından beri biliyordun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Bu doğru değil."

"Yalan söyleme."

Tekrar başımı salladım.

"İstediğin gibi düşün ama artık senin için rol yapmayacağım." Sonra merdivenlerden inip arabasına yürüdü.

Verandada çöktüm. Kalbim dakikada milyon kere atıyordu. Kendimi hiç bu kadar karışık hissetmemiştim. Öfke, hüzün, neşe; hepsi bir aradaydı. Kimsenin, üzerimde böyle bir etkisi yoktu. Kimsenin.

Birden içime, büyük bir kesinlikle, onu asla bırakamayacağım gibi bir düşünce doldu. Her şey bu kadar basit, aynı zamanda bu kadar zordu. Ona bunca senedir bir çapa gibi tutunmuştum ve şimdi ondan kopamıyordum.

Aslında hepsi benim suçumdu. Conrad'ı bırakamıyor, Jeremiah'dan da ayrılamıyordum.

Beni nasıl bir duruma sokuyordu bu?

Yarın evleniyordum.

Eğer Conrad'ı seçersem, asla geri dönemezdim. Bir daha asla Jere'nin ensesine dolanıp onun tüy gibi yumuşaklığını hissedemezdim. Jere bana bir daha asla, şimdi baktığı gibi bakmazdı. Bana hayatının kızıymışım gibi bakıyordu. Ben de öyleydim ve hep böyleymiş gibi hissediyordum. Bütün bunları kaybederdim. Biterdi. Bazı şeyleri geri alamazdınız. Tüm bunlara nasıl elveda derdim ki? Diyemezdim. Peki ya ailelerimiz? Böyle bir şey, anneme, onun babasına ne yapardı? Bizi yok ederdi. Hayır, bunu yapamazdım. Özellikle de Susannah öldüğünden beri her şey bu kadar kırılganken. Hâlâ o olmadan nasıl bir arada olacağımızı, tekrar nasıl bir yaz ailesi olacağımızı bulmaya çalışıyorduk.

Sadece bunun için her şeyden vazgeçemezdim. Sadece Conrad için. Beni sevdiğini söyleyen Conrad için. Sonunda bunu söylemişti.

Conrad Fisher bir kıza onu sevdiğini söylüyorsa, bunda ciddi demekti. Bir kız buna inanabilirdi. Kız bütün hayatı üzerine buna inanabilirdi.

Ben de bunu yapmalıydım. Tüm hayatımı onun üzerine koyabilirdim. Ama bunu yapamıyordum. Yapamıyordum.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Conrad

Adrenalinim tavan yapmış, arabamla uzaklaşıyordum. Sonunda söylemiştim. Gerçek kelimeleri, yüksek sesle, Belly'nin yüzüne söylemiştim. Onları artık üzerimde taşımayıp söylemek içimi rahatlatmıştı ama aynı zamanda heyecanlandırmıştı da. Mutlu bir şaşkınlık içindeydim. Beni seviyordu. Yüksek sesle dile getirmesine gerek yoktu bunu, o an bana bakışından, bunu içten içe anlamıştım.

Peki, şimdi ne olacaktı? Eğer beni seviyorsa ve ben de onu seviyorsam, aramızda bu kadar çok insan varken ne yapacaktık? Belly'ye nasıl ulaşacaktım? Benimle geleceğine inanıyordum. Eğer ona sorarsam, gerçekten de benimle gelebilirdi. Ama nereye giderdik ki?

Bizi affederler miydi? Jere, Laurel, babam. Ve eğer onu gerçekten kaçırırsam, nereye götürürdüm ki?

Soruların ve şüphelerin ötesinde, midemde, derinlerde bir pişmanlık da vardı. Eğer bunu ona bir sene önce, bir ay önce, hatta bir hafta önce söyleseydim, şimdi her şey farklı olur muydu? Evlenmesinden bir gün önceydi. Yirmi dört saat içinde kardeşimle evlenecekti. Neden bu kadar uzun süre beklemiştim ki?

Bir süre araba kullanıp kasabada, ardından deniz kenarında dolaştıktan sonra eve geri gittim. Otoparkta hiç araba yoktu, bu nedenle bir süreliğine evde özgür olacağımı düşündüm ama sonra verandada oturan Taylor'ı gördüm.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Sana da merhaba," dedi. Güneş gözlüğünü kafasına yerleştirdi. "Yelkene çıktılar."

"Sen neden onlarla gitmedin?"

"Beni deniz tutuyor," diyen Taylor, bana baktı. "Seninle konuşmam lazım."

Tedirginlikle ona baktım. "Ne konuda?"

Yanındaki sandalyeye işaret etti. "İlk önce otur."

Oturdum.

"Dün gece Belly'ye ne dedin?"

Gözlerimi kaçırarak "Sana ne anlattı?" dedim.

"Hiçbir şey. Ama bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabiliyorum. Dün gece ağladığını biliyorum. Bu sabah gözleri tamamen şişti. Senin için ağladığına bahse girebilirim. Bir kez daha. İyi iş Conrad."

Göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. "Bu seni ilgilendirmez."

Taylor öfkeyle bana baktı. "Belly bu dünyadaki en eski arkadaşım. Elbette ilgilendirir. Seni uyarıyorum Conrad, onu rahat bırak. Onun kafasını karıştırıyorsun. Yine."

Ayağa kalkmaya yeltendim. "Konuşmamız bitti mi?"

"Hayır, otur yerine."

Tekrar oturdum.

"Onu tekrar tekrar ne kadar incittiğin hakkında bir fikrin var mı? Canın istediğinde eline alıp oynayabileceğin bir oyuncakmış gibi davranıyorsun ona. Küçük bir çocuk gibisin. Biri senin olan bir şeyi aldı ve bundan hiç hoşlanmadın. Bu yüzden de yapabiliyorsun diye her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun."

Derin bir nefes verdim. "Böyle bir şey yapmaya çalışmıyorum."

Taylor dudağını ısırdı. "Belly bana, bir yanının seni her zaman seveceğini söyledi. Bana hâlâ bunu umursamadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Böyle mi demişti? "Ben hiçbir zaman umursamadığımı söylemedim."

"Onu bu düğünden vazgeçirebilecek tek kişi, muhtemelen sensin. Ama onu hâlâ istediğine emin olsan iyi edersin. Çünkü eğer istemiyorsan, bir hiç uğruna onların hayatlarını mahvedersin." Ardından gözlüğünü geri taktı. "En iyi arkadaşımın hayatını mahvetme Conrad. Her zamanki gibi bencil bir serseri olma. Belly'nin dediği gibi, iyi biri ol. Onu rahat bırak."

Onun dediği gibi, iyi biri ol.

Bunu yapabileceğimi, sonuna dek onun için savaşabileceğimi ve başka kimseyi düşünmeyebileceğimi geçirdim aklımdan. Belly'nin kolunu tutup gidebileceğimi. Ama bunu yaparsam,

Belly'yi haklı çıkarmış olmayacak mıydım? İyi biri olmayacaktım. O zaman, Taylor'ın dediği gibi, bencil bir serseri olacaktım. Ama yanımda Belly olacaktı.

Ellinci Bölüm

O akşam hepimiz kasabadaki yeni bir restoranda yemek yedik –ailem, Bay Fisher ve tüm arkadaş grubumuz. Aç değildim ama bir ıstakoz dürüm sipariş ettim ve son lokmasına kadar yedim, çünkü yemeği babam ödüyordu. Ödeme konusunda ısrar etmişti. Her şık durumda aynı gri çizgili beyaz gömleği giyen babam. O akşam da lacivert takım giymiş annemin yanında otururken üzerinde aynı gömleği vardı ve ikisine her baktığımda kalbim sevgiyle dolup taşıyordu.

Babam bir ıstakozun sinir sisteminden bahsedip dururken, konuyla ilgileniyormuş gibi numara yapan Taylor da vardı. Gerçekten de ilgilenmiş görünen Anika'nın yanında oturuyordu. Anika'nın yanında da gözlerini deviren ağabeyim vardı.

Conrad, Jere'nin arkadaşlarıyla, masanın uzak ucuna oturmuştu. Onun tarafına bakmamak, tabağıma ve yanımda oturan

Jeremiah'ya odaklanmak için çaba harcıyordum. Aslında bunun için uğraşmama da gerek yoktu çünkü Conrad da bana bakmıyordu. Çocuklarla, Steven'la, annemle konuşuyordu. Benim dışımda herkesle. Kendi kendime, *istediğin buydu*, diye hatırlattım. *Seni yalnız bırakmasını söyledin. Bunu sen istedin.*

Hem öyle hem böyle olamaz.

Jeremiah, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Evet, elbette! Sadece çok doydum."

Jeremiah patates kızartmalarımdan birini alıp "Tatlıya yer ayır," dedi.

Başımı salladım. Ardından Jere eğilip beni öptü, ben de ona karşılık verdim. Ondan sonra çok kısa bir süre gözlerinin masanın ucuna kaydığını görür gibi oldum ama bu o kadar hızlıydı ki hayal etmiş de olabilirdim.

Elli Birinci Bölüm

Conrad

O akşam aklımı kaçırıyorum sandım. Herkesle beraber o masada oturup babam şerefe kadeh kaldırırken kadehimi kaldırmak ve Jere hepimizin önünde Belly'yi öperken onları izlememeye çalışmak çok zordu.

Yemekten sonra Belly, Jere ve arkadaşları, dondurma yemek için tahta yolda yürüyüşe çıktılar. Babamla Belly'nin babası otellerine gittiler. Evde sadece Laur ile ben kalmıştık. Odama çıkıyordum ki Laurel beni durdurup "Bir bira içelim Connie. Bence bunu hak ediyoruz. Sence?" dedi.

Biralarımızla mutfak masasının başına oturduk. Bira şişeme kendininkiyle vurarak "Neye içelim?" dedi.

"Neye olabilir ki? Mutlu çifte."

Laurel bana bakmadan, "Nasılsın?" dedi.

"İyiyim," dedim. "Harika."

"Haydi ama. Karşında Laura var. Söyle bakalım. Nasılsın?"

"Dürüstçe mi?" Biramdan bir yudum aldım. "Bu beni öldürüyor."

Laurel şefkatli bir yüzle bana baktı. "Üzgünüm. Belly'yi çok sevdiğini biliyorum evlat. Bu senin için gerçekten zor olmalı."

Boğazımın kilitlenmeye başladığını hissedebiliyordum. Başarısızlıkla onu açmaya çalıştım. Göğsüme, gözlerime yayıldığını hissediyorum, Laurel'in önünde ağlayacaktım. Nedeni, onun konuşma şekliydi. Sanki annem yanımdaydı ve ben bir şey söylemeden her şeyi biliyordu.

Laurel elimi tuttu. Elimi çekmeye çalışınca daha sıkı tuttu. "Yarın bunun üstesinden geleceğiz, söz. Sen ve ben evlat." Elimi sıkarak "Tanrım, anneni çok özlüyorum," dedi.

"Ben de."

"Şu an ona gerçekten ihtiyacımız var, öyle değil mi?"

Başımı eğip ağlamaya başladım.

Elli İkinci Bölüm

O gece Jeremiah'nın odasında uyumak istedim ama onu merdivenlerden yukarı takip etmeye başladığımda, Taylor bana parmağını salladı. "I-ıh. Şanssızlık getirir."

Ben de böylece odama gittim. Jeremiah da kendi odasına gitti.

Hava çok sıcaktı. Uyuyamıyordum. Üzerimdeki örtüyü fırlatıp serinlemek için yastığımı çevirdim ama işe yaramadı. Çalar saate bakıp durdum. Gecenin biri... İkisi...

Artık dayanamadığımda, kalkıp mayomu giydim. Hiç ışık yakmayıp karanlıkta aşağı indim. Ay ışığı bana rehberlik yapacak kadar parlıyordu. Herkes uyuyordu.

Dışarı, havuza çıktım. Suya dalıp nefesimi mümkün olduğunca tuttum. Kemiklerimin gevşemeye başladığını hissedebiliyordum. Hava almak için su yüzüne çıktığımda, sırtüstü

durup gökyüzüne baktım. Yıldızlar belirmişti. Sessizliği, kıpırtısızlığı sevdim. Duyabildiğim tek şey, kumlara vuran okyanusun sesiydi.

Yarın Isabel Fisher olacaktım. Her zaman istediğim şeydi bu, küçüklük hayalim gerçek oluyordu. Ve ben bunu mahvediyordum. Ya da mahvetmek üzereydim. Gerçeği söylemem gerekiyordu. Yarın Jeremiah ile aramızda böylesine büyük bir sırla evlenemezdim.

Havuzdan çıktım, havluma sarındım ve eve girip Jeremiah'nın odasına gittim. Jeremiah uyuyordu ama onu sarsarak uyandırdım. "Seninle konuşmam lazım," dedim. Saçımdan, yastığına, yüzüne sular damladı.

Jeremiah huysuzca, "Bu şanssızlık getirmiyor muydu?" dedi.

"Umurumda değil."

Jeremiah yanaklarını silerek doğruldu. "Ne oldu?"

"Dışarıda konuşalım," dedim.

Verandaya inip bir şezlonga oturduk.

Lafı gevelemeden kısık sesle, "Dün gece Conrad bana, benim için hâlâ bir şeyler hissettiğini söyledi," dedim.

Jeremiah'nın, yanımda kasılan bedenini hissedebiliyordum. Onun konuşmasını bekledim ama bir şey demeyince devam ettim. "Tabii ki ona aynı şekilde hissetmediğimi söyledim. Sana bunu daha önce söylemek istedim ama bunun hata olacağını, kendime saklamam gerektiğini düşündüm..."

Jeremiah, "Onu öldüreceğim," dedi ve bunu demesi beni şoke etti. Jere ayağa kalktı.

Onu yanıma geri oturtmaya çalıştım ama karşı koydu. "Jere, hayır. Yapma. Lütfen otur ve benimle konuş," diye yalvardım.

"Neden onu koruyorsun?"

"K-korumuyorum. Korumuyorum."

Bana baktı. "Onu kafandan silmek için mi benimle evleniyorsun?"

"Hayır," derken, kelime ağzımdan nefes verir gibi çıktı. "Hayır."

Jeremiah, "İşin aslı, sana inanmıyorum Bells," derken, sesi garip bir şekilde duygusuzdu. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Bana hiç öyle baktığını sanmıyorum. Bir kere bile."

Ayağa fırlayıp umutsuzca ellerine yapıştım. Ama ellerini çekti. Güçlükle nefes alarak konuştum. "Bu doğru değil Jere. Hiç doğru değil. Onun için hissettiklerim hatıralarda kaldı. Hepsi bu. Bunun bizimle hiç ilgisi yok. Hepsi geçmişte kaldı. Geçmişi unutup kendi geleceğimizi kuramaz mıyız? Sadece ikimiz?"

Jeremiah ölçülü bir şekilde, "Geçmişte mi kaldı? Noel'de onu gördüğünü biliyorum. Burada beraber olduğunuzu biliyorum," dedi.

Ağzımı açtım ama bir şey diyemedim.

"Bir şey söyle. Haydi, bunu inkâr etmeye çalış."

"Aramızda hiçbir şey olmadı Jere. Sana yemin ederim. Onun burada olacağını bile bilmiyordum. Sana söylemememin tek nedeni..." Neydi? Neden ona söylememiştim? Neden aklıma bir neden gelmiyordu? "Bir hiç uğruna rahatsız olmanı istemedim."

"Eğer bir hiç olsaydı bana bundan bahsederdin. Ama bunun yerine, sır gibi sakladın. Güvenle ilgili bana söylediğin onca şeyden sonra, bunu kendine sakladın. Lacie ile yaşadıklarım yüzünden kendimi iğrenç hissettim ki o olay olduğunda ikimiz beraber değildik."

Midem bulandı. "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Önemi var mı?" diye çıkıştı.

"Evet, benim için var."

Jeremiah benden uzaklaşmaya başladı. "Olduğundan beri biliyorum. Conrad bunu bildiğimi sanarak, seni gördüğünden bahsetti. Ben de elbette biliyormuş gibi yaptım. Kendimi ne kadar şapşal gibi hissettiğimi biliyor musun?"

"Bunu tahmin edebilirim," diye fısıldadım. "Neden bir şey demedin?" Aramızda sadece iki üç santim vardı ama kilometreler gibi geliyordu. Bakışları çok mesafeliydi.

"Senin bana söylemeni bekliyordum. Sen de hiç söylemedin."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi. Hatalıydım." Aptaldım. Kalbim çok hızlı atıyordu. "Seni seviyorum. Yarın evleniyoruz. Sen ve ben, öyle değil mi?"

Jeremiah cevap vermeyince tekrar sordum, "Evlenmiyor muyuz?"

Sonunda, "Buradan gitmeliyim," dedi. "Düşünmem lazım."

"Seninle gelebilir miyim?"

Cevabı bu sefer hızlı ve yıkıcıydı. "Hayır."

Jeremiah evden ayrıldı ve ben de onu takip etmeye kalkmadım. Bacaklarımı hissedemiyordum. Bedenimi hissedemiyordum. Bütün bunlar gerçekten oluyor muydu? Gerçek miydi? Gerçek gibi değildi.

Elli Üçüncü Bölüm

Dışarıda bir yerlerde bir saka ötüyordu. Belki de bir bülbüldü. Babam bana değişik kuş ötüşlerini öğretmeye çalışmıştı ama tam hatırlayamıyordum.

Gökyüzü griydi. Henüz yağmur yağmıyordu ama her an yağabilirdi. Cousins Sahili'ndeki herhangi bir gün gibiydi. Ama değildi, çünkü bugün evleniyordum.

Evleneceğime oldukça emindim. Tek sorun, Jeremiah'nın nereye gittiği ve geri gelip gelmeyeceği konusunda en ufak fikrimin olmamasıydı.

Pembe bornozumun içinde, makyaj aynamın önünde oturmuş, saçlarımı kıvırmaya çalışıyordum. Taylor güzellik salonundaydı ve onunla gitmem için beni ikna etmeye çalışmıştı ama hayır demiştim. Saçımı yaptırdığım tek sefer, görüntüsünden nefret etmiştim. Bir güzellik yarışmasındaymışım gibi katı ve

kabarıktı. Kendime benzemiyordum. Bense, her gün bir yana, asıl bugün kendim gibi gözükmem gerektiğini düşünüyordum.

Kapı vuruldu. Bir lüleyi sabitlemeye çalışırken, "İçeri gel," dedim. Kapı açıldı. Gelen annemdi. Çoktan giyinmişti. Bir ceketle keten pantolon giymişti ve elinde limon sarısı bir zarf vardı. Zarfı hemen tanıdım; Susannah'nın şahsi kırtasiye malzemelerindendi. Tam onun tarzıydı. Ona layık olabilmeyi diledim. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek, canımı yakıyordu. Bilse ne derdi?

Annem kapıyı arkasından kapadı. "Yardım etmemi ister misin?" dedi.

Ona maşayı uzattım. Zarfı makyaj masamın üzerine bıraktı. Arkamda durup saçımı üçe böldü. "Makyajını Taylor mı yaptı? Güzel görünüyor."

"Evet, o yaptı. Teşekkürler. Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Bunun için hazır değilim," dedi annem.

Başını eğmiş, saçımı maşaya saran anneme aynadan baktım. O an gözüme çok güzel göründü.

Ellerini omuzlarıma koyup aynadan bana baktı. "Senin için istediğim bu değildi. Ama buradayım ve bu, düğün günün. Tek kızımın düğünü."

Omzuma uzanıp elini tuttum. Annem elimi öyle sıkı tuttu ki canım yandı. Ona içimi açmak, işlerin berbat olduğunu itiraf etmek, Jeremiah'nın nerede olduğunu ya da evlenip evlenmeyeceğimi bilmediğimi söylemek istedim. Ama annemin bu noktaya gelmesi o kadar uzun vaktini almıştı ki eğer şimdi içinde tek bir şüphe uyanırsa, bunların hepsine noktayı koyardı. Beni omzuna alıp bu düğünden uzaklaştırırdı.

O yüzden ağzımdan sadece, "Teşekkürler anneciğim," çıktı.

"Bir şey değil," dedi. Pencereme doğru baktı. "Sence bütün günü yağmursuz geçirebilecek miyiz?"

"Bilmiyorum. Umarım."

"Şey, en kötüsü düğünü içeride yaparız. Çok önemli değil." Ardından bana zarfı verdi. "Susannah bunu düğün gününde okumanı istedi."

Annem alnımı öpüp odadan çıktı.

Zarfı alıp parmağımı Susannah'nın yatay el yazısı üzerinde gezdirdim. Sonra masaya geri koydum. Henüz zamanı değildi.

Kapı vuruldu. "Kim o?" diye sordum.

"Steven."

"İçeri gel."

Kapı açıldı, Steven içeri girip kapıyı ardından kapadı. Tüm sağdıçların giydiği gibi, beyaz keten gömlek ve hâkî şort giymişti. "Selam," diyerek yatağımın üzerine oturdu. "Saçın güzel görünüyor."

"Geri geldi mi?"

Steven tereddüt etti.

"Söyle Steven."

"Hayır. Gelmedi. Conrad onu bulmaya gitti. Jere'nin nereye gittiğini bildiğini sanıyor."

Bir nefes verdim. Rahatlamıştım ama... Jeremiah, Conrad'ı görünce ne yapacaktı? Ya bu, işleri kötüleştirirse?

"Onu bulur bulmaz arayacak."

Başımı sallayıp tekrar maşayı aldım elime. Parmaklarım titredi ve yanağımı yakmayayım diye elimi sabitlemek zorunda kaldım.

Steven, "Anneme bir şey söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Kimseye bir şey söylemedim. Şimdilik söyleyecek bir şey yok." Maşanın etrafına bir tutam saç doladım. "Burada olacaktır. Olacağını biliyorum." Ve buna büyük oranda inanıyordum da.

Steven, "Evet," dedi. "Ben de eminim. Seninle kalmamı ister misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hazırlanmam gerekiyor."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece, bir şeyler öğrenir öğrenmez bana haber ver."

Steven ayağa kalkarak "Vereceğim," dedi. Ardından yanıma gelip beceriksizce omzumu okşadı. "Her şey yoluna girecek Belly."

"Evet, öyle olacağını biliyorum. Benim için endişelenme. Sadece Jere'yi bul yeter."

Steven gider gitmez, maşayı tekrar yerine bıraktım. Elim titriyordu. Eğer maşayı bırakmazsam muhtemelen kendimi yakacaktım. Hem saçım da yeterince kıvırcık olmuştu.

Geri gelecekti. Geri gelecekti. Biliyordum bunu.

Sonra, yapacak başka bir şey kalmadığından, gelinliğimi giydim.

Pencere kenarında oturmuş, babamın arka bahçeye yılbaşı ışıklarını dizmesini izliyordum ki Taylor hızla odaya daldı.

Saçı topuz yapılmıştı ve başının çevresi gayet sıkı gözüküyordu. Kahverengi bir paketle, buzlu kahve vardı elinde. "Pekâlâ, öğle yemeği getirdim. Anika annene masaları kurmasında yardım ediyor, bu hava da saçıma pek yaramıyor," diye bir nefeste konuştu. "Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama içeri girerken kafama bir yağmur damlası düştüğünden eminim."

Sonra ekledi. "Neden gelinliğini şimdiden giydin? Düğüne hâlâ bir sürü zaman var. Çıkar onu. Gerçekten buruşacak."

Ben bir şey demeyince, "Sorun ne?" diye sordu.

"Jeremiah burada değil," dedim.

"Elbette burada değil şapşal. Törenden önce gelini görmek şanssızlık getirir."

"Evde değil. Dün gece gitti ve geri dönmedi." Sesim şaşırtıcı derecede sakindi. "Ona her şeyi anlattım."

Taylor'ın gözleri yerinden çıkacak gibi oldu. "Her şeyi derken ne demek istiyorsun?"

"Önceki gün Conrad bana, benim için hâlâ bir şeyler hissettiğini söyledi. Ben de dün gece bunu Jeremiah'ya söyledim." Nefessiz kalırmışım gibi nefes verdim. Son birkaç gün, birkaç hafta gibi gelmişti. Bütün bunların ne zaman, nasıl olduğunu bile bilmiyordum. İşlerin nasıl bu kadar karıştığını. Zihnim, kalbim karmakarışıktı.

Taylor elleriyle ağzını kapayarak "Tanrım," dedi. Yatağa çöktü. "Ne yapacağız?"

"Conrad onu aramaya gitti." Tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım. Babam verandada işini bitirmiş, çalıların oraya geçmişti. Pencereden uzaklaşıp gelinliğimi çıkarmaya başladım.

Taylor şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Kırışacağını sen söyledin, unuttun mu?" diyerek gelinlikten çıkıp onu beyaz ipeğimsi bir yığın hâlinde yere bıraktım. Sonra kaldırıp askısına astım.

Taylor bornozumu giydirdi ve küçük bir kızmışım gibi beni döndürüp kuşağı belime doladı. "Her şey yoluna girecek Belly."

O esnada biri kapıya vurdu ve ikimiz de oraya baktık. Ağabeyim kapıyı açarak "Ben Steven," dedi. İçeri girip kapıyı arkasından kapadı. "Conrad onu geri getirdi."

Yere çöküp derin bir nefes verdim. "Geri geldi," diye tekrarladım.

Steven, "Şimdi duş alıyor, ardından giyinip hazır olacak. Gidip evlenin. Tekrar bir yerlere gitmeyin."

Taylor yanıma diz çöktü. Dizlerinin üzerinde elimi tutup parmaklarımı benimkilere geçirdi. Diğer eliyle de ısıtarak "Elin soğuk," dedi. "Hâlâ bunu yapmayı istiyor musun? Eğer istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin."

Gözlerimi kapadım. Jere geri gelmeyecek diye çok korkmuştum. Artık geldiği için, tüm korkular ve panik duygusu tekrar yüzeye çıkıyordu.

Steven yere, Taylor'la yanıma oturdu. Kolunu bana doladı. "Belly, bunu nasıl anlarsan öyle anla, tamam mı? Sana bir cümlem var. Hazır mısın?" dedi.

Gözlerimi açıp başımı salladım.

Büyük bir ciddiyetle, "Ya bu işi yap ya da arkana bakmadan git," dedi.

Taylor, "Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı.

Göğsümden bir kahkaha çıktı. "Ya bu işi yap ya da arkana bakmadan git? Ya bu işi yap ya da arkana bakmadan git." O kadar çok gülüyordum ki yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Taylor ayağa fırlayarak "Makyajın!" dedi.

Makyaj masasının üzerindeki mendil kutusunu kapıp yüzümü nazik bir şekilde sildi. Ağabeyime endişeli bir bakış atarak

"Kendine gel Conklin," dedi. Saçındaki çiçek yana kaymıştı. Haklıydı; nem ona pek yaramıyordu.

Steven, "O iyi. Sadece gülüyor, değil mi Belly?" dedi.

Kıkırdayarak "Ya bu işi yap ya da arkana bakmadan git," diye tekrarladım.

Taylor, ağabeyime, "Bence sinir krizi falan geçiriyor. Onu tokatlayayım mı?" diye sordu.

Steven bana yaklaşarak "Yok, ben yaparım," dedi.

Gülmeyi hemen kestim. Sinir krizi geçirmiyordum. Belki de geçiriyordum ama hafifçe. "Ben iyiyim millet! Kimse beni tokatlamayacak. Tanrım." Ayağa kalktım. "Saat kaç?"

Steven cep telefonunu cebinden çıkardı. "Saat iki. İnsanlar gelmeden önce hâlen birkaç saatimiz var."

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Steven, içeri gidip anneme düğün törenini içeri taşımamız gerektiğini söyler misin? Eğer kanepeleri kenara ittirirsek, masalardan birkaçını oturma odasına sığdırabiliriz."

"Diğer çocukları işe koşarım," dedi Steven.

"Teşekkürler Stevie. Ve Taylor, sen de..."

Taylor umutla, "Kalıp makyajını mı düzelteyim?" diye sordu.

"Hayır. Sen de çıkabilir misin diye soracaktım. Düşünmem gerek."

İkisi bakışarak odamdan çıkarken ben de arkalarından kapıyı kapadım.

Onu görür görmez, her şey yine mantıklı olacaktı. Öyle olmalıydı.

Elli Dördüncü Bölüm

Conrad

O sabah, yatağımı sarsan Steven ile uyandım. "Jere'yi gördün mü?" diye sordu.

Gözlerim hâlen kapalı, "Üç saniye öncesine kadar uyuyordum," diye mırıldandım. "Onu nasıl görmüş olabilirim ki?"

Steven yatağı sarsmayı bırakıp kenarına oturdu. "Gitmiş dostum. Onu hiçbir yerde bulamıyorum, telefonunu da evde bırakmış. Dün gece ne oldu ki?"

Doğruldum. Belly ona söylemiş olmalıydı. Kahretsin. Gözlerimi ovuşturarak "Bilmiyorum," dedim.

"Ne yapacağız?"

Bütün bunlar benim suçumdu.

Yataktan çıkıp "Sen git giyin. Ben Jere'yi arayacağım. Belly'ye bir şey söyleme," dedim.

Steven rahatlamış göründü.

"İyi fikir. Ama sence de Belly'nin bilmesi gerekmiyor mu? Düğünden önce çok vaktimiz yok. Eğer Jere gelmeyecekse, Belly'nin de hazırlanmasını istemem."

"Eğer bir saat içinde geri dönmezsem ona söyleyebilirsin," dedim. Tişörtümü üzerimden çıkarıp Jere'nin bize aldırdığı beyaz keten gömleği giydim.

Steven, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Belki de seninle gelmeliyim."

"Hayır, sen burada kal ve Belly ile ilgilen. Ben onu bulurum."

"Yani nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, sanırım," dedim. O hergelenin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bu işi düzeltmem gerektiğini biliyordum.

Kapıdan çıkarken, Laurel beni durdurarak "Jere'yi gördün mü? Ona bir şey vermem lazım," dedi.

"Düğün için bir şey almaya çıktı," dedim. "Şimdi onunla buluşacağım. Ben ona veririm."

Laurel bana bir zarf verdi. Kâğıdı hemen tanıdım. Annemin kırtasiye malzemelerindendi. Jere'nin ismi, annemin el yazısıyla, zarfın üzerine yazılmıştı. Laurel gülümsedi. "Bence bu şekilde senden alması daha güzel olacak. Bu Beck'in de hoşuna giderdi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, sanırım giderdi." Jere'siz buraya dönmemin imkânı yoktu.

Dışarı çıkar çıkmaz arabama atladım ve oradan hızla uzaklaştım.

İlk önce sahil kenarındaki tahta yola gittim. Ardından çocukken takıldığımız paten parkına, sonra spor salonuna, en sonun-

da da kasabaya girerken hep uğradığımız bir lokantaya gittim. Jere oranın çilekli milkshake'ini severdi. Ama orada da yoktu. Alışveriş merkezinin otoparkında arabayla dolandım. Ne arabadan ne de Jere'den eser vardı. Onu hiçbir yerde bulamamıştım ve bir saatim de neredeyse dolmuştu. İşi batırmıştım. Steven, Belly'ye söyleyecekti. Ve bir kez daha Belly'nin hayatını yerle bir etmiş olacaktım. Ya Jere, Cousins'dan ayrıldıysa? Tek bildiğim, Boston'a bile yol alıyor olabilirdi.

Kardeş olduğumuzdan ötürü onun nerede olduğuna dair bir görüntü, birden bir uyanış doğsa içime harika olurdu. Fakat tek yapabildiğim, birlikte gittiğimiz yerlere sırasıyla gitmekti. Jeremiah kızgınsa nereye giderdi? Anneme giderdi. Ama annemin mezarı burada değildi, Boston'daydı.

Cousins'da annem her yerdeydi. Sonra birden aklıma geldi: Bahçe. Belki de Jere, kadın sığınağındaki bahçeye gitmişti. Denemeye değerdi. Yoldan Steven'ı aradım. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Belly'ye daha bir şey söyleme."

"Tamam ama yarım saat içinde senden haber almazsam ona söylüyorum. Her hâlükârda, bu yaptığı için onun canına okuyacağım."

Kadınlar sığınağının otoparkına park ederken telefonu kapadım. İçimde rahatlama ve dehşet karışımı bir duygu vardı. Ona bir şey demeye ne hakkım vardı ki? Bütün bu karmaşıklığın sorumlusu bendim.

Jere bahçenin yanındaki bir bankta, başını elleri arasına almış oturuyordu. Üzerinde hâlâ dün geceden kalma giysiler vardı. Geldiğimi duyunca başını hızla kaldırdı. "Seni uyarıyorum. Şu an yanıma gelme."

Yürümeye devam ettim. Tam önünde durduğumda, "Benimle eve gel," dedim.

Bana öfkeyle baktı. "Defol git."

"Birkaç saat içinde evleniyorsun. Şu an bunun için vaktimiz yok. Bana vur gitsin, kendini daha iyi hissedersin." Kolunu tutup kaldırmaya çalıştım ama beni ittirdi.

"Hayır, bu *sana* kendini daha iyi hissettirir. Kendini iyi hissetmeyi hak etmiyorsun ama. Yine de ortaya koyduğun bu namussuzca işten sonra senin canına okumalıyım."

"O zaman yap," dedim. "Sonra da gidelim. Belly seni bekliyor. Onu düğün gününde bekletme."

Jere bana doğru atılarak "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Benimle, onun hakkında konuşamazsın sen."

"Haydi ama. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Neden? Hâlâ onu seviyorsun, öyle değil mi?" Sorusuna cevap vermemi beklemedi. "Bilmek istediğim şey şu; eğer hâlâ onun için hislerin varsa, neden bana harekete geçebilirsin dedin, ha? Ben doğru olanı yaptım. Senin arkandan iş çevirmedim. Sana doğruca sordum. Bana, ona karşı bir şey hissetmediğini söyledin."

"Arabanda Belly'yi öperken seni yakaladığımda benden pek de izin istiyor sayılmazdın. Evet, yine de seni durdurmadım çünkü ona göz kulak olup doğru davranacağına güveniyordum. Ama sen gidip Cabo'da onu aldattın. Belki de ben sana onu sevip sevmediğini sormalıyım." Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, Jere'nin yumruğu yüzüme sert bir şekilde iniyordu. On beş metrelik bir dalganın size çarpması gibiydi bu. Tek duyabildiğim, kulaklarımın çınlamasıydı. Geriye sen-

deledim. Nefes nefese, "Güzel," dedim. "Artık buradan gidebilir miyiz?"

Bana bir yumruk daha attı, bu sefer yere düştüm.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Bana Belly'yi kimin daha fazla sevdiğinden bahsetme. Ben onu her zaman sevdim. Sen değil. Sen ona bir çöpmüş gibi davrandın. Onu bir çok kere bıraktın. Sen bir korkaksın. Şimdi bile bunu yüzüme karşı itiraf edemiyorsun."

Güçlükle nefes alarak kan tükürdüm.

"Tamam. Onu seviyorum. Kabul ediyorum. Bazen... Bazen onun birlikte olabileceğim tek kız olduğunu düşünüyorum. Ama o seni seçti Jere. Evlenmek istediği kişi sensin, ben değilim." Zarfı cebimden çıkardım, tökezleyerek ayağa kalktım ve göğsüne ittirdim. "Bunu oku. Annemden, sana. Düğün günün için."

Jere yutkunarak zarfı yırtıp açtı. Mektubu, annemin söylenecek doğru kelimeleri bildiğini umarak okuduğunu görebiliyordum. Annam, Jeremiah'ya ne diyeceğini her zaman bilirdi.

Jere okurken ağlamaya başladı, ben de başımı çevirdim.

"Geri dönüyorum," dedi sonunda. "Ama seninle değil. Artık benim ağabeyim değilsin. Benim için ölüsün. Seni düğünümde istemiyorum. Hayatımda istemiyorum. Gitmeni istiyorum."

"Jere..."

"Umarım Belly'ye söylemen gereken her şeyi söylemişsindir çünkü bundan sonra onu bir daha asla görmeyeceksin. Ya da beni. Her şey bitti. Sen ve ben tarih olduk." Mektubu bana verdi. "Bu senin, benim değil."

Sonra da gitti.

Banka oturup kâğıdı açtım. Mektup, *Sevgili Conrad*, diye başlıyordu.

Sonra ben de ağlamaya başladım.

Elli Beşinci Bölüm

Penceremden, sahilde, uzaklarda ellerinde plastik kovalar ve küreklerle kum yengeçleri arayan bir grup küçük çocuğu görebiliyordum.

Jere ile ben de böyle yapardık. Bir keresinde sanırım ben sekiz, Jere de dokuz yaşındayken, tüm öğleden sonra kum yengeci aramıştık. Conrad ile Steven, Jere'ye bakmaya geldiklerinde bile yanımdan ayrılmamıştı. İkisi, "Bisikletlerimizle kasabaya gidip bir video oyunu kiralayacağız, sen de bizimle gelmezsen bu akşam oyun oynayamazsın," demişti.

Jeremiah'nın gitmeyi tercih edeceğini bilerek, kendimi zavallı hissedip "İstiyorsan gidebilirsin," demiştim. Kim kum içindeki kum yengeçlerini yeni bir video oyununa tercih ederdi ki?

Jeremiah tereddüt ettikten sonra, "Umurumda değil," demiş ve kalmıştı.

Kendimi suçlu ama aynı zamanda zafer kazanmış gibi hissetmiştim çünkü Jeremiah beni seçmişti. Başkalarına tercih edilebilecek kadar değerliydim.

Hava kararana dek dışarıda oynamıştık. Kum yengeçlerimizi plastik bir kaba toplamış, sonra da onları serbest bırakmıştık. Onların kuma doğru sürünüşlerini izlemiştik. Hepsi, nereye gittiklerini biliyor gibiydi. Kafalarında net bir hedefleri vardı. Ev.

O akşam Conrad ile Steven yeni oyunlarını oynamışlardı. Jeremiah da onları izlemişti. Oynayabilir miyim diye sormamıştı ama bunu ne kadar istediğini görebiliyordum.

Hatıralarımda Jeremiah her zaman altından olacaktı.

O sırada biri kapıya vurdu. Arkama dönerek "Taylor, bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim.

Kapıdaki Taylor değil Conrad'dı. Perişan, tükenmiş görünüyordu. Beyaz keten gömleği kırışmıştı. Şortu da. Yakından baktığımda, gözlerinin de kan topladığını ve yanağında bir morluk oluştuğunu gördüm.

Ona koştum. "Ne oldu? Kavga mı ettiniz?" dedim.

Conrad başını salladı.

Gerileyerek "Burada olmamalısın," dedim. "Jeremiah her an gelebilir."

"Biliyorum, sadece sana bir şey söylemem gerekiyor."

Sırtımı ona dönerek tekrar pencereye gittim. "Bir sürü şey söyledin zaten. Sadece git."

Conrad'ın kapıyı kapadığını duydum. Gittiğini sandım ama bana, "Sonsuzluğu hatırlıyor musun?" dedi.

Yavaşça arkama döndüm. "Ne olmuş ona?"

Bana doğru bir şey atarak "Yakala," dedi.

Elimi uzatıp attığı şeyi havada yakaladım. Gümüş bir kolyeydi bu. Kaldırıp inceledim. Sonsuzluk kolyesiydi. Eskisi gibi parlamıyor; daha çok, bakırımsı görünüyordu. Ama onu tanımıştım. Elbette tanımıştım.

"Bu ne?" diye sordum.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi.

Omuz silktim. "Hayır, bilmiyorum. Üzgünüm."

Conrad'ın hem öfkelendiğini hem de incindiğini görebiliyordum. "Tamam o zaman, hatırlamıyorsun. Sana hatırlatayım. O kolyeyi sana doğum günün için almıştım."

Doğum günüm.

On altıncı yaşım için olmalıydı. Bana bir hediye almayı unuttuğu tek yıl, o zamandı. Susannah hâlâ hayattayken hep beraber yazlıkta olduğumuz son yaz. Ertesi sene Conrad ortadan kaybolup da Jeremiah ile onu aramaya gittiğimizde, o kolyeyi masasında bulmuştum. Onu almıştım çünkü benim olduğunu biliyordum. Conrad daha sonra kolyeyi benden geri almıştı. Onu ne zaman ya da neden aldığını bilmiyordum ama benim olduğunu biliyordum. Şimdi Conrad'ın bunun doğum günü hediyem olduğunu söylemesini işitmek, hiç istemediğim bir yerime dokundu. Kalbime.

Elini tutup kolyeyi avucuna koydum. "Üzgünüm."

Conrad kolyeyi bana uzattı. Yumuşak bir sesle, "Bu sana ait, her zaman öyle oldu. O zamanlar bunu sana veremeyecek kadar korkaktım. Bunu erken bir doğum günü hediyesi say. Ya da geç. Onu ne istersen yapabilirsin. Ben artık... Onu tutamam."

Başımı sallıyordum. Kolyeyi ondan aldım.

"Her şeyi mahvettiğim için üzgünüm. Seni yine incittim ve bunun için üzgünüm. Çok üzgünüm. Artık bunu yapmak istemiyorum. Bu yüzden... Düğün için kalmayacağım. Şimdi gideceğim. Seni bir daha, uzun süre görmeyeceğim. Muhtemelen bu en iyisi. Sana bu şekilde yakın olmak canımı yakıyor. Ve Jere..." Conrad boğazını temizledi ve aramıza mesafe koyarak bir adım geriledi. "Sana ihtiyaç duyuyor."

Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Conrad boğuk bir sesle, "Ne olursa olsun, benim için buna değdiğini bilmeni istiyorum. Seninle olmak, seni sevmek her şeye değerdi," dedi. Sonra da, "İkiniz için en iyisini dilerim. Birbirinize iyi bakın," diye ekledi.

Ona uzanıp sol yanağında oluşan morluğa dokunmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Conrad bunu yapmamı istemezdi. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Yaklaşıp beni alnımdan öptü ve o uzaklaşmadan önce gözlerimi kapayıp o anı ezberlemeye çalıştım. Onu tıpkı o an olduğu gibi hatırlamak istiyordum. Beyaz gömlekte kollarının kahverengimsi görüntüsünü, saçlarının önlerde fazla kısa kesimini, benim yüzümden yanağında yer alan morluğu bile unutmak istemiyordum.

Sonra gitti.

O an onu bir daha göremeyebileceğim düşüncesi... Ölümden bile kötü göründü gözüme. Onun peşinden koşmak istedim. Ona her şeyi anlatmak. Sadece *gitme, lütfen gitme, lütfen her zaman yanımda ol ki en azından seni görebileyim* demek.

Çünkü her şey bitmiş gibiydi. Her zaman, her seferinde yolumuzun kesişeceğine inanmıştım. Ne olursa olsun bağlı olaca-

ğımıza. Geçmişimiz ve bu ev sayesinde. Ama bu sefer, bu son sefer, bir bitiş gibiydi. Onu bir daha asla göremeyecek gibiydim. Ya da görsem bile, aramızda dağlar olacaktı artık.

İliklerime dek biliyordum bunu. İşte bu, o andı. Sonunda tercihimi yapmıştım. Conrad da yapmıştı. Beni serbest bırakmıştı. Beklediğim gibi, rahatlamış hissediyordum kendimi. Beklemediğim şeyse, bu kadar kederlenmekti.

Güle güle Birdie.

Elli Altıncı Bölüm

Sevgililer Günü'ydü. Ben on altıydım, Conrad on sekiz yaşındaydı. O sene, bir perşembe gününe denk geliyordu. Perşembeleri saat yediye kadar Conrad'ın dersi olduğundan, birlikte bir yerlere gitmeyi falan beklemiyordum. Cumartesi takılıp belki birlikte bir film izlemekten bahsettik ama ikimiz de Sevgililer Günü'nden bahsetmedik. Conrad çiçekler ve çikolatadan kalpler adamı değildi. Önemli değildi. Ben de Taylor'ın aksine, hiç öyle bir kız olmamıştım.

Okulda drama kulübü, dördüncü ders esnasında güller dağıttı. İnsanlar tüm hafta, öğle yemeği boyunca güllerden alıp duruyorlardı. Onları istediğin kişiye de gönderebiliyordun. İlk senemizde ikimizin de erkek arkadaşı olmadığından, Taylor ile gizlice birbirimize birer gül göndermiştik. O sene erkek arkadaşı Davis, Taylor'a bir düzine pembe gül yollamıştı. Ayrıca, alışveriş

merkezinde Taylor'ın beğendiği kırmızı tacı ona almıştı. Taylor bütün gün o tacı takmıştı.

O akşam odamda ev ödevi yaparken, Conrad'dan bir mesaj aldım. Mesajda, CAMDAN DIŞARI BAK, yazıyordu. O akşam bir meteor yağmuru falan olduğunu düşünüp camdan bakmaya gittim. Conrad öyle şeyleri takip ederdi.

Fakat camdan dışarı baktığımda, ön bahçemde, pötikare bir örtünün üzerinde bana el sallayan Conrad'ı gördüm. Elimi ağzıma götürüp küçük bir çığlık attım. İnanamıyordum. Ardından ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirdim, pazen pijamamın üzerine pofuduk ceketimi giydim ve merdivenlerden aşağı öyle hızlı indim ki neredeyse takılıp düşüyordum. Ön bahçeden kollarına dek, âdeta atlayarak gittim.

"Burada olduğuna inanamıyorum!" derken, Conrad'a sarılmayı kesemiyordum.

"Dersten hemen sonra geldim. Şaşırdın mı?"

"Çok şaşırdım! Bugünün Sevgililer Günü olduğunu bildiğini bile sanmıyordum!"

Conrad güldü. "Haydi gel," diyerek, beni omuzlarımdan tutup battaniyeye doğru yöneltti. Battaniyenin üzerinde bir termos ve bir kutu kek vardı.

Conrad bacaklarını battaniyenin üzerine uzatarak "Uzansana," dedi. "Bugün dolunay var."

Ben de onun yanına uzandım ve zifiri karanlık gökyüzünde parlayan beyaz aya bakıp titredim. Üşüdüğümden değil de mutluluktan.

Conrad battaniyenin ucunu üzerime aldı. Endişelenmiş görünerek "Çok mu soğuk?" diye sordu.

Başımı salladım.

Conrad termosu açtı. Kapağına termosun içindeki sıvıdan boşalttı. Kapağı bana uzatarak "Artık o kadar sıcak değil ama yine de yardımcı olabilir."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup içtim. Kakaoydu. Ilıktı.

Conrad, "Soğuk mu?" diye sordu.

"Hayır, iyi," dedim.

Sonra ikimiz de sırtüstü uzandık ve birlikte gökyüzüne baktık. Bir sürü yıldız vardı. Hava çok soğuktu ama umurumda değildi. Conrad elimi aldı ve onu yıldız takımlarını gösterip noktaları birleştirmek için kullandı. Avcı takım yıldızının ve Kraliçe takım yıldızının hikâyesini anlattı. Ona bu hikâyeleri zaten bildiğimi söyleme cesaretini gösteremedim; babam bana küçükken takım yıldızları öğretmişti. Ama Conrad'ın konuşmasını dinlemeye bayılıyordum. Doğa ve bilimden bahsettiği zamanlarda olduğu gibi, sesinde o hayranlık ve saygı vardı.

Bir süre sonra, "İçeri girmek ister misin?" diye sordu. Eliyle benimkini ısıtmıştı.

Ona, "Kayan yıldız görmedikçe eve girmeyeceğim," dedim.

Conrad, "Göremeyebiliriz," dedi.

Mutlulukla ona sokuldum. "Görmesek de sorun değil. Sadece denemek istiyorum."

Conrad gülümseyerek "Astronotların onlara gezegenler arası toz dediğini biliyor musun?" dedi.

Kelimelerin söylenişini severek "Gezegenler arası toz," diye tekrar ettim. "Bir grup adı gibi."

Conrad elime sıcak hava üfledikten sonra, onu ceketinin cebine soktu. "Evet, aslında öyle gibi."

"Bu akşam gökyüzü..." Bana nasıl hissettirdiğini, ne kadar güzel göründüğünü tanımlamak için doğru kelimeyi aradım. "Böyle yatıp yıldızlara bakmak, kendimi bir *gezegenin* üzerindeymişim gibi hissetmeme neden oluyor. Çok geniş, sonsuz."

Conrad, "Bunu anlayacağını biliyordum," dedi.

Gülümsedim. Yüzü bana çok yakındı, bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Başımı çevirsem öpüşecektik. Ama bunu yapmadım, onun yakınında olmak yeterliydi.

Conrad o zaman, "Bazen, sana güvendiğim gibi bir başka kıza asla güvenemeyeceğimi düşünüyorum," dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım. Bana bakmıyor, hâlâ odaklanmış bir şekilde gökyüzünü izliyordu.

Kayan bir yıldız görmedik ama benim için hiç önemli olmadı. Gece sonlanmadan önce, "Bu benim en güzel anlarımdan biriydi," dedim.

Conrad, "Benim de," dedi.

O zaman bizi nelerin beklediğini bilmiyorduk. Soğuk bir şubat gecesi, gökyüzünü izleyen iki gençtik. Yani evet, bana çiçek ya da çikolata almamış, bunun yerine, önüme ayı ve yıldızları sermişti. Sonsuzluğu.

Elli Yedinci Bölüm

Bir kez kapıyı çaldı. "Benim," dedi.

"İçeri gel." Yatağın üzerinde oturuyordum. Gelinliğimi tekrar giymiştim. İnsanlar yakında gelmeye başlayacaktı.

Jeremiah kapıyı açtı. Gömleğini ve şortunu giymişti. Henüz tıraş olmamıştı ama giyinmişti ve yüzünde bir morluk yoktu. Bunu iyiye işaret olarak aldım. Yanıma, yatağa oturdu. "Birbirimizi düğünden önce görmemiz şanssızlık getirmez mi?" diye sordu.

İçim rahatladı. "Yani bir düğün oluyor?" dedim.

"Şey ben hazırım, sen de öylesin," deyip yanağımdan öptü. "Bu arada, harika görünüyorsun."

"Nereye gittin?"

Jeremiah kıpırdanarak "Sadece, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Artık hazırım," dedi ve bana doğru eğilip bu sefer dudaklarımdan öptü.

Geri çekildim. "Senin neyin var?"

"Dedim ya, her şey yolunda. Evleniyoruz, öyle değil mi? Hâlâ evlenmek istiyorsun?" Şakacı bir biçimde söylemişti bunu ama sesinde daha önce işitmediğim bir gerginlik vardı.

"En azından olanları konuşamaz mıyız?"

Jeremiah, "Konuşmak istemiyorum," diye çıkıştı. "Bir daha düşünmek bile istemiyorum."

"Ama ben konuşmak istiyorum. Konuşmam lazım. Aklım çıktı Jere. Öylece çekip gittim. Geri gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordum."

"Buradayım, öyle değil mi? Her zaman senin için buradayım." Beni yine öpmeye çalışınca onu ittirdim.

Sertçe çenesini ovaladı. Ardından kalkıp odada dolanmaya başladı. "Seni tamamen istiyorum. Her şeyini. Ama sen benden kendini hâlâ sakınıyorsun."

Tiz bir sesle, "Neden bahsediyoruz?" dedim. "Seksten mi?"

"Bir parçası da bu. Ama bundan fazlası. Tüm kalbine sahip değilim. Dürüst ol. Haklıyım, değil mi?"

"Hayır, değilsin!"

"İkinci tercih olduğumu bilmek bana kendimi nasıl hissettiriyor sanıyorsun? Hep ikinizin birlikte olması gerektiğini bilmek?"

"Sen benim ikinci tercihim değilsin! İlksin!"

Jeremiah başını salladı. "Hayır, hiçbir zaman ilk tercihin olmayacağım. O kişi hep Con olacak." Ardından avucunu duvara vurdu. "Bunu yapabileceğimi sanıyordum ama yapamam."

"Neyi yapamazsın? Benimle evlenemez misin?" Başım hızla dönüyordu. Hemen sonra, hızla konuşmaya başladım. "Tamam, belki de haklısın. Şu an her şey çılgınca. Bugün evlenmeyiz. O

daireye taşınırız. Senin istediğine, Gary'nin dairesine. Benim için sorun yok. İkinci dönemde oradan taşınırız, olur mu?"

Jeremiah bir şey demeyince ben de bu sefer daha fazla panik içinde sorumu yeniledim. "Tamam mı Jeremiah?"

"Yapamam. Bana şu an bakıp... Gözlerimin içine bakıp hâlâ Conrad'ı sevmediğini söyleyene dek olmaz."

"Jere, *seni* seviyorum."

"Benim sorduğum bu değil. Beni sevdiğini biliyorum. Benim sorum, onu da seviyor musun?"

Ona hayır demek istedim. Ağzımı açtım. Kelimeler neden çıkmıyordu? Neden duymak istediğini söyleyemiyordum? Oysa bunu söylemek çok kolay olacaktı. Bir kelimemle her şey unutulacaktı. Jeremiah beni affetmek ve her şeyi unutmak istiyordu. Yüzünden okuyabiliyordum bunu. Tek ihtiyaç duyduğu, ona hayır dememdi. Benimle yine de evlenirdi. Ona doğru kelimeyi söylersem, tek kelime edersem, bu olurdu.

"Evet."

Jere sert bir şekilde nefes aldı. Uzunca bir süre birbirimize baktık, ardından başını eğdi.

Ona doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapadım. "Sanırım... Sanırım onu, hep az da olsa seveceğim. O her zaman kalbimde olacak. Ama seçtiğim kişi o değil. Ben seni seçtim Jeremiah."

Konu Conrad olduğunda, tüm hayatım boyunca, bir seçim şansım olduğunu hissetmemiştim. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum. Bir seçim şansım vardı. O zaman da şimdi de uzaklaşmayı seçiyordum. Jeremiah'yı seçiyordum. Benden asla uzaklaşmayacak oğlanı seçiyordum.

Jeremiah'nın başı hâlâ öne eğikti. Bana bakmasını, bana bir kez daha inanmasını istedim. Sonra başını kaldırarak "Bu yeterli değil. Ben senin sadece bir kısmını değil, tamamını istiyorum," dedi.

Gözlerim doldu.

Jeremiah şifonyerime yürüdü ve Susannah'dan gelen mektubu kaldırdı. "Henüz seninkini okumamışsın."

"Geri geleceğini bile bilmiyordum!"

Jere mektuba bakarak parmaklarını onun kenarında dolaştırdı. "Ben de bir mektup aldım. Ama mektup bana değildi. Con'aydı. Annem zarfları karıştırmış olmalı. Mektupta Con'u sadece bir kez âşık gördüğünü söylüyordu. O da seninleykenmiş." Sonra bana baktı. "Ona gitmeme nedenin ben olmayacağım. Bahanen ben olmayacağım. Bunu kendi başına görmelisin, yoksa onu asla aşamayabilirsin."

"Onu çoktan aştım," diye fısıldadım.

Jeremiah başını salladı. "Hayır, aşmadın. En kötü kısım da onu unutamadığını bilmeme rağmen sana evlilik teklif etmemdi. Sanırım suç biraz da bende, öyle değil mi?"

"Değil."

Beni duymamış gibi davrandı. "Seni hayal kırıklığına uğratacak. O hep böyle yapar. O böyle biri."

O kelimeleri hayatımın sonuna dek hatırlayacaktım. Jeremiah'nm o gün, düğün günümüzde bana söylediği her şeyi hatırlayacaktım. Bana ettiği sözleri ve bakışlarını hep hatırlayacaktım. Acıma ve keder dolu gözleri. Onu kederle dolduran kişi olduğum için kendimden nefret ettim çünkü bu, Jeremiah'nın olmadığı tek şeydi.

Uzanıp avucumu yanağına koydum. Elimi ittirebilir, dokunuşumla irkilebilirdi. Yapmadı. O tek şey bile, bana bilmem gerekeni gösterdi. Jere hâlâ Jere'ydi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi ve bunu deyiş şeklinden, eğer istersem yine de benimle evleneceğini anladım. Olan bunca şeyden sonra bile.

Her kızın hayatında, o an fark etmediği kadar büyük anlar olur. Geriye baktığınızda, *o an, hayatımı değiştiren anlardan biriydi ve ben bunu anlamadım bile*, dersiniz. Benim de hiçbir fikrim yoktu. Bir de büyük olduğunu bildiğiniz anlar olur. Sonra ne yaparsanız yapın, bir etkisi kalacak anlar. Hayatınız iki yönden birine gidebilir. Yap ya da öl.

Şimdi o anlardan biriydi. O büyük anlardan. Bundan büyüğü de olmazdı.

O gün yağmur yağmadı. Jeremiah'nın dernekten kardeşleri ile benim öz ağabeyim, masaları, sandalyeleri ve vazoları bir hiç için içeri taşıdılar.

O gün olmayan bir başka şey de şu: Jeremiah ile evlenmedik. Doğru olmazdı. İkimiz için de. Bazen, birbirimize ya da belki kendimize bir şeyler kanıtlamaya çalıştığımızdan, evlenmek için acele ettiğimizi düşünüyorum. Ama sonra, *hayır, birbirimizi gerçekten sevmiştik*, diyorum. Gerçekten, niyetimiz son derece iyiydi. Niyetimiz öyleydi ama ikimizin beraber olmaması gerekiyordu.

Birkaç Sene Sonra

Çok sevgili Belly,

Şu an seni düğün günündeymiş gibi gözümün önünde canlandırıyorum. Işıl ışıl, çok güzelsin, gelmiş geçmiş en güzel gelin. Senin otuz yaşlarında olduğunu hayal ediyorum; o ana kadar bir sürü macera ve romantizm yaşamış bir kadın olarak. Seni sağlam, güçlü ve güvenilir, sevecen bakışları olan bir adamla canlandırıyorum gözümde. Genç adamın soyadı Fisher olmasa bile, harika biri olduğuna eminim!

Kendi kızım olsan seni daha fazla sevemezdim, bunu biliyorsun. Bellyʼm, benim özel kızım. Seni büyürken izleyebilmek, hayatımın en büyük mutluluklarından biriydi.

Birçok şeyi arzulayıp hasret çeken küçük kızım benim... Margaret adını koyabileceği bir kedi yavrusu, renkli paten-

ler, yenebilir baloncuk banyosu! Rhett'in, Scarlett'i öptüğü gibi, kendisini öpebilecek bir erkek. Umarım onu bulmuşsundur hayatım.

Mutlu olun. Birbirinize iyi davranın.

Her zaman, tüm kalbimle...
Susannah

Of, Susannah. Şimdi bizi görebilseydin.

Birkaç şeyde yanılıyorsun. Henüz otuz olmadım. Yirmi üç, neredeyse yirmi dört yaşındayım. Jeremiah ile ayrıldıktan sonra, Jere kardeşlik evinde yaşamaya devam etti. Ben de Anika ile yaşadım. Üçüncü senemde yurt dışında okudum. İspanya'ya gittim ve orada bir sürü macera yaşadım.

İspanya'da ondan ilk mektubumu aldım. Elle yazılmış gerçek mektuplar, e-posta değil. İlk başta ona cevap yazmadım ama mektuplar ayda bir kere gelmeye devam etti. Onu, bunların üzerinden bir sene geçtiğinde, üniversite mezuniyetimde gördüm. Ve o an, biliyordum.

Genç erkeğim, tıpkı senin dediğin gibi, kibar, iyi ve güçlüydü. Ama beni Rhett'in Scarlett'i öptüğü gibi öpmüyor. Ondan da iyi öpüyor. Ve haklı olduğun bir konu daha var. Soyadı Fisher.

Annemle seçtiğimiz gelinliği giyiyorum. Sırtı dekolteli, kolları dantel, krem rengi bir gelinlik. Yukarı toplamak için bir saat uğraştığımız saçım yan topuz hâlinde aşağı düşüyor ve şakır şakır yağan yağmurda arabaya koşarken, ıslak bukleler yüzümün etrafında uçuşuyor. Her yerde balonlar var. Ayakkabılarımı çıkardım, yalın ayağım ve onun gri takım elbisesinin ceketini ba-

şımın üzerinde tutuyorum. Onun da ellerinde topuklu ama çok da topuklu olmayan ayakkabılarım var. Benim önümden koşup arabanın kapısını açıyor.

Yeni evlendik.

Bana, "Emin misin?" diye soruyor.

İçeri girerek "Değilim," diyorum. Herkes bizi düğün salonunda bekliyor olacak, onları bekletmememiz gerekir ama ne de olsa bizsiz kutlamaya başlayamazlar. İlk dansı bizim yapmamız lazım. Maurice Williams ve Zodiacs'dan, *Stay* şarkısı eşliğinde.

Camdan bakınca bahçedeki Jere'yi görüyorum. Çıktığı kızın beline kolunu dolamış; göz göze geliyoruz. Bana hafifçe el sallıyor. Ben de ona el sallayıp bir öpücük yolluyorum. Gülümseyip kız arkadaşına geri dönüyor.

Conrad arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturuyor. Beyaz gömleği sırılsıklam, tenini görebiliyorum. Titriyor. Elimi yakalayıp parmaklarını benimkilere kenetliyor ve dudaklarına götürüyor. "O zaman yapalım. Ne de olsa ikimiz de çoktan ıslandık."

Motoru çalıştırıyor ve gidiyoruz. Okyanusa gidiyoruz. Tüm yol boyunca el ele tutuşuyoruz. Oraya vardığımızda sahili boş buluyoruz, bu yüzden kumun üzerine park ediyoruz. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor.

Arabadan dışarı fırlıyor, eteğimi kaldırıyor ve "Hazır mısın?" diye sesleniyorum.

O da pantolonunun paçalarını kıvırıyor ve elimi tutuyor. "Hazırım."

Suya doğru koşarken, kumda takılıp küçük çocuklar gibi çığlık atarak kahkahaya boğuluyoruz. Son anda beni kapı eşiğinden

geçirir gibi kucağına alıyor. "Eğer beni göbeküstü sūya atmaya cüret edersen, sen de benimle geliyorsun, haberin olsun," diye onu uyarırken, kollarımı sıkıca boynuna doluyorum.

İkimizi suya atarak "Sen nereye gidersen ben de oraya," diyor.

Bizim başlangıcımız bu. Her şeyin gerçeğe dönüştüğü an. Evliyiz. Sonsuzuz. Ben ve Conrad. İlk slow dansımı yaptığım, uğruna ilk defa gözyaşı döktüğüm erkek. Hep sevdiğim...

Sayfayı çevirin ve
Conrad'in Belly'ye
yazdığı mektupları okuyun!

Bunca sene sonra şimdi bile onları okuyorum –İspanya'da okurken, Conrad'ın bana yazdığı mektupları. Arada bir hepsini çıkarıp başlarına oturarak her birini tek tek okuyorum. Hepsini ezbere biliyorum ama hâlâ beni etkiliyor, her şeyi tekrar hissetmeme neden oluyorlar... İkimizin de bir zamanlar çok genç ve birbirimizden çok uzak olduğumuzu ama yine de birbirimizi bulduğumuzu düşündürüyorlar bana.

Sevgili Belly,

İlk olarak, sana yazmam doğru mu, buna izin var mı, ona bile emin değilim. Umarım izin vardır. Kutuyu bile açmadan mektubu atmazsın umarım çünkü atarsan, çok önemli bir şeyi kaçıracaksın. Pekâlâ, bir zamanlar senin için çok önemli bir şeyi diyelim.

Annenin bilgisayarını düzenlemek için evinize gittim. Yazıcıyı kullanmak için odana girdim ve kitap rafında oturan Junior Mint'in, inanılmaz acınası bir durumda olduğunu fark ettim. Onu hatırlıyor musun? Gözlük ve çok tarz bir fular takmış olan kutup ayısı. Onu senin için çember atmada kazanmıştım hani. Onlardan bir tanesini çok istediğin için oraya gidip kutup ayılarını izlediğini hatırlıyor musun? O lanet ayıyı sana kazanabilmek için herhâlde otuz, kırk dolar harcamışımdır.

Görünüşe göre sen onu bırakmış olsan da seni deli gibi özlüyor. Sensiz kendisini kayıp hissediyor. Ciddiyim, bana böyle dedi. Acınası değil mi?

İşte burada. Ona iyi davran, olur mu?

Conrad

Sevgili Belly,

Sana bu şekilde yazmak tuhaf. Sanırım birine en son gerçek bir mektup yazışım, büyükanneme teşekkür mektubu yolladığım zamandı. Galiba sebebi de mezuniyet için bana para yollamasıydı. Annem bu teşekkür notlarında çok iyiydi. A, bu arada Junior Mint için rica ederim. Laur bana teşekkür ettiğini söyledi. Tanrım, senden bir teşekkür kartı beklerdim ama sanırım herkes benim kadar kibar olamaz. Ha ha.

Aslında kimya çalışmam gerekiyor ama seninle konuşmayı tercih ederim. Laurel, İspanyolcanı ilerlettiğini söylüyor. Bana geçen gün ekşili jelibon ararken kaybolduğunu söyledi. Gerçekten mi? Junior Mint için fazla büyüksün ama ekşili jelibonlar için değilsin ha?

Sana bulabildiğim en büyük paketi yolluyorum. Ekonomik boy. Seni bir sonraki sefer gördüğümde, eminim dişsiz olacaksın. Dişsiz ama mutlu. Gerçekten mutlu olmanı diliyorum.

Conrad

Sevgili Belly,

Şimdiye dek sana iki mektup yazdım, sen de bana... Hiç yazmadın... Sorun değil. Bana yazmamaya devam edebilirsin. Gerçekten, kendini mecbur hissetme. Sana ellerimle yazdığım iki mektup ve iki hediye göndersem de... Ama ciddiyim. Bu şekilde daha iyi. Haberleri ikinci ağızdan, Laur'dan almaktan memnunum.

Haberlerden konu açılmışken, Benito adında İspanyol bir çocukla tanıştığını ve çocuğun scooter ile etrafta dolaştığını söyledi annen. Ciddi misin Belly? Benito adında scooter'lı bir çocuk mu? Muhtemelen deri pantolon giyiyordur ve bir de atkuyruğu vardır. Bilmek bile istemiyorum. Bana söyleme. Herhâlde bir model gibi görünüyordur, 50 kilo falan olup sana İspanyolca şiirler yazıyordur. Öyle bir tipte ne buluyorsun bilmem ama bende de ne bulduğunu hiç anlamadım, o yüzden zevkler tartışılmaz sanırım, değil mi?

Unutma... bana cevap yazma.

Conrad

Sevgili Belly,

Cevap yazmadın. Kesinlikle yazacağını düşünmüştüm çünkü yönergelere uymakta hiç iyi değildin ama bir de şimdi bak... Şaka yapıyorum. Aslında yapmıyorum. Bir keresinde patates ograten yapmaya çalışıp peynir eklemeyi unutmuştun, hatırlıyor musun?

Patateslerden konu açılmışken, annen Şükran Günü için patates ograten yaptı. Laurel bizi yemeğe davet etti... Babamı, beni ve Jere'yi. Jere'nin geleceğinden emin değildim ama geldi. Durum son derece garipti. Ama sonra Steven televizyonda futbol açtı. Hepimiz oturup maçı izledik ve ortam daha iyi oldu. Maçın arasında Jere, senden haber alıp almadığımı sordu, ben de almadığımı söyledim. İkinizin bilgisayarda sohbet ettiğinizi söyledi. Saçlarını kısa kestirdiğini, bunun seni daha büyük, daha olgun gösterdiğini söyledi. Sonra Laur bize, seni ziyaret etmeye geldiği zamandan fotoğraflar gösterdi. Ben de bir gün oraya gelmek istiyorum. Artık o Benito denen çocukla takılmadığını duydum. Seni uyarmadığımı söyleme...

Bu arada, güzel görünüyor. Saçın yani. Ama ben seni daha büyük gösterdiğini düşünmüyorum. Bence daha genç bile göstermiş.

Burada tamamen dürüst olabilirim çünkü bunu okuyup okumadığını kim bilir... Mektubu açmadan atıyor da olabilirsin, buna hakkın var. Ama yine de söyleyeceğim. Jere'nin seni görüp seninle konuşması, beni içten içe bitirdi.

Ama artık Jere'nin benden nefret ettiğini sanmıyorum ki önemli olan bu.

Aynı zamanda... Yeterince belli edemediysem... Seni çok düşünüyorum. Tek düşündüğüm sensin diyebilirim. Aramızda yanlış anlaşılma olmasın.

Conrad

Sevgili Belly,

Burada Noel. Sanırım senin bulunduğun yerde de Noel. Birkaç günlüğüne yazlığa gittim. Durmadan, arkamı dönünce seni göreceğimi düşündüm. Yüzünü çikolatalı çöreklere gömmüş hâlde ya da o felaket ökse otu desenli pijamalarınla oturma odasında ayaklarını sürterek yürürken. Bahse girerim, o pijamayı sana annem almıştır. Jere ile bana da birbirinin aynısı Noel süveterleri alırdı. Kırmızı düğmeli süveterler giyip geyikli papyonlar taktığımız korkunç bir aile fotoğrafımız var. Resmen insanlık suçu. Onu bir gece çatı katına sakladım, o zamandan beri de kimse görmedi. Eğer bu sene gerçekten uslu bir kız olursan, belki geldiğinde sana o resmi gösteririm. Sana armağanım olur.

Bana hediye olarak ne verebilirdin, biliyor musun? Cevap yazdığın bir mektup. Kartpostala bile razıyım. Ya da e-postaya. Herhangi bir şeye. Sadece senden haber almak istiyorum. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Sen bunu alana dek Noel geçmiş olacak. Umarım senin için güzel geçer.

Mutlu Noeller Belly. Geçen seneyi hatırlıyor musun? Seninle yazlıktaydık? Hayatımın en güzel Noel'iydi.

Sevgiler
Conrad

Sevgili Conrad,

Önümüzdeki baharda eve döndüğümde bana o aile fotoğrafını göstersen iyi edersin. Bundan yırtmaya sakın çalışma. Bu arada, madem benim hediyem, onu alacağım.

Ve evet. Hatırlıyorum. Elbette hatırlıyorum. Benim de en güzel Noel'imdi.

Arayı açmadan yaz.

Belly

Conrad senelerce bu mektubu milyonlarca kere, katlanmış, buruşmuş hâlde cüzdanında taşıdı. Bunun ona devam etmekte güç verdiğini söyledi. Umut etmekte. Onu hep yanında taşımak istediğini söyledi ama ben mektupları ait oldukları yerde, birlikte tutmamız gerektiğini söyledim. Bana aile fotoğrafını da gösterdi. Şimdi oturma odamızda asılı duruyor.

Teşekkürler

İlk olarak bu kitabı sonuna dek getirdiği için Emily Meehan'a en içten dileklerimle teşekkür ederim. Tek bir anı kaçırmadığı için Julia Maguire'a, değişmez desteklerinden ötürü Justin Chanda ile Anne Zafian'a ve tüm S&S grubuna (gerçekten harikalar) çok teşekkür ederim. Satıştan üretime, pazarlamadan tanıtıma her biriniz kitabım için çok önemlisiniz. Her zamanki gibi Emily van Beek ve Folio'ya, Pippin aileme ve ilk, aynı zamanda en iyi okurum Siobhan Vivian'a teşekkürler.

yaz hep bizimle olacak

KEŞKE YAZ SONSUZA DEK SÜRSE. GENÇLİK DE...

Isabel hayatında yalnız iki kişiyi sevdi. Conrad ve Jeremiah Fisher. Biri kalbini kırdı, diğeri onu hayal bile edemeyeceği kadar mutlu etti. Ama iki kardeşin de sakladığı bir sır var ve Isabel artık ikisinden birini seçmek zorunda. Son iki yıldır birlikte olduğu Jeremiah'nın, ruh eşi olduğundan emin. Neredeyse. Conrad ondan kolayca vazgeçerken Jeremiah, Belly'nin doğru kişi olduğunu başından beri biliyor. Ancak Belly ve Jeremiah birbirlerine sonsuza dek söz vermeye kalktıklarında Conrad, elindekinin son şansı olduğunun farkına varıyor. Belly'ye onu sevdiğini söylemezse onu sonsuza dek kaybedecek. Belly ise Jeremiah ve Conrad'a karşı hissettikleriyle yüzleşmek zorunda. Bu yaz kaçınılmaz son onu bekliyor. İki kardeşten birinin kalbini kıracak.

THG
7134
LHF

JENNY HAN, Richmond, Virginia'da doğdu ve University of North Carolina'da yaratıcı yazarlık okudu. New York'ta yaşıyor. Yazarla ilgili ayrıntılı bilgiye dearjennyhan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

ARTEMİS

ISBN 978-605-304-357-7

Kapak Tasarım: photoRepublic, 20